

Giới thiệu Khi Cô Ngốc Là Ôsin

Truyện Khi Cô Ngốc Là Ôsin của tác giả Conangcatinh(Lê Anh) là câu chuyện hiện đại sùng. Bắt đầu và kết thúc của một tình yêu chính là một câu chuyện của mỗi người yêu nhau. Cha mất sớm, bị người bác ruột cướp hết tài sản, mẹ cũng bệnh đầu qua đời, cô phải bỏ học và làm giúp việc cho một gia đình giàu có để lo cho người em của mình đi học.

Anh, một cậu chủ giàu có, làm biết bao cô gái mang thai. Nhưng bây giờ anh tình nguyện bị cô gái nhỏ kia dắt, thay cô sang bằng mọi phiền phức, giúp cô tìm thấy niềm vui, và quan trọng là... Anh có thể giam giữ cô bên cạnh mình mãi mãi.

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

*Cô:

Chỉ vì cha cô vừa qua đời, người bác ruột không chút lương tâm cướp hết gia sản, đuổi mẹ cô, cô và em trai song sinh ra đường khi cô vừa mười ba tuổi.

Lại chỉ vì cố gắng để cho người em song sinh thiên tài kia học đến nơi đến chốn, cô buộc lòng phải nghỉ học.

Lại thêm chỉ vì sau đó, mẹ cô lâm bệnh, cô buộc lòng lén lút đi làm người giúp việc !

Có điều...

Cậu chủ kia cũng nên được xem là người tốt đi? Bao ăn bao ở, cuối cùng bao luôn việc làm ấm giường cho cô. Còn nói sẽ giúp lấy lại công ty rồi chữa bệnh cho mẹ cô, điều kiện tốt vậy, ai không đồng ý?

*Anh:

Chỉ vì là người con độc nhất của gia tộc họ Văn, anh ba lần sáu bảy lượt bị lão cha già hồ đồ thiết kế để làm nữ nhân khác mang thai.

Nhưng anh là ai? Là Văn tổng của tập đoàn Văn Lai, Văn Thiếu Kiệt, lại có thể dễ dàng bị người dốt mũi sao? Anh không chinh người khác thì thôi, sao lại để người hãm hại? Cho dù người kia là lão cha già anh kính trọng cũng không ngoại lệ.

Lại chỉ vì không muốn gặp rắc rối, anh cố tình giao cho thư kí tuyển người phụ việc với hoàn cảnh không đúng sự thật để tránh rắc rối.

Lại thêm chỉ vì thấy người giúp việc không vì bề ngoài anh tuấn của mình dụ dỗ, anh nhanh chóng chấp nhận cô làm việc.

Có điều...

Chẳng phải anh ghét bị người dốt mũi hay sao? Nhưng bây giờ anh tình nguyện bị cô gái nhỏ kia dắt, thay cô sang bằng mọi phiền phức, giúp cô tìm thấy niềm vui, và quan trọng là... Anh có thể giam giữ cô bên cạnh mình mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 2:

Có chỗ hạnh phúc, thì đôi lúc, vẫn có nơi bất hạnh song hành. Đó cũng xem như hệ sinh thái để cân bằng đi.

Vẫn là trung tâm thành phố Y, kế bên những toà nhà lăm lệt cao tầng ngất trời, một hẻm nhỏ, một khu đất nhỏ, một ngôi nhà nhỏ, và...Khu, một cô gái nhỏ đang hì hục trong căn bếp nhỏ, đun nồi cháo nhỏ .

“Ây da...” Từ Y Chi nhanh chóng nắm lấy dải tai của mình để hạ nhiệt cho những ngón tay mảnh khảnh. Hơi nhiệt của bếp lửa làm gương mặt cô đỏ, đôi

mắt to tròn vì khòì mà cay cay lượn lờ nước.

Múc cháo đổ ra chén, Từ Y Chi nhẹ nhàng đem đến cạnh giường. Nhìn mẹ cô gầy yếu nằm đó, tim cô như nhũn ra. Tuy hoàn cảnh sống khó khăn, nhưng năm năm qua mẹ cô chưa từng để cô phải bươn chải với cuộc đời. Với bà, cô luôn là viên ngọc tinh khiết được nâng niu trong lòng bàn tay.

Từ lúc bị đuổi ra khỏi nhà, vì nặng gánh lo cho cuộc sống, mẹ từ một quý bà giàu sang, phải buôn bán tảo tần lo cuộc sống. Tuy lúc đó Từ Y Chi còn nhỏ, nhưng cũng hiểu sự khó nhọc kia, cô quyết tâm nghỉ học, ở nhà phụ giúp. Mẹ cô lúc đó dù không muốn cũng chẳng thể làm gì.

Cô có một em trai song sinh, dù song sinh, nhưng em trai mang vẻ ngoài như cha, cô thì có nét giống mẹ hơn. Có điều, em trai cô thông minh tài giỏi bao nhiêu, cô lại ngốc nghếch ngờ nghệch bấy nhiêu. Vì thế, cô không muốn mẹ thêm gánh nặng mà nghỉ học.

Bây giờ tất cả niềm tin và hi vọng đều gói gắm cho Từ Y Vũ.

Nói đến em trai song sinh kia Từ Y Chi thêm hậm hực. Nó không bao giờ gọi cô một tiếng chị, lúc nào cũng xem thường cô, quở thúc cô. Không cho cô gặp riêng người con trai nào. Khi còn đi học, bạn học nam nào đến gần cũng bị nó dùng vũ lực đuổi đi.

Nhưng thực sự Từ Y Chi biết, cô rất ngốc, Từ Y Vũ không muốn cô bị người khác lừa gạt mà bị bán đi. Ngoài nó ra, không cho bất kỳ ai khi dễ cô, nếu không, có liều mạng nó cũng không tha kẻ đó.

Bởi có bề ngoài như một búp bê thiên sứ, mẹ và Từ Y Vũ lúc nào cũng đem cô bảo bọc. Sợ cô thật sự bị người ta lừa. Và Từ Y Chi cũng hiểu, nên trong năm năm qua, ở khu vực nhỏ này, cô chưa từng dám xuất hiện với gương mặt thật. Chỉ có lúc ở nhà, cô mới không phòng bị mà thoải mái không “hóa trang”

“Mẹ, cố gắng ăn chút cháo rồi ngủ tiếp” Từ Y Chi đến đầu giường, thân hình nhỏ nhắn cố gắng nhẹ nhàng đỡ mẹ cô dậy. Chạm đến bờ vai gầy yếu của mẹ, tim cô chua xót. Bờ vai đầy đặn xưa kia nay vì cô, vì em trai mà trở nên như vậy, thật đau lòng.

“Cực cho con rồi” Mẹ Từ xót lòng nhìn con gái, yếu ớt cười gượng. Bà thật là vô dụng, chỉ một chút cực khổ lại dễ dàng bệnh như vậy. Nếu thực sự không cố gắng nhanh chóng hồi phục, sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Bà không muốn làm gánh nặng. Bà muốn đem hết sức mình che chở cho các con.

“Mẹ!” Đôi mắt to tròn bỗng nhiên cay cay. Từ Y Chi nghẹn ngào thốt lên. Mỗi ngày, cô chỉ ở nhà, làm tất cả việc nhà con con, vất vả gì chứ? Người chân chính vất vả là mẹ cô. Mỗi ngày phải làm việc cực lực chẳng dám nghỉ ngơi, tất cả chỉ vì cô không có bản lĩnh, không có khả năng, không có tư chất gánh vác tiếp mẹ, nên người mới trở nên như vậy.

Từ Y Chi nhanh chóng đem nước mắt giấu đi, cô phải mạnh mẽ, phải thay mẹ gánh vác. Nhưng cô phải làm gì đây? Từ trước đến giờ, ngoài việc nhà cô chẳng biết làm gì cả. Với lại mẹ cô sẽ tức giận, nếu cô chạy đến nơi nào đó để làm việc.

Sau khi giúp mẹ ăn xong cháo và uống thuốc. Từ Y Chi muốn đi ra ngoài một chút. Cô thực sự cảm thấy mình vô dụng khi nhìn đến bóng dáng suy nhược của mẹ.

Cô nhìn lại mình, mẹ luôn chăm sóc cô thật tốt, làn da chưa từng chịu nắng gió, nên trắng nõn nà. Nghĩ vậy cô lại thêm xót dạ. Lấy bộ quần áo dài, che phủ hết làn da. Mái tóc hơi đánh rối một chút, búi gọn thành hai viên dưới tai. Mái tóc ngắn gần như che hết đôi mắt. Vẫn không quên lấy chiếc bút, chấm vài dấu trên gương mặt. Sau đó nhìn vào kiếng, thấy ổn thỏa lấy nón đội đi ra ngoài.

Từ Y Chi ngồi trên chiếc xe đạp cũ rích chạy vòng quanh. Cô không dám chạy quá xa, sợ rằng sẽ lạc đường về, vì thành phố nhiều ngã rẽ, mà số lần cô ra ngoài vô cùng ít, nên chạy đến đâu, cô vô cùng nhìn kỹ các bảng hiệu hoặc điểm nào đó để dễ phân biệt.

Ra khỏi hẻm nhỏ, đến những khu chung cư cao cấp, cô thả chậm tốc độ để nhìn xung quanh. Ở đây xe cộ nhiều quá, cô nhìn có chút choáng váng, đành tìm một quán nhỏ vỉa hè ngồi xuống uống nước.

“Này, bà nhìn xem tờ roi này viết này” Một người phụ nữ lớn tuổi, cầm trong tay tờ giấy nói với người bên cạnh, sau đó chậm chạp đọc cho người bên cạnh nghe, vì Từ Y Chi cùng ngồi gần, nên nghe rất rõ ràng.

“Trời ơi, yêu cầu gì nhằm nhĩ, ai dám nhận?” Người phụ nữ đọc xong ném tờ giấy đi. Từ Y Chi đứng dậy bước tới nhặt, nhìn lướt qua tờ giấy:

Tìm người giúp việc

Nữ không nhiều chuyện =.=

Lương theo quyết định của người thuê 0.0

Công việc nhà (nấu ăn, dọn dẹp)

Bao ăn ở, thứ bảy được nghỉ về nhà (chủ nhật đến)

LH: sdt:0xx,0xx,0xx

Nhìn vào tờ roi, người bình thường sẽ khinh bỉ kẻ viết ra. Nhưng đối với Từ Y Chi, cô chỉ chú trọng vào ba chữ ‘bao ăn ở’, còn những vấn đề kia, cô cho là chuyện dĩ nhiên. Quan trọng là, công việc kia, cô biết làm.

Từ Y Chi trả tiền nước, rồi đạp xe chạy về. Đến nhà, cô rón rén đi vào. Thấy mẹ vẫn còn ngủ, cô nhẹ nhàng tìm điện thoại cũ kỹ và độc nhất, ấn dãy số, sau đó chui tọt vào bếp nghe tiếng chuông đổ.

“Alô...”

“...”

“Tôi là người tìm xin việc”

“...”

“Đã đọc kỹ”

“...”

“Tôi sẽ đến”

“Tút...tút...tút”

Từ Y Chi gọi điện thoại xong, lại lên lúc đi ra, nhìn thấy mẹ cô vẫn còn ngủ thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Sao cảm giác cứ như làm chuyện xấu vậy? Khiến tim cô đập liên hồi.

Lúc này Từ Y Chi chợt nhớ, lỡ như mẹ cô không cho cô đi làm thì sao? Hoặc là bà sẽ tức giận với cô? Nhưng không sao, chỉ cần có thể thay mẹ làm việc, dù bị đánh cô cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cần chia sẻ nặng nhọc trên đôi vai gầy kia, có ra sao cô cũng không hối hận.

Hôm sau !

Buổi sáng, sau khi giúp mẹ ăn uống, Từ Y Chi lại ‘hóa trang’ để đi ra ngoài. Theo như địa chỉ hôm qua người kia nói, cô ngại ngừng hỏi thăm, rồi cuộc cũng tìm đến. Nhìn quán nước xinh đẹp cao cấp kia cô có chút sợ hãi.

Nếu là lúc trước, những nơi như vậy cô thường được cha mẹ dẫn đi, nhưng từ khi có tai biến, nơi như thế này cô đã xóa đi từ năm năm qua, giờ nhìn lại có chút lo sợ.

Trần Trí gương mặt bình tĩnh, nhìn cô gái với dáng ngoài có ý nghiêm chỉnh đến chẳng thể nghiêm chỉnh hơn ngồi trước mặt. Trong lòng thì lại vô cùng hạnh phúc như muốn ngược mặt lên trời mà rống thật to.

Tổng giám đốc nửa tháng trước bất ngờ chuyển ra ngoài ở, lại muốn tìm một người giúp việc, đành giao trách nhiệm này cho anh. Chỉ là lần đầu tuyển chọn, người đến xin việc suýt nữa dẫm nát cửa công ty, khiến ông chủ mặt như đất nồi muốn giết chết anh. Bởi vì yêu cầu anh đưa ra quá tuyệt vời, người tìm đến không một ngàn cũng chín trăm.

Lấy kinh nghiệm xương máu từ lần trước, anh lại lần nữa cho người đi phát tờ rơi, với những yêu cầu trên trời dưới đất. Vậy mà gần nửa tháng cũng không có một số điện thoại nào liên lạc muốn xin làm. Lại lần nữa khiến ông chủ khó tính muốn ăn tươi nuốt sống anh. Ra lệnh trong tuần tới, nếu không tìm được người, anh cũng nên gửi đơn từ chức.

Chết bầm thật!

Trợ lý tổng giám đốc, mức lương khủng như vậy, tìm được dễ sao? Nhưng nếu thực sự không tìm được, đừng nói trợ lý, nhân viên quèn còn chưa chắc làm được ở công ty tập đoàn Văn Lai này, vì bị sa thải, sẽ không còn cơ hội.

Nhìn thấy thời hạn đưa ra sắp đến, anh muốn làm lại tờ rơi để phát, bất ngờ nhận được cuộc điện thoại, khiến anh vui mừng muốn đốt nhang khấn vái tạ ơn. Có lẽ trời thương người tốt, nên an ủi anh có phải không?

“Cô tên gì? Nhiều tuổi? Làm được việc gì?” Trần Trí giọng nói nhẹ nhàng, nhưng nghe kỹ sẽ phát hiện trong đó có chút gấp gáp. Không gấp sao được? Ba ngày nữa đã đến thời hạn đi ăn xin, không tranh thủ có nước treo cổ à?

“Từ...Từ Y Chi, mười...mười tám tuổi, làm được tất cả công việc nội trợ” Từ Y Chi cố gắng ngồi thẳng lưng, tay chống trên đùi, vẻ mặt sợ sệt nhìn người trước mặt. Hỏi liên tiếp ba vấn đề như vậy khiến cô không bắt kịp tiến độ, đành trả lời theo như trí nhớ lưu lại khi bị người hỏi.

“Được, cô đã được nhận” Trần Trí nhanh chóng phun ra quyết định. Ông chủ bị chỉ yêu cầu tìm người biết làm việc trong nhà, không có bất kỳ điều gì nhiều. Nhìn cô gái nhỏ ngoại hình coi như không tệ, chỉ là gương mặt... Trần Trí hạ thấp đầu một tí để nhìn kỹ, nhưng Từ Y Chi lại có ý cúi thấp hơn. Anh đành bỏ qua vấn đề, trực tiếp đưa người về nhà, sau đó đến chỗ ông chủ báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3:

“Cốc...Cốc”

“Vào đi” Văn Thiếu Kiệt bỏ cây viết trong tay xuống. Lưng dựa thoải mái vào ghế, khủy tay dựng lên vành ghế hai bên, hai bàn tay từng ngón chéo vào nhau. Ánh mắt lạnh nhạt nhìn người mở cửa bước vào.

“Tổng giám đốc, đã tìm được người” Trần Trí dáng người nghiêm chỉnh như quân nhân đứng thể nghiêm, đầu hơi cúi thông báo về việc đã bị giao phó. Anh cảm thấy việc này còn khó hơn mấy việc cầm quân đánh giặc nhiều.

“Người...không vấn đề?” Văn Thiếu Kiệt tiếp tục lạnh nhạt thờ ơ nói. Anh vốn là người thích sạch sẽ, bắt đắ dĩ mới yêu cầu tìm người để dọn dẹp. Chỉ là anh không hi vọng sẽ gặp người làm bản thân chán ghét. Nhưng trước tiên nhìn thử vài ngày rồi ra quyết định đuổi hay thuê cũng chưa muộn.

“Dạ...Không vấn đề” Ngoài miệng Trần Trí nói như vậy, nhưng trong lòng kêu gào phản kháng, cho dù có vấn đề đi chăng nữa, anh cũng phải đảm bảo không vấn đề. Bởi vì nếu thật sự có vấn đề, đó chính là anh lầm lầm liệ liệ bị đuổi việc.

“Tốt! Cho người gắn thiết bị trong nhà, tôi muốn mọi việc nằm trong tầm kiểm soát.” Văn Thiếu Kiệt nói xong liền cầm bút lên bắt đầu duyệt văn kiện, như nhớ đến gì đó ngược lên nói “Chiều nay đưa người đến dọn dẹp ngăn nắp, nhớ là thu xếp vấn đề hợp đồng ôn hòa.” Nói xong không nhìn về mặt đang xụ xuống của Trần Trí, Văn Thiếu Kiệt tiếp tục làm việc.

Trong nửa tháng nay, anh đuổi hết thầy bảy người giúp việc mà lão cha già đưa đến. Đúng là, ông lúc nào cũng tìm cách nhét người vào không gian của anh, khiến anh muốn nổi đóa. Hai ngày nay không người dọn dẹp không gian, anh như sắp chìm vào chỗ đen tối đến khó thở.

“Dạ, giám đốc” Trần Trí như trút được gánh nặng, cúi đầu rời khỏi phòng. Anh nhanh chóng tìm người lắp đặt thiết bị camera, xong đầu đó liền gọi điện cho Từ Y Chi, kêu cô chuẩn bị trước, chiều anh sẽ đích thân đến đón để bàn về hợp đồng rồi đưa đến chỗ nhận làm.

Từ sau khi đi gặp Trần Trí trở về, tâm trạng Từ Y Chi lúc nào cũng thấp thò m lo âu. Vừa rồi nhận được điện thoại, kêu cô chuẩn bị đi đến nhận chỗ làm, khiến cho cô càng thêm lúng túng bất an. Phải nói với mẹ cô như thế nào đây? Lí do gì để mẹ cho cô đi làm? Từ trước đến nay mẹ ít khi đồng ý để cô tiếp xúc nhiều với người lạ, hiện tại ra ngoài làm việc sẽ càng khó khăn.

Nghĩ tới nghĩ lui, Từ Y Chi cắn chặt răng. Từ trước đến nay cô chưa từng biết nói dối, nhưng lần này bắt đắ dĩ phải nói dối vậy. Cô không muốn để mẹ buồn phiền. Với lại, nếu thực sự cô đi làm được, sau này mẹ cô chẳng phải sẽ khá hơn hiện tại sao?

Tới đây, tâm trạng Từ Y Chi cương quyết, đi đến bên cạnh giường mẹ Từ ngồi xuống. Nhìn vóc dáng gầy yếu kia, tim cô quặng thất. Trên đời này có thứ gì quý giá hơn tình mẹ? Hi sinh tất cả, chỉ mong con được yên lành mà lớn. Công ơn đó, cho dù phải đổi đầu khó khăn hơn nữa, Từ Y Chi sẽ không nản.

“Y Chi, con sao vậy?” Cảm nhận được có người ngồi bên cạnh, mẹ Từ mở mắt nhìn. Thấy Từ Y Chi tâm trạng thất thần, dường như có điều gì suy nghĩ và lo lắng. Bà quan tâm hỏi.

“Mẹ, con...con xin mẹ đi làm” Từ Y Chi lấy lại tinh thần, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào mắt mẹ Từ. Hiện tại, cô chỉ muốn giữ tâm trạng thật bình tĩnh để nói dối. Vì một khi có chút sơ sót nào, ý định đi làm sẽ bị mẹ cô cương quyết vứt bỏ ngay. Cô không thể nào làm khác là khác chế bản thân.

“Đi làm? Y Chi, con đang nói nhảm gì vậy?” Mẹ Từ kinh sợ chống tay ngồi dậy. Nhìn vẻ mặt cương quyết của cô, bà cảm thấy sau khi mình ngã bệnh hình như cô đã trưởng thành hơn rất nhiều. Có phải do bà vô dụng, mới để cô phải gánh lấy để gánh vác gánh nặng hay không?

“Mẹ, con nói thật, con đã tìm được công việc phù hợp.” Đôi tay nhỏ bé dùng sức giúp mẹ Từ ngồi vững. Giọng nói Từ Y Chi vô cùng cương quyết. Cho dù thế nào đi nữa, cô nhất định phải thuyết phục mẹ ở nhà tĩnh dưỡng. Nếu cứ để bà đi làm việc cực nhọc mãi, sớm muộn gì cô cũng sẽ hối hận.

“Việc phù hợp?” Nhìn vẻ mặt con gái, mẹ Từ sùng sốt. Biết cô cứng rắn quyết định, bà liền muốn biết công việc đó thế nào, nếu không ổn, bà nhất định sẽ không để con mình chịu thiệt. Chỉ là, từ sâu trong tâm vẫn có chút xót lòng. Chỉ vì lo cho bà, mà cô phải chịu vất vả từ mười ba tuổi. Nếu để ông chồng đã mất của bà biết được, sẽ có hay không trách bà?

“Dạ phải” Từ Y Chi nghiêm túc gật đầu. Quả thật công việc kia với cô phù hợp vô cùng. Lại chưa nói đến mức lương thỏa thuận rất cao. Nếu bỏ lỡ thì làm sao có được cơ hội thứ hai? Thấy mẹ Từ chau mày, cô đành tỏ thái độ chân thật mà nói dối “Hôm qua có một người phụ nữ đang tuyển người giúp việc nhà. Vì cô ấy mới ly hôn, với phải bận làm việc, không ai lo nhà cửa và giữ con cho cô ấy. Cô ấy muốn thuê người làm việc, kiếm luôn chức giữ trẻ nhỏ. Mẹ, lương cô ấy cho hai việc rất cao, mẹ cho con đi làm đi”

“Nhưng mà...” Nghe Từ Y Chi nói như vậy, mẹ Từ thấy không có gì quá đáng. Nhưng cơ hội tốt vậy, sao có thể dễ dàng có được. Bà có chút nghi ngờ, ngược lên nhìn thẳng nào mắt con gái. Thấy đôi mắt trong vắt kia không chút tạp loạn, lời phản đối vừa tới cửa miệng đành nuốt vào.

“Mẹ, cứ xem như con làm trước, chờ mẹ khỏe rồi mẹ thay con làm có được không? Công việc này lương cao gấp đôi việc mẹ đang làm dở kia” Biết mẹ mình có chút xiêu lòng, Từ Y Chi thăm vui, liền tiếp tục đưa ra lời thuyết phục. Chỉ cần mẹ cô đồng ý, cô không ngại phạm lỗi lần đầu nói dối.

“Mẹ không yên tâm lắm” Nghe Từ Y Chi nói vậy, mẹ Từ vẫn chưa buông lòng chút lo lắng. Phải biết thế giới này rất phức tạp. Người với người còn cầu xé nhau để tồn tại, con bà ngốc nghếch như thế, sao có thể tự bảo vệ mình? Từ nhỏ bà luôn đem cô che chở thật tốt, nhưng hiện tại hoàn cảnh thế này, khiến cho bà lực bất tòng tâm. Nhưng bà làm sao có thể vĩnh viễn bên cạnh cô được? Xem như lần này, thử một lần để cô ra ngoài tìm hiểu.

“Cô ấy rất tốt, thấy con liền đồng ý. Mỗi tuần hứa cho con về nhà một lần, mẹ yên tâm đi” Thấy mẹ bắt đầu thỏa hiệp, Từ Y Chi thầm thở nhẹ nhàng. Cô cứ sợ mẹ nhất quyết cự tuyệt, mà cô chưa lần nào dám cãi lời bà. May mắn lần này bà không quá chấp nhất.

“Y Chi, mẹ xin lỗi, đã làm khổ con rồi” Mẹ Từ rung rung đôi mắt nhìn đứa con gái ngốc nghếch trước mặt. Bàn tay chai sần nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn vào lòng. Con bà ngoan như vậy, sao không khiến bà thương tận tâm can?

“Mẹ, vì sao mẹ có thể vì con hi sinh tất cả, mà con muốn giúp mẹ, mẹ lại nói làm khổ chứ?” Từ Y Chi dựa đầu vào ngực mẹ Từ. Mũi cô cay cay. Mẹ cô luôn xem cô như đứa nhỏ, hết lòng che chở và bảo bọc, cô chưa từng chịu bất cứ thiệt thòi gì. Cho dù hiện tại có chút khó khăn, nhưng bà vẫn dành tất cả những thứ tốt nhất cho cô, cô cần bà chưa đến đáp được gì cả.

“Con gái ngốc của mẹ” Mẹ Từ cũng sụt sịt. Thì ra con bà đã lớn rồi, đã biết thế nào để yêu thương người bên cạnh, đã không là cô gái nhỏ thích làm nũng. Vì cuộc sống, bà đã bỏ lỡ năm năm, hiện tại nhìn lại, có chút bùi ngùi. Bắt đầu từ chiều hôm nay, đây là lần đầu tiên bà xa cô. Dù chỉ một tuần, cũng khiến bà cảm nước mắt không được.

“Mẹ!” Từ Y Chi ôm chặt mẹ Từ. Chiều nay cô phải đi rồi, có lẽ sẽ rất nhớ vòng tay và hơi ấm này. Hiện tại thì hãy cho cô được lâu một chút ôm lấy. Niềm may mắn nhất cuộc đời cô có, đó là một người mẹ vô cùng hoàn mỹ, vô cùng hoàn thiện này!

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Osin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4:

Từ Y Chi choáng ngợp đứng trước căn hộ ở chung cư cao cấp, hay nói chính xác hơn, đây là nơi cô phải làm việc. Sau khi Trần Trí đón cô, cả hai cùng thỏa thuận hợp đồng và kí kết, sau đó, anh đưa cô đến đây, xem ra khoảng cách từ đây trở về nhà cô không quá xa, như vậy tiện lợi càng thêm tiện đi.

Trần Trí lấy chìa khóa mở cửa, sau đó rất lịch sự giúp cô kéo vali quần áo vào. Dù gì cô cũng là cứu tinh của anh, anh sẽ không ngại giúp cô vài việc.

Nhìn cô gái có dáng người nhỏ nhắn kia, Trần Trí rất hoài nghi có khi nào mình đã gặp sai người? Cô nhỏ như vậy, căn hộ lại lớn đến thế, liệu có thực sự kham nổi hay không đây? Xem ra anh nên theo dõi vài ngày, thấy cô nếu thực sự đảm đương không được sẽ nhanh chóng tìm người thế việc. Ít ra chức trợ lý hiện tại đã qua con nguy kịch, bây giờ có thời gian từ từ tìm người mới, không ổn là thay ngay và luôn.

“Cô xem đi, có gì không ổn thì trực tiếp tìm tôi” Trần Trí đưa tay mời Từ Y Chi vào, thấy cô dòm ngó xung quanh đánh giá, anh cũng không ý kiến. Ít ra thái độ đó rất đúng. Xem như ải vào cửa đã qua. Chỉ là nhìn cô như vậy, anh rất có lòng tốt mà nhắc nhở.

“Hai ngày ở đây chưa được dọn dẹp, mặc dù hiện tại đã vào gần tối. Nhưng có thể nhờ cô tranh thủ chút thời gian dọn dẹp phòng chính cho ông chủ, nó trên lầu hai, quẹo trái, phòng đầu tiên. Còn những nơi khác sáng mai bắt đầu làm việc cũng được” Nói xong, Trần Trí lấy trong túi cái điện thoại đưa cho cô, biết cô không dùng điện thoại, nên anh thuận tiện mua, biết đâu sẽ dễ dàng phân phó.

“Đây là điện thoại của cô, trong đó có số của tôi, có gì thì trực tiếp gọi cho tôi” Nói xong anh định quay người bước đi, đem mọi yêu cầu ông chủ giao để báo cáo. Hôm nay anh thực sự rất đuối. Nhưng chân vừa định bước, có bàn tay nhỏ túm lấy tay áo anh.

“Xin hỏi. . . tôi ở chỗ nào?” Từ Y Chi luống cuống tay chân, khi thấy mình vô ý mới vội vàng rút tay lại. Thực sự cũng không thể trách cô, phòng chủ cô đã biết, chỉ có điều, cô vẫn chưa biết chỗ ở của mình, nên cô có chút bối rối đến như vậy.

Trần Trí quay lại, có chút ngạc nhiên. Không phải vì hành động của Từ Y Chi, mà là anh ngạc nhiên khi thấy bàn tay nhỏ của cô. Bàn tay kia rất đẹp, da thì rất trắng, tới đây, Trần Trí bắt đầu để ý. Hôm gặp mặt, do cô cúi đầu thấp, anh không quá để ý, hôm nay nhìn thẳng cô, anh có chút sững sờ.

Thân người cô được che kín bởi bộ đồ dài và rộng. Đầu tóc búi gọn hai bên tai, tóc mái cố ý che khuất đi đôi mắt, nhưng khi cô vô ý ngược nhìn, sẽ lộ ra đôi đồng tử to đen tròn trong suốt. Nhìn đến đây, Trần Trí vội quay mặt đi một chút che giấu sự bối rối. Định lại tinh thần, anh tiếp tục quan sát.

Da mặt cô cũng rất trắng, chỉ tiếc trên đó có vài khuyết điểm, làm mất đi sự hoàn hảo. Gương mặt nhỏ nhắn rất dễ thương, mũi nhỏ cao thon gọn, miệng nhỏ nhắn hồng nhuận. Nếu không có những khuyết điểm kia, Trần Trí dám chắc mình đã nhìn thấy búp bê người sống không sai chút nào.

“Khụ, tôi giúp cô đưa hành lý vào phòng” Trần Trí phát hiện, đầu Từ Y Chi càng ngày càng cúi thấp, anh mới hồi phục tinh thần, ho khẽ để phân tán sự ngưng ngứ. Thật là, sao anh không lịch sự đến vậy? Nhìn đến nỗi, làm con người ta sợ hãi.

Trần Trí giúp Từ Y Chi đem hành lý vào phòng, liền chào hỏi xong rồi đi.

Từ Y Chi chưa vội đem quần áo và túi đồ dùng riêng của mình sắp xếp, liền nhanh chóng lên lầu hai bắt đầu dọn dẹp xuống. Cô sợ, nếu như lỡ mình làm chậm trễ, biết đâu sẽ bị đuổi? Cứ như vậy, cô không nhìn đến thời gian, mà hết sức chú tâm vào công việc.

Sau khi hoàn thành công việc, Từ Y Chi mệt mỏi ngồi phịch xuống nền nhà lớn thờ hồn hểnh. Bất chợt “ớt..ớt..ớt” vang lên, cô ngượng ngùng lấy tay ôm bụng mình. À, thì ra cô đói bụng rồi. Nhìn đồng hồ gần 9g tối, cô mới nhớ đến. Lúc chiều khi làm cơm cho mẹ cô xong, Trần Trí lại đến đón, vì vậy cô chưa kịp ăn đã đến đây. Bây giờ lại làm việc cực lực, đói cũng là lẽ thường tình.

Lấy điện thoại ra, cô gọi ngay cho số điện thoại duy nhất trong danh bạ. Chủ yếu cô hỏi có nấu gì không, thì bên kia sừng sốt một chút rồi nói không cần, cô đói thì tự nấu ăn, ông chủ ít khi ăn ở nhà.

Nghe vậy, Từ Y Chi bắt tay vào nấu ăn. Cô mở tủ lạnh ra, thấy có rất nhiều nguyên liệu. Quá đói, nên cô không muốn phiền phức, chạy về phòng lấy gói mì của mình, làm ngay một tô mì đầy đủ sắc hương vị.

Đang chuẩn bị cầm đũa dùng, thì nghe tiếng mở cửa, cô hoảng sợ hết hồn chạy ra nhìn về bóng dáng sừng sững, hiên ngang bước vào. Nhớ lại lời Trần Trí nói lúc trên xe, hôm nay thứ 7, ông chủ sẽ về lúc 8g tối. Cô không cần quan tâm tới, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ quét dọn là được. Chỉ khi nào ông chủ yêu cầu, cô hãy làm theo.

Cô lễ phép cúi đầu xem như chào hỏi, rồi lùi sang một bên. Văn Thiếu Kiệt chỉ nhìn thoáng qua cô, thấy cô cúi gằm đầu thì khẽ chau mày. Lại nhìn về nhỏ nhắn của cô, đôi mày kia liền kéo chặt. Mắt của tên chết tiệt Trần Trí kia, như thế nào chọn người nhỏ đến vậy?

Ánh mắt rời khỏi Từ Y Chi, quét một vòng quanh nhà. Nhìn đến đây anh thoáng sừng sốt. Khắp nơi đều được lau chùi sạch sẽ, mọi vật đều gọn gàng ngăn nắp, không hề mất đi thói quen anh sử dụng. Điều này khiến anh vô cùng hài lòng. Thì ra, không nên nhìn bề ngoài mà xem thường khả năng con người. Xem như Trần Trí gặp may.

Văn Thiếu Kiệt lạnh lùng đi vào, dự định đi lên lầu về phòng tắm rửa nghỉ ngơi, bất chợt bước chân dừng lại, mũi khẽ ngửi được hương thơm của thức ăn, anh ngoái đầu nhìn tô mì nghi ngút khói trên bàn.

Bởi vì tính anh thích sạch sẽ, lại thêm phần kén ăn. Là tổng giám đốc, dĩ nhiên thức ăn điều cao cấp. Nhưng có câu, ăn nhiều sẽ ngán. Nên hiện tại, bao tử anh rất khó hấp thu những loại thức ăn xa hoa kia. Hôm nay nghỉ sớm, dự định đi ăn chút gì đó rồi về, nhưng chạy xe lướt qua những nhà hàng kia, ý định ăn tự động bị ném đi.

Chỉ là, cái mùi vị trong tô kia, thế mà khiến cho bao tử Văn Thiếu Kiệt khuấy động. Anh rất tự nhiên xoay người đi về phía bàn ăn, ngồi xuống đánh giá. Anh chưa từng đụng đến mì gói, hay nói chính xác, trong bếp của anh không chứa những thứ kém dinh dưỡng. Mà tô mì này từ đâu mà có? Thấy tô mì chưa từng động đũa qua, anh vừa ý, cầm đũa lên, quăng một câu “Làm tô khác đi”

Từ Y Chi ngược to đôi mắt nhìn Văn Thiếu Kiệt đang thoải mái ăn tô mì của chính mình, tuy có chút bất mãn, nhưng cô chẳng dám nói nửa lời. Người ta là ông chủ, cô có quyền gì giành ăn chứ?

Lại tiếp tục nhìn xuống con đói cồn cào, Từ Y Chi đi nhanh về phòng mình, lấy thêm một gói mì, rồi xuống bếp làm. Cô đói bụng lắm rồi, nên chẳng cần quan tâm nhiều, bắt tay vào làm thức ăn cho riêng mình. Tô mì vừa làm xong, Từ Y Chi nhanh chóng đem lại bàn, dự định ngồi xuống ăn cho thỏa mãn con đói.

Chỉ là, vừa ngồi xuống cầm đũa, cô ngược lên, thấy ánh mắt như đói ngàn năm của ông chủ nhìn chăm chăm vào tô mì mình. Từ Y Chi nhìn lại tô mì anh, thấy nước cũng chẳng còn, đành ngậm ngùi đẩy tô của mình về phía anh. Đứng dậy đi về phòng, lấy một gói khác để làm. Lần này, cô cảm thấy có phải hay không ông chủ bị người khác bạc đãi? Đến ăn cũng không cho, nên đói đến vậy? Chút bất mãn khi này của cô vì thương người mà mất đi.

Tô thứ ba làm xong, Từ Y Chi đã đói sắp ngất. Cô bình tĩnh ngồi xuống ghế, tiếp tục cầm đũa, lần nữa ngược nhìn về phía ông chủ lớn. Thấy vẻ mặt anh thỏa mãn, không có ý định cướp mì cô lần nữa mới bắt đầu ăn. Ta nói, lúc bụng đói, ăn vào sẽ cảm thấy hạnh phúc, Từ Y Chi cũng vậy.

Văn Thiếu Kiệt chưa từng nhìn bất kỳ người phụ nữ nào quá mười phút. Lúc này lòng đầy nghi hoặc nhìn người trước mắt. Phụ nữ nào nhìn thấy anh mà chưa từng kinh ngạc? Chưa từng cuốn hút bởi vẻ ngoài đẹp mắt? Vậy mà, cô gái này chỉ lo cúi đầu chú tâm vào tô mì. Từ lúc anh vào nhà đến giờ, chưa từng nhìn thấy bất cứ biểu hiện gì lạ trên người cô.

Và vấn đề này, làm anh thoải mái cùng hài lòng. Nếu người giúp việc cả ngày nhìn anh chăm chăm, hoặc là có này có nọ quẩn anh, anh không ngại sẽ ném người đó ra ngoài cửa sổ, từ tầng cao cho rơi xuống. Mà hiện tại, người này đạt điều kiện của anh, lại thêm một phần hữu dụng nữa, chính là giúp anh ‘trưng trị’ cái bụng kén chọn này.

Tuy chưa nhìn rõ diện mạo cô gái nhỏ, nhưng không hiểu vì sao, anh cảm thấy đối với người này, anh có cảm giác gì đó rất quái lạ, như kiểu... bị sương mù che phủ. Ước gì... Cô cho anh thấy mặt nh? Văn Thiếu Kiệt vội lắc đầu, anh bị mất ngủ sao mà có suy nghĩ kì lạ như vậy? Có phải hay không vì cô gái nhỏ này cứ cúi mặt, làm anh có chút tò mò? Chắc là vậy rồi.

Văn Thiếu Kiệt thoải mái đứng dậy đi lên lầu. Cả hai người từ khi gặp nhau, anh chỉ duy nhất nói một câu, cô một chữ cũng chưa mở miệng. Thấy ông chủ đang định đi, Từ Y Chi bối rối đứng dậy, mới ngập ngừng nói. Vốn cô cũng chẳng muốn nói, nhưng nếu không nói, lỡ phạm sai lầm, thì muốn chữa cũng không được.

“Ông... ông chủ.” Từ Y Chi thấy Văn Thiếu Kiệt quăng ánh mắt sắc bén về phía mình thì lập tức cúi đầu. Vì sao nhìn cô với ánh mắt đáng sợ như vậy? Cô có nói gì sai sao? Nghĩ là nghĩ như vậy, cô vẫn phải tiếp tục mở miệng “Buổi sáng, xin hỏi... ông muốn ăn gì?”

Lời càng nói, Từ Y Chi càng thêm cúi thấp đầu, cứ như trên cổ cô có một con dao vô cùng sắc bén đâm lên. Cô vốn suy nghĩ rất cẩn thận mà? Đâu có nói gì sai, sao cảm thấy ông chủ kia đang tức giận?

Trời sinh cô có chút ngốc nghếch, nhưng lại cho cô giác quan nhạy bén với sự nguy hiểm. Cũng chính vì vậy, cô luôn biết thu mình để bảo vệ bản thân. Mà từ đầu đến cuối, cô chỉ vồn vồn nói ra hai câu, sai là sai ở chỗ nào?

“Món nhẹ một chút” Miễn cưỡng Văn Thiếu Kiệt nói đại một câu. Bởi vì buổi sáng anh chẳng nuốt nổi thứ gì vào bụng, có chăng cao lăm chỉ là tách cà phê đen thôi. Lại tiếp tục có chút khó chịu nhìn cô gái nhỏ nhắn kia, anh thăm bắt mẫn, anh già lắm sao? Ông? Nghe nghịch tai lắm sao. Dù gì từ trước đến nay, chỉ có người khen, chưa bao giờ bị chê bai hay nghị luận. Vậy mà hiện tại, có người nói rằng anh già. Thật chẳng biết điều chút nào.

“Gọi cậu, không cho phép gọi ông” Rất không vừa ý, Văn Thiếu Kiệt ném lại một câu rồi đi thẳng lên phòng. Hiện tại anh lại có thêm cảm giác, cô gái kia việc nhà hay trong bếp, tất cả đều tốt, chỉ là, có chút ngu ngốc, không biết cách ăn nói.

“...” Từ Y Chi ngậy ngốc ngồi xuống tiếp tục cầm đũa lên ăn, trong đầu đang tiêu hóa hai câu nói kia. ‘Món nhẹ một chút’ Đây cô biết mình nên nấu món gì rồi. Còn câu sau... A, rốt cuộc cô đã hiểu, mình đã nói sai chỗ nào rồi. Vì Trần Trí kêu ông chủ, cô mới cố ý gọi như vậy, ai biết được người này dễ y bề ngoài đến như vậy? Xem ra cô nên cẩn thận ăn nói mới được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 5:

Sáng sớm hôm sau!

Từ Y Chi vẫn dựa vào đồng hồ sinh học của mình mà thức. Cô dậy rất sớm, bởi vì trước kia sợ mẹ cô bỏ ăn bữa sáng để đi làm sẽ bị đau dạ dày, mỗi ngày cô đều dậy thật sớm chuẩn bị thức ăn sẵn sàng cho bà. Không giúp được việc gì, cô chỉ mong mẹ mình luôn khỏe mạnh.

Hôm nay cô quyết định nấu cháo thịt băm, nên vừa nấu, cô vừa tranh thủ quét dọn toàn bộ tầng dưới. Cháo vừa chín, nhà cửa cũng hoàn toàn sạch sẽ. Thấy thời gian không sai biệt lắm, Từ Y Chi múc cháo ra tô, đem để trên bàn, có chút nhút nhát muốn lên lầu, lại cũng chẳng dám lên.

Ai biết được những người giàu có thức sớm hay muộn? Lỡ ông, à không, lỡ cậu chủ kia ưa dậy trễ, cô lên quấy rầy, chẳng phải tự mình rước họa rồi không? Nghĩ như vậy, cô cứ đi đi lại lại dưới cầu thang, thỉnh thoảng khó xử nhìn lên cửa phòng đang khép kín.

“Tạch”

Cửa lớn sau lưng mở ra, âm thanh tuy nhỏ, nhưng cũng dọa cho Từ Y Chi phải hết hồn. Ai không biết, người đang tập trung suy nghĩ mà bị âm thanh đánh động, không bị tẩu hỏa nhập ma thì cũng học máu. Khụ, đó là Từ Y Chi đang nghĩ theo những bộ phim chương. Hiện tại thấy người bước vào, cô liền thu hồn phách lại cúi đầu.

Văn Thiếu Kiệt cũng có thói quen dậy sớm, chạy một vòng xem như tập thể dục. Chỉ là vừa bước vào nhà, anh lập tức bị mùi hương nào đó từ thức ăn hấp dẫn. Dự định bước đến ngồi xuống ăn, chỉ là vừa liếc đến người đang cúi mặt, anh lại nghĩ thầm. Mặt đất có gì quý giá sao? Chẳng lẽ anh không đáng được nhìn một cái?

Tuy nghĩ là nghĩ như vậy, Văn Thiếu Kiệt cũng không mở miệng yêu cầu người khác ngước mặt cho anh nhìn. Thời gian còn dài, sợ gì không biết? Đành bỏ qua cô mà đi tới.

Đến bàn ngồi xuống, Văn Thiếu Kiệt nhìn tô cháo đang nghi ngút khói bỗng nhiên miệng có chút muốn ăn. Những hạt gạo trắng tinh tách ra nở rộ, thịt không biết tẩm hương vị gì, ngửi rất thơm, còn có... xanh xanh vàng vàng, chắc là phụ gia. Về mềm mại cùng sánh mịn kia, thật lôi cuốn khẩu vị người ta. Văn Thiếu Kiệt thăm khích lệ, tốt, Trần Trí, lần này cậu có công lớn, nhất được người tài, nhất định sẽ khen thưởng.

Vậy là, chỉ trong chốc lát, tô cháo đã được xử lý sạch sẽ. Nhìn vẻ mặt như muốn ăn thêm của Văn Thiếu Kiệt, Từ Y Chi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô sợ, anh sẽ chán ghét món ăn tầm thường này, nên từ lúc anh ngồi xuống, cô thực sự rất căng thẳng. Hiện tại xem như trút được lo sợ rồi.

Lại đem thêm một tô nữa để lên bàn. Từ Y Chi thiện cảm nhìn Văn Thiếu Kiệt. Không biết cậu chủ bị người khác bạc đãi thế nào mà lại thiếu ăn đến như vậy? Có phải cậu chủ của cô đi làm, rồi thường bị cấp trên bỏ đói, nên thành ra ăn uống đều không được thỏa đáng?

Nếu Văn Thiếu Kiệt biết Từ Y Chi nghĩ mình ‘nghèo túng’ đến nỗi đi làm thuê, rồi bị người bỏ đói, dám chắc anh sẽ bị sặc cháo mà chết tức tưởi. Nhưng rất may, anh không có thiên lý nhãn, không thể nhìn thấu nội tâm người khác, nên khi nhận được tô cháo thứ hai, không chút e dè, anh tiếp tục xử hết.

Nếu hỏi hiện tại Văn Thiếu Kiệt có cảm nhận gì, anh sẽ không ngại ngần mà thừa nhận. Trong ba mươi năm qua, hai tô cháo cùng hai mì tồi tệ, là hai món ăn ngon nhất mà anh từng ăn. Và tất nhiên, Từ Y Chi sẽ bị liệt vào hàng ngũ quan trọng cần bảo tồn.

Văn Thiệu Kiệt hài long xoa cái bụng căng tròn. Ba mươi năm, đây là buổi sáng đầu tiên anh ăn nhiều đến vậy. Người ta nói, bụng no đầu óc sẽ hoạt động tốt hơn. Anh liếc nhìn cô gái gần năm mươi tuổi chỉ biết cúi đầu đứng bên cạnh. Như thế nào bây giờ nhìn cô vô cùng thuận mắt? Tự dưng, ý định muốn nâng gương mặt kia lên làm anh giật mình, bàn tay có chút mất kiểm soát dừng lại giữa không trung. Rồi lại vội rút tay về, anh chớp chớp mắt, lấy lại bình tĩnh, đứng dậy đi lên lầu.

Đi gần hết những bậc thang cuối cùng, Văn Thiệu Kiệt dừng bước quay đầu lại “Buổi chiều nấu món cay cay một chút” Sau đó tiếp tục đi lên vào phòng.

Từ Y Chi ngược mặt lên nhìn cánh cửa đã đóng lại. Cô nghiêng đầu nghi hoặc, cậu chủ không dùng buổi trưa sao? Hôm nay chủ nhật mà không được nghỉ? Xem ra, công việc kia khá phức tạp rồi. Nghĩ vậy, cô thu dọn đồ đem đi rửa.

Văn Thiệu Kiệt tắm rửa thay quần áo xong xuống lầu. Hôm nay chủ nhật, anh thường gặp một người bạn để bàn chút công việc. Đi ngang nhà ăn, ánh mắt không tự chủ nhìn thân hình nhỏ nhắn đang rửa chén bát gì đó. Tự dưng khỏe mỗi mím cười. Cô gái kia cứ im lặng như vậy, sẽ không thấy buồn tẻ sao? Từ tối qua đến sáng nay, anh cũng chỉ nghe cô nói có hai câu. Mặc dù lúc đó có chút không vui, nhưng vẫn không quên âm thanh kia rất trong trẻo, giòn tan, khiến anh có chút... thích.

Thích?

Văn Thiệu Kiệt thoáng sững sốt. Anh như thế nào lại có ý nghĩ thích một người vừa mới quen biết? Là do cô có tay nghề giỏi, hay do cô rất biết thu mình, dễ kéo sự chú ý của anh? Dù thế nào đi nữa, cảm giác anh đối với cô không có một chút ghét bỏ nào. Bỏ qua cảm giác kỳ lạ kia, Văn Thiệu Kiệt lắc nhẹ đầu bước đi.

Từ Y Chi vừa quay người lại, thấy Văn Thiệu Kiệt đã ra khỏi cửa. Cô lau tay khô, khóa chặt cửa lại. Cậu chủ có chìa khóa riêng, nên không lo lắng vấn đề kêu mở. Lúc này cô phải nhanh chóng ăn chút cháo còn lại trong nồi, rồi lên phòng anh quét dọn, đem quần áo đi giặt và phơi khô. Nếu còn thời gian, cô nên chuẩn bị chút thức ăn buổi trưa cho mình.

“Cà phê nhé?” Thấy người vừa đến, Trương Quân Nhân bỏ nốt thức ăn cuối cùng vào miệng rồi dùng khăn lau, sau đó uống chút rượu nho đẩy nhẹ thức ăn. Tuần nào cũng vậy, hai người luôn đến đây để bàn công việc và thư giãn đầu óc.

“Không, mình ăn sáng no rồi” Văn Thiệu Kiệt thờ ơ kéo ghế ngồi xuống. Đây là một trong những nhà hàng rất nổi tiếng ở thành phố Y, thuộc quyền sở hữu Văn gia. Mà người ngồi trước mặt anh là cậu ba nhà họ Trương đến ăn chùa uống chùa, còn tự xem mình là chủ, mời anh uống cà phê?

“No? Cậu biết ăn sáng sao?” Trương Quân Nhân kinh ngạc tròn mắt. Từ khi quen biết nhau, anh chưa từng nhìn thấy bạn mình ăn gì vào buổi sáng, tôi thiếu chỉ là cốc cà phê, có khi cũng có hôm lười uống. Nhưng hiện tại Văn Thiệu Kiệt nói đã ăn, mà còn là ăn no khiến anh thấy mình có chút bị lạc vào sương mù.

“Có gì lạ sao? Vào vấn đề chính đi” Nhìn vẻ mặt kinh dị của đối phương, Văn Thiệu Kiệt khinh thường liếc mắt. Ăn sáng thôi mà? Có cần phải nhìn anh như người ngoài hành tinh thế không? Chẳng lẽ ăn sáng là chuyện động trời? Ăn cần phải có giấy phép của chính phủ mới được sao?

“Khụ, gần đây công ty Từ Thế tung cổ phiếu ra rao bán, hình như tình trạng không mấy tốt” Trương Quân Nhân khẽ ho một tiếng để lấy lại tinh thần. Trương gia chủ yếu kinh doanh lĩnh vực quán bar, mà trách nhiệm kia, Trương Quân Nhân ném toàn bộ cho anh trai Trương Quân Dân xử lý. Còn riêng mình, từ lúc ở nước ngoài đã cùng Văn Thiệu Kiệt tạo ra khoảng trời riêng.

Văn Thiệu Kiệt kinh doanh trên lĩnh vực thương mại, dù muốn hay không cũng phải có thể lực ngầm của riêng mình. Thương trường như chiến trường, cá lớn nuốt cá bé là điều hiển nhiên. Làm ăn mà không có chút bản lĩnh, muốn đứng vững sẽ vô cùng khó khăn. Anh ở ngoài sáng, chân chân chính chính làm ăn hợp pháp thì sợ gì bị nghi kị?

Nhưng trên đời không dễ gì đạt được mục đích thuận lợi. Đôi khi vẫn có một số người gây chuyện, hoặc cố tình hãm hại, tất cả mọi việc đều đem vào bóng tối xử lý. Người đứng đầu thế lực đen kia tất nhiên là cậu ba họ Trương rồi. Chỉ là thế lực này rất cuộc to lớn đến cỡ nào, người ngoài chưa từng hiểu biết một cách rõ ràng và chính xác được.

“Chỉ là một công ty nhỏ, không đáng quan tâm” Văn Thiệu Kiệt lạnh nhạt nói. Từ lúc anh về nước tiếp nhận quản lý công việc, có từng đề ý đến công ty Từ Thế, chỉ tiếc là tên tổng giám đốc kia vì một bước tính sai, nên hại cả vãn cơ.

Tổng giám đốc Từ Thế hình như tên Từ Khai. Sau khi Văn Thiệu Kiệt làm tổng giám đốc được hai năm, ông ta liền tính kế, đem đứa con gái Từ Hiểu Thương quyền rũ anh.

Nếu ông ta không tính kế lên người anh, anh cũng sẽ dễ yên cho Từ Thế tồn tại. Đáng tiếc, lão già kia là quá tự tin với đứa con gái của mình? Hay nghĩ anh là kẻ làm việc chỉ bằng nửa thân dưới? Anh chưa tính kế người, lại bị người tính kế, vậy đề cho ông ta ném mùi vị thất bại là như thế nào! Do đó, Từ Thế chỉ trong vòng ba năm gần như sụp đổ, tất cả là do bàn tay Văn Thiệu Kiệt nhẹ nhàng tạo nên.

“Ừm, nhưng mình thấy, bác Văn...” Nói đến đây, bất chợt Trương Quân Nhân im lặng khi nhìn đến gương mặt tối sầm của Văn Thiệu Kiệt. Từ Hiểu Thương luôn được Văn Diễn chọn làm đối tượng cho con trai. Mặc dù cô ta có chút kiêu ngạo cùng kiểu cách, nhưng ngoại hình xem như khá, trong các cô gái ông chọn, Từ Hiểu Thương có thể nói là nổi trội nhất.

Cũng chính vì vậy, Văn Thiệu Kiệt ba lần sáu bảy lượt bị cha mình tính kế, đem Từ Hiểu Thương ném lên giường anh. Nhưng anh cũng không ngại, đem cô ta ném lại vào phòng cha mình rồi bị chính ông đánh ngất đi.

Nhưng anh thực sự cũng cảm thấy cô gái này có độ mặt dày rất cao. Thất bại hết lần này đến lần khác lại không nản chí. Vì được lão cha già kia ủng hộ, anh vốn không thể một cước đá cô qua bức cửa ải với chim cánh cụt được.

“Về phần đó, mình sẽ lo ổn thỏa” Khi nói ra câu này, Văn Thiếu Kiệt cảm thấy có chút khó khăn. Anh lẩn lộn thương trường mấy năm qua, chưa từng bị vấn đề gì làm cho đau đầu đến thế. Nếu không phải cha anh, lại vì anh mà hi sinh hạnh phúc bản thân để nuôi anh khôn lớn, anh đã không cảm thấy khó xử đến vậy.

Nếu thực sự muốn làm cho cha anh bỏ qua Từ Hiểu Thương, anh nhất định phải tìm được cô gái mình thừa nhận là yêu. Nhưng nói tìm đâu phải tìm được ngay? Anh không yêu sao có thể thừa nhận đây? Và vấn đề này đã trở nên khó giải quyết hơn.

“Mười ngày sau là sinh nhật ông chủ Hà, giám đốc công ty Hà Hưng, cậu chuẩn bị đi” Trương Quân Dân thân nhiên nói ra việc còn lại. Vấn đề này cũng chính là vấn đề chung của hai người. Đi tham gia tiệc, nhất thiết phải có bạn gái theo mới không bị dòm ngó. Mà Văn Thiếu Kiệt thì xuất chúng như vậy, không đem theo tấm lá chắn sẽ rất phức tạp, anh cũng không ngoại lệ, nhưng biết tìm đâu một cô gái vừa ý để làm bùa hộ thân bây giờ? Tìm đại? Mất hết hứng thú rồi.

Nhìn thấy Văn Thiếu Kiệt lại nhũn mảy, Trương Quân Nhân nhớ đến vấn đề từ lúc mới gặp, hiện giờ lại nổi lên tò mò hỏi “Thực ra... ai nấu buổi sáng cho cậu ăn vậy?” Đừng nghĩ anh nhiều chuyện, chỉ là anh muốn biết chuyện nhiều hơn một tí thôi, nhưng phản ứng của Văn Thiếu Kiệt làm anh co chân chạy mất.

Nhìn bóng dáng bạn thân chạy đi, Văn Thiếu Kiệt có chút khó hiểu, anh ăn sáng mà đã xem như kỳ tích như vậy, ngộ nhờ... Anh gặp được đối tượng yêu, sẽ dẫn đến thiên tai gì đây?

Nhìn đồng hồ cũng hơn 10g, Văn Thiếu Kiệt đứng dậy cầm chìa khóa xe đi ra ngoài. Hơn nửa tháng anh chưa về thăm cha, không biết ông sống có tốt không? Mặc dù chẳng thích ông tự tiện chen vào chuyện tình cảm của mình, nhưng tận sâu trong lòng, anh biết, cha cũng vì lo lắng cho anh. Chính vì vậy, đối với những cô gái ông mang đến, anh dù có ghét cũng không đến nỗi ra tay độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 6:

Chiều !

Hiện tại Từ Y Chi có chút mệt mỏi, đem quần áo mới vừa ủi xong vào phòng Văn Thiếu Kiệt rồi trở xuống ngồi trên ghế sofa, nhìn qua một lượt khắp mọi nơi. Tầng ngõ gác trong nhà bây giờ cô căn bản đã nắm được từng chỗ rõ ràng.

Lầu một gồm phòng khách, đối diện với cửa lớn. Kế bên chính là phòng ăn bao gồm một quầy nhỏ để pha nước uống. Nếu từ phòng khách đi thẳng vào trong, có lối đi dẫn đến hai phòng bên trái và bên phải dành cho khách hoặc người làm. Từ Y Chi đã chiếm lấy một trong hai phòng ở bên phải. Mà Trước khi đi đến lối dẫn phòng dành cho khách, có cầu thang bên trái dẫn đến lầu hai. Trên lầu có lối ngang, có hai phòng bên trái là phòng ngủ Văn Thiếu Kiệt, phòng bên tay phải là phòng làm việc của anh.

Thấy thời gian không còn sớm, Từ Y Chi tranh thủ đi nấu ăn. Mẹ cô trước kia là một đầu bếp giỏi, cho nên những điều cô học được điều có thể áp dụng tốt.

Món cay?

Không sợ ăn nhiều sẽ hại dạ dày hay sao? Nghĩ là nghĩ như vậy, Từ Y Chi vẫn làm theo lời Văn Thiếu Kiệt, chỉ là, không biết anh ăn ở cấp độ mấy? Do dự một hồi, cô quyết định nấu bốn món, vị cay cấp độ ba là được.

Văn Thiếu Kiệt về mặt như không hề có gì, thực chất trong lòng vô cùng bất mãn. Mỗi khi đến gần cha anh, ông luôn có một đạo lý ngàn năm không đổi, là hết nói đông tới nói tây, hết nói cô này xinh thì đến cô nọ đẹp. Ngoài vấn đề chọn đối tượng kết hôn cho anh thì chẳng lẽ không còn gì để nói chuyện với nhau sao? À mà có, đó chính là chừng nào ông mới có cháu bồng, chừng nào mới chịu cho ông lên chức ông nội? Thật đau đầu anh mà.

Vừa bước vào cửa, một cỗ mùi thơm đậm đà cay nồng chen vào mũi Văn Thiếu Kiệt. Lúc trưa vì tranh cãi với cha mà anh chưa ăn bất cứ gì ngoài hai tô cháo buổi sáng. Hiện tại bị mùi hương kia hấp dẫn, anh nhanh chóng quên cảm giác khó chịu vừa rồi.

Từ Y Chi đem ra một tô canh để xuống, thấy cậu chủ vào thì lập tức cúi đầu đứng sang một bên. Văn Thiếu Kiệt đang đói bụng, không nói hai lời định đến bàn ngồi xuống ăn, chỉ là bỗng dưng bên tai truyền đến giọng nói trong trẻo khiến anh có chút bối rối.

“Cậu... cậu chủ chưa rửa tay” Từ Y Chi có chút sợ hãi cúi đầu. Bởi vì cô thường bị mẹ nhắc nhở, nên trước khi ăn nhất định phải rửa tay. Mà hôm qua

cùng sáng nay thấy Văn Thiếu Kiệt ăn không chịu rửa tay trước cô mới bạo dạn đề nghị rửa tay. Trong lòng chợt kinh sợ, không biết có làm cậu chủ kia tức giận?

Văn Thiếu Kiệt hơi bất ngờ, nhưng lại nhìn cô gái nói chuyện với mình mà cứ cúi đầu kia có chút bất mãn. Anh rất cao so với cô, mà cô cứ cúi đầu, khiến anh khó nhìn rõ biểu hiện trên mặt. Nhưng giọng nói kia vô cùng dễ nghe, hình như có chút sợ hãi? Cô bé này sợ anh sao?

Trên mặt Văn Thiếu Kiệt chợt mỉm cười mà tới anh cũng không phát hiện. Đi vào bếp xả nước rửa tay. Anh rửa rất nghiêm túc, sợ nếu không sạch, sẽ không được ăn cơm. Từ Y Chi ngược đôi mắt to đen nhìn dáng người cao to kia đi vào bếp rửa tay mà thở phào nhẹ nhõm. Cũng may cậu chủ không tức giận, vì thói quen của cô suýt nữa làm cô sợ hãi.

Từ phòng bếp đi ra, Văn Thiếu Kiệt thấy cô gái nhỏ vẫn đứng một bên thì chau mày, không lẽ định đứng đó nhìn anh ăn sao? Như vậy rất khó nuốt. Vì vậy anh bảo cô ngồi cùng ăn, cô chỉ lắc đầu, anh hết cách đành ngồi xuống ăn.

Nhìn đĩa thịt màu đỏ kia rất bắt mắt. Mùi cay cay xông lên mũi khiến người ta muốn ăn ngay. Văn Thiếu Kiệt gấp một miếng thịt bỏ vào miệng. A, đây là thịt bò, nhưng làm cách nào nó lại mềm mịn đến như vậy? Có vị mặn đậm đà, ngọt dịu nhẹ, thêm chút chua nhàn nhạt, nhất là vị cay, đầu lưỡi tê tê hăm hăm. Hình như đây là lần đầu anh được ăn miếng thịt bò chế biến ngon đến vậy đó.

Cảm nhận một món xong, Văn Thiếu Kiệt gấp đĩa khác. Màu sắc xanh xanh vàng vàng, có lẽ món xào. Chấm nước chấm bỏ vào miệng nhai. Cảm giác tan giòn, mùi vị nước chấm vô cùng đặc sắc, béo mà không ngấy, thanh đậm vừa đủ.

Văn Thiếu Kiệt che giấu đi cảm xúc kinh ngạc trong mắt. Nếu đem tay nghề này ra phổ biến trong các nhà hàng, thì nhất định sẽ tạo nên nguồn tiêu thụ khổng lồ. Chỉ là, anh chưa bao giờ muốn đem mùi vị của những món ăn này cho người khác thưởng thức, mà chỉ muốn dành riêng cho mình. Và dường như, trong suy nghĩ đó, Văn Thiếu Kiệt không hề phát hiện sự chiếm hữu của bản thân.

Lại nhìn đến món thứ ba. Hình dạng như một cái bánh bao nhỏ, bề ngoài được bao bọc một lớp bột trong suốt, có thể nhìn thấu bên trong. Gấp lên, chấm vào chén nước sốt kê bên bờ vào miệng. Vô ngoài giòn ngọt, bên trong có thịt mềm mịn đậm đà, hòa cùng nước sốt thì lại tạo nên một hương vị đầy đủ khác. Có thể nói, tuy nhìn đơn giản nhưng không hề kém những món ăn giá trị khác.

Nếm thử ba món kia, Văn Thiếu Kiệt suýt nữa thốt lời khoa trương khen tặng. Nhưng rất tiếc, anh kèm chế cảm xúc mình rất khó. Ánh mắt lại nhìn tô canh còn lại trên bàn.

Nước canh trong suốt lỏng lẻo, có điều, sao chỉ có nước và một vài lá rau trôi lềnh bềnh để trang trí? Có phải đây là canh lược hay không? Nghĩ như vậy, Văn Thiếu Kiệt lại hiếu kỳ cần muống lên húp một ngụm. Và sự thật khiến Văn Thiếu Kiệt không thể không thừa nhận, món canh này rất đặc biệt. Vị ngọt tự nhiên của cua rất nhẹ nhàng, tuy chỉ đơn giản vậy đủ để anh thấy hài lòng. Bữa cơm này, ăn không thua gì một bữa ăn thịnh soạn khác.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7:

Chương 7:

Cứ như thế, ba, bốn ngày tiếp theo vẫn như quy trình cứ lặp đi lặp lại. Sáng nấu cháo với nhiều mùi vị để không bị ngán cho cậu chủ ăn rồi đi làm. Buổi trưa khi xong việc Từ Y Chi ăn cơm xong ngồi một mình xem phim. Buổi chiều đem đồ phơi khô vào ủi và đem vào phòng, rồi nấu một chút đồ ăn đơn giản tự mình ăn. Buổi tối nấu ba, bốn món cho cậu chủ. Thế là hết ngày.

Vì bởi quy trình như vậy, Từ Y Chi lúc đầu còn hóa trang cẩn thận, nhưng sáng sớm Văn Thiếu Kiệt đi làm, cô quét dọn xong ăn cơm trưa hết thấy liền đi tắm. Lúc đầu còn có ý mặc áo quần dài rộng che toàn thân, tóc thì bù xù, mặt thì lấy bút chấm loạn cũng từ từ không cần đến. Vì cho dù cô hóa trang nhưng chỉ một mình, hóa trang làm chi cho mất công?

Cứ như vậy từ ngày thứ ba liền không dùng vẻ ngoài che giấu bản thân. Trừ khi lúc Văn Thiếu Kiệt ở nhà cô cũng chỉ làm đầu tóc xấu xí một chút, bất quá cúi đầu thấp, cậu chủ cũng chẳng để ý đến. Càng ngày, Từ Y Chi càng chủ quan.

Mới đây, cô cũng đi làm được năm ngày. Những lúc một mình không gì làm, Từ Y Chi muốn dành đầu óc để xem phim. Vì cô sợ, nếu đầu óc rảnh rỗi, cô sẽ nhớ mẹ, cô sẽ khóc. Có thể cô có chút ngu ngốc, nên chỉ cần có thứ gì đó hấp dẫn, cô sẽ nhanh chóng quên đi nỗi buồn trong lòng. Đó là ban ngày, còn đêm thì nỗi nhớ càng trầm trọng hơn. Mỗi đêm hầu hết cô đều bị ác mộng quấy phá.

Những lúc nhớ mẹ, cô luôn tự mình an ủi và thăm hỏi. Mẹ cô đã uống thuốc chưa? Đã thực sự hết bệnh chưa? Ăn có ngon miệng không? Có nhớ cô không? Có muốn ôm cô vào lòng không? Vì những khi như vậy, cô rất muốn ôm mẹ, để mẹ nhẹ nhàng xoa đầu cô, an ủi cô, hôn lên trán cô.

Đó là tất cả nỗi buồn của cô khi đêm về, vượt qua đó, cũng như vượt qua được chính cô vậy!

Hôm nay lại tiếp tục như bao hôm khác, Từ Y Chi thức dậy sớm, vừa nấu cháo vừa dọn dẹp nhà cửa. Cậu chủ ăn uống xong đi làm, cô làm xong hết

mọi việc rồi một mình ăn cơm trưa. Tuy có chút buồn tẻ, nhưng cô vốn dĩ đã quen, nên cũng xem như bình thường.

Tắm rửa xong, Từ Y Chi thay một bộ đồ lửng gọn gàng, khác đáng kể thường ngày. Tóc mái trước mặt bởi vì hơi dài mà đâm vào mắt, cô đem tất cả tóc búi lên thành một cục trên đỉnh đầu, để lộ ra chiếc cổ thon nhỏ trắng nõn nà. Những sợi tóc ngắn hơn không kết vào búi được rơi xuống, nhìn vô cùng xinh đẹp.

Hiện tại cô đang dựa lưng vào sofa xem phim hoạt hình. Cô không thích xem những bộ phim tình cảm, bởi vì có lần cô xem đúng đoạn bi kịch, người mẹ chết đi bỏ lại người con khiến cô khóc nức nở, từ đó ngoài phim hoạt hình, cô không muốn xem những thể loại phim khác. Và hiện tại, cô đang xem bộ phim Mèo và Chuột.

Hôm nay ngoài ý muốn nên Văn Thiếu Kiệt trở về từ buổi trưa. Bởi vì mấy hôm nay được Từ Y Chi nấu những món hợp khẩu vị ăn, nên nhìn lại mấy món cao cấp kia anh có chút chướng mắt. Mấy ngày trước do công việc ngập đầu, anh không có thời gian nghỉ ngơi, đành ăn tạm buổi trưa ở công ty. Hiện tại mọi việc giải quyết xong, đúng lúc buổi trưa, anh chạy về kêu cô gái nhỏ nấu mì cho mình ăn, chỉ là vừa mở cửa...

“Haha... haha” Từ Y Chi chú tâm xem phim, với lại âm thanh của phim lấn áp tiếng mở cửa, thành ra có người xuất hiện, cô căn bản không thể biết. Đôi mắt to tròn kia dán chặt vào hình ảnh con mèo bị chuột đánh vỡ hăm rãnh thành móm.

Văn Thiếu Kiệt nghe tiếng cười như tiếng lục lạc reo, âm thanh vô cùng trong trẻo khiến anh đứng hình. Trái tim tự dưng dâng lên cảm xúc kì lạ. Lần đầu trong đời anh nghe được âm thanh dễ nghe đến như vậy. Bình tĩnh nén lại cảm xúc bấn loạn trong tim, Văn Thiếu Kiệt từng bước rất nhẹ nhàng tiến về cái đầu nhỏ nhô lên khỏi vành ghế sofa. Anh sợ, lỡ như mình bước nhanh phát ra tiếng động, âm thanh dễ nghe kia sẽ biến mất, nên chỉ một đoạn từ cửa đến phòng khách, anh đi cũng rất lâu.

“Haha... haha” Vì Từ Y Chi quay lưng về phía cửa nên vẫn chưa biết sự xuất hiện của người khác, mà cứ chìm vào thế giới hoạt hình của riêng mình. Cũng đừng trách cô vô ý, tuy rất nhạy bén khi gặp nguy hiểm, nhưng mà nguy hiểm hiện tại không có, làm sao cô phát hiện đây?

Trái tim Văn Thiếu Kiệt càng đập mạnh liệt. Từ phía sau, trên cao nhìn xuống, cô gái nhỏ ngồi tư thế xếp bằng, tay cầm chiếc điều khiển. Tuy chỉ nhìn từ phía sau cùng tiếng cười trong vắt kia cũng đủ làm tim anh mất khống chế đập loạn.

Trong ba mươi năm qua, đây là lần đầu tiên anh gặp phải tình huống như vậy. Thật khó diễn tả bằng lời nói!

Nếu như quả thật có kiếp trước, anh sẽ không nghi ngờ gì giải thích. Trái tim ba mươi năm qua phong bế, chỉ chờ đợi một người, không còn chỗ trống dành cho kẻ khác. Mà người anh chờ chính là cô gái nhỏ đây? Tiếng cười là chìa khoá mở cánh cửa trái tim?

Nhưng anh lại sống trong thế giới khoa học. Nếu có ai nói rằng họ gặp phải ‘tình yêu sét đánh’, anh sẽ không nghi ngờ gì nói đó là kẻ điên. Vừa gặp đã yêu? Chỉ những tiểu thuyết hoang đường mới có, làm sao có trong thực tế được?

Hiện tại anh tin, và anh cũng chắc chắn mình đang gặp ‘tình yêu sét đánh’ nếu không trái tim anh sao lại đập liên hồi như thế? Cảm giác này trước nay chưa từng có, mặc dù có chút khó kiểm soát, nhưng anh biết, vì nó đã thấy được đối tượng cần yêu.

Văn Thiếu Kiệt kích động, đi vòng qua ghế sofa, đến trước mặt bên cạnh Từ Y Chi quỳ xuống. Lúc này cô gái kia mới ngơ ngác mở to đôi mắt mù mờ nhìn bóng đen trước mặt.

“Á...” Tự dưng có bóng người trước mặt ngồi xuống, Từ Y Chi bị dọa đến la toát lên. Thân thể co rút khúm núm một góc trên ghế, và điều này cũng thành công dọa luôn người còn lại.

“Đừng sợ... em đừng sợ” Văn Thiếu Kiệt luống cuống tay chân, đứng không được, quỳ cũng chẳng xong. Nhìn cô gái trước mặt bị dọa sợ đến vậy, khiến anh có cảm giác vô cùng thất bại. Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn lớn, có thể chỉ huy cả vạn người, vậy mà giờ lại bất lực trước cô gái nhỏ này.

“Cậu... cậu chủ?” Từ Y Chi hỏi phục tinh thần, khi nhìn kỹ lại người trước mặt thì kinh ngạc. Cậu chủ hôm nay sao về sớm vậy? Chẳng lẽ cô xem phim đến quên thời gian sao? Nghĩ vậy mắt lại nhìn lên đồng hồ. Mới 12g kém 5 thôi mà? Vậy lý do gì khiến cậu có mặt tại đây?

Văn Thiếu Kiệt khi nhìn đến gương mặt kia có chút hóa đá. Làn da trắng vô cùng, đôi mắt to tròn long lanh, vì ngạc nhiên càng thêm thu hút. Chiếc mày duyên dáng phía trên, hàng mi cong vuốt vượn cao. Cái mũi nhỏ thon gọn, cái miệng mím chặt như lộ chút sợ hãi.

Giờ phút này cái gì gọi là máu mặt thương trường, cái gì là khả năng dời núi lấp biển cũng đều sụp đổ. Trái tim trống rỗng phút chốc được cái gì đó lấp đầy. Văn Thiếu Kiệt theo cảm giác đưa tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt Từ Y Chi, cứ như muốn chạm vào cái gì đó làm anh chờ đợi thật lâu, thật lâu rồi.

“Cậu...” Bất chợt bị chạm vào má, Từ Y Chi vô cùng kinh ngạc, càng giữ thêm khoảng cách. Cậu chủ như vậy là sao? Trúng tà? Ý nghĩ này vừa lóe lên khiến cô sợ hết hồn.

“Gọi anh là Kiệt, Văn Thiếu Kiệt” Văn Thiếu Kiệt miễn cưỡng rút tay về khi thấy Từ Y Chi cố giữ khoảng cách. Anh cũng không muốn dọa cô sợ đến vậy. Chỉ là anh mất kiểm soát nên mới như thế. Nhưng từ giây phút này, anh lại có quyết định muốn giữ chặt cô.

“Văn Thiếu Kiệt? Kiệt?” Từ Y Chi ngây ngô lặp lại, mày xinh xắn khẽ chau lại khó hiểu. Cậu chủ nói như vậy là ý gì? Lúc đầu cô gọi theo miệng là ‘Ông’ lại bị đổi là ‘Cậu’ giờ thì là ‘Kiệt?’ rốt cuộc còn mấy danh từ nữa để xưng hô?

“Ừ. Vậy em cho anh biết tên đi.” Thấy Từ Y Chi không còn hoảng sợ nữa, Văn Thiếu Kiệt chỉnh lại tư thế quỳ, nhỏ giọng dụ dỗ. Anh thấy trăm công ngàn việc cũng chưa chắc khó khăn như lúc này. Lo được lo mất đến vậy.

“Từ Y Chi, mẹ gọi là Chi Chi” Từ Y Chi cúi thấp đầu, lâu lâu lại lén ngược lên nhìn, sợ rằng mình nói gì đó sai, cậu chủ sẽ đuổi việc. Nhưng nói rồi lại nói, cậu chủ cũng không có tức giận, cô mới có chút mạnh dạng hơn.

“Chi Chi, em sợ anh sao?” Thấy cô gái nhỏ có vẻ nhút nhát, Văn Thiếu Kiệt nhẹ nhàng nâng cằm cô, cho cô nhìn thẳng vào mắt anh. Nhưng đến khi bị đôi mắt kia nhìn đến, anh suýt nữa không kiềm chế được hôn xuống. Vất vả lắm mới làm cô buông lỏng, anh không muốn vì chút đường đột mà cô xem anh là kẻ xấu.

Từ Y Chi nhẹ nhàng gật đầu. Năm năm qua, ngoài mẹ và em trai song sinh ra, cô chưa từng tiếp xúc gần với người lạ, không sợ mới là chuyện ngược đời.

“Không phải sợ, anh là người tốt” Văn Thiếu Kiệt mặt dày không biết xấu hổ, tự phong tặng cho mình danh hiệu ‘người tốt’. Chi là nói cho mình cô nghe thôi, người khác chắc chắn sẽ không có cơ hội, thì lấy gì phê bình anh nói thật hay giả?

Từ Y Chi nhìn vào mắt Văn Thiếu Kiệt, chẳng biết nhìn thấy gì, miệng khẽ cười duyên gật đầu. Chỉ một hành động nhỏ kia lại khiến cậu chủ nào đó bay bổng lâng lâng. So với tất cả, nụ cười cô gái nhỏ này đáng giá hơn nhiều.

“A, cậu chủ có đói?” Từ Y Chi bất chợt hỏi theo cảm tính. Vì lần nào cùng anh một chỗ, không ăn thì cũng chỉ là uống. Mà đa phần chỉ là ăn, nên có chút theo phản xạ tự nhiên hỏi thăm.

“Gọi anh là gì?” Tuy là có chút không hài lòng, nhưng Văn Thiếu Kiệt không tỏ thái độ cáu gắt, chỉ nhẹ cười hỏi lại. Hiện tại anh có thể khẳng định, cô gái này quả thật có chút ngốc. Ngốc đến nỗi làm anh khó không chế mà yêu.

“Kiệt, anh có đói?” Được anh nhắc nhở, Từ Y Chi vội vàng sửa lời. Nghĩ rằng đó là điều tự nhiên, nên không có chút ngại ngùng hay khó chịu. Mà câu nói kia khiến ai đó vui sướng thỏa mãn. Cứ như có cái gì đó ngọt ngào rót vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 8:

“Trần Trí, hiện tại tôi cho cậu 24g, nhanh chóng tìm người giúp việc đến đây, nếu không, cậu cũng không cần làm việc tiếp nữa” Văn Thiếu Kiệt nói xong không đợi người bên kia trả lời lập tức ngắt máy.

Nhìn thân hình nhỏ nhắn đang loay hoay trong bếp làm đồ ăn khiến Văn Thiếu Kiệt có chút không tin vào mắt mình. Hoàn cảnh của cô như thế nào, mà ở độ tuổi này lại thành thực mọi việc như vậy? Nhìn lại xung quanh, anh tiếp tục cảm thán.

Mấy ngày hôm nay anh không quá để ý, hiện tại nhìn xung quanh vì bàn tay nhỏ kia quét dọn trở nên vô cùng sạch sẽ khiến anh có chút đau lòng. Lập tức gọi điện thoại cho trợ lý tìm người khác làm việc. Anh không muốn cô phải làm những công việc nặng nhọc này.

Trước đây vì không gian bề bộn, anh vì mình ra lệnh tìm người trong ba ngày, mà hiện tại vì cô gái nhỏ lại cho thời hạn 24g, đối với Trần Trí mà nói, khóc không ra nước mắt, ông chủ quả thật vô lương tâm.

Văn Thiếu Kiệt lại tiếp tục lấy điện thoại ấn dãy số quen thuộc.

“Nhân, giúp mình tra bối cảnh Từ Y Chi”

“...”

“Mình muốn thông tin nhanh nhất và chính xác nhất”

“...”

“Ừ. Hai tiếng sau đem đến công ty cho mình”

Gác máy, nhìn thức ăn chuẩn bị bày lên bàn, Văn Thiếu Kiệt nhanh chóng bước vào giúp Từ Y Chi một tay. Lần này anh cương quyết bắt cô ngồi xuống cùng bàn. Là bởi vì vừa rồi cô mới ăn xong, hiện tại cũng chỉ ăn một vài bữa qua chuyện.

Xong hết thấy, dù không muốn Văn Thiếu Kiệt cũng phải trở lại công ty, anh đang dự tính, ngày mai người giúp việc mới đến, anh sẽ để Từ Y Chi theo anh đến công ty. Còn hiện giờ phải tranh thủ xem tình trạng thế nào mà người nhà nhắm tâm để cô đi làm người giúp việc. Trước hết nên cho anh lý do chính đáng, nếu có bất kỳ khó khăn nào áp bức cô, anh sẽ không để yên.

Tập Đoàn Văn Lai!

“Thiếu Kiệt, cậu đều tra người này để làm gì?” Trương Quân Nhân nhìn Văn Thiếu Kiệt xem từng trang từng trang về hồ sơ cá nhân của một cô gái thì có chút khó hiểu. Mặc dù trong tập hồ sơ kia không có kèm hình ảnh, nhưng nhìn vào thông tin lấy được, là một cô gái chỉ mới mười tám tuổi, có gì hứng thú để bạn anh tìm hiểu?

“Quân Nhân, cậu cho người đi thu mua tất cả cổ phiếu của công ty Từ Thế, một phần cũng không để lọt ra ngoài” Ha, thì ra là cướp trắng trợn của người như vậy. Văn Thiếu Kiệt đôi mắt sắc bén bắn về cái tên Từ Khải trong thông tin. Mấy hôm trước anh cũng dự định để cho công ty kia tự sinh tự diệt, với mình một chút cũng chẳng liên quan. Nhưng hiện tại, anh đổi ý!

“Vi sao đổi ý?” Chẳng phải mấy hôm trước mới nói chỉ là công ty nhỏ không đáng quan tâm, lúc này muốn thu mua? Trương Quân Nhân có chút không theo kịp suy nghĩ của Văn Thiếu Kiệt rồi. Nhưng anh tin, bạn anh làm như vậy tất sẽ có nguyên nhân riêng của mình.

“Lấy lại vật vốn không thuộc quyền sở hữu của Từ Khải” Văn Thiếu Kiệt thoải mái dựa lưng vào ghế nói. Một người mà vì đồng tiền đi cướp giật thứ không thuộc về mình thì có đáng để giữ được vật đó? Bất quá cho ông ta phá sản hay vào tù là được. Anh chỉ muốn giúp Chi Chi ngốc kia đòi lại một chút công bằng mà thôi.

“Còn... Từ Hiểu Thương?” Những vấn đề đó không hề đáng ngại, chỉ có điều, cô gái kia chính là con của Từ Khải, hiện tại lại được cha Văn Thiếu Kiệt bồi dưỡng, muốn triệt để làm việc thì phải giải quyết vấn đề này trước.

“Mình đã có cách, cậu yên tâm làm việc đi” Văn Thiếu Kiệt hiểu lời Trương Quân Nhân nói. Nếu là mấy hôm trước anh còn có chút trở ngại, hiện tại tìm được người trong tim, còn sợ lão cha già phản đối sao? Ông còn mừng chẳng kịp nữa là.

Với Văn Diễn, chỉ cần Văn Thiếu Kiệt gật đầu chọn một, cho dù là ai đi chăng nữa cũng không quan trọng, quan trọng là con ông yêu thích, dù phải tẩy xóa những mầm mống có nguy cơ làm con dâu tương lai ghen tuông cũng sẽ bị ông đem ra triệt để thi hành. Cho nên...Chỉ cần Từ Y Chi ra mặt, Văn Thiếu Kiệt khẳng định, Từ Hiểu Thương sẽ bị tổng đi rừng Amazon chơi với khi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Osin* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 9:

20g tan giờ làm, Văn Thiếu Kiệt cấp tốc trở về nhà. Hiện tại anh rất thích cảm giác đi làm, lại có cô vợ nhỏ chờ chồng về, thật hạnh phúc làm sao. Vừa nghĩ đến Từ Y Chi, anh lại không nén lại được cảm giác tim đập mạnh.

Dù vậy, như khi đối diện với cô gái nhỏ, Văn Thiếu Kiệt cố tỏ ra mình là sói ngoan hiền, sói tốt bụng. Từng chút từng chút một nhích lại, kéo gần khoảng cách. Chậm rãi để không hù cho cô bỏ chạy.

Tối nay có tiến triển hơn những ngày qua. Ít nhất cô cũng ngồi ăn với anh, chịu nói chuyện với anh. Còn cười thật tươi khiến anh cảm thấy tính tình lạnh nhạt ba mươi năm qua mình thể hiện thật không uống phí chút nào.

Ăn uống xong, Từ Y Chi thu xếp lại rồi cũng như bình thường về phòng tắm rửa để chuẩn bị ngủ. Chi để lại một mình Văn Thiếu Kiệt hậm hực không thôi. Trước kia anh chưa từng bị ‘tình yêu sét đánh’ của cô, nên người về phòng nghỉ ngơi trước là anh. Hiện tại thì khác, anh muốn nói chuyện với cô nhiều một chút để bồi đắp tình cảm, lại vì thấy sự mệt mỏi của cô mà không thể gượng ép.

Cũng bởi vì trong lòng có tâm sự, Văn Thiếu Kiệt không thể ngủ được. Lúc này cũng đã khuya, anh có chút khát. Xuống lầu rót ly nước để uống. Uống xong dự định trở về phòng, thì bất giác âm thanh truyền đến khiến anh dừng bước. Theo âm thanh kia tìm đến, anh đang đứng trước cửa phòng Từ Y Chi. Khẽ chau mày nghi hoặc, anh vội hốt hoảng mở cửa phòng. Bên trong đèn thấp sáng nên Văn Thiếu Kiệt có thể nhìn rõ ràng.

Từ Y Chi thân thể co ro ngồi trên giường, đầu gục lên đầu gối, cũng vì âm thanh mở cửa kia mà hốt hoảng giật mình, ngược gương mặt đầm đìa nước mắt mơ màng nhìn người trước mắt.

“Chi Chi, em làm sao vậy?” Văn Thiếu Kiệt kinh sợ khi thấy vẻ ngoài nhếch nhác của cô, hù anh một trận xanh mặt. Chạy nhanh đến ôm chặt cô vào lòng, còn rõ ràng nghe được tiếng nức nở. Sao lại khóc thành bộ dạng này? Nếu như anh không khát nước, nếu anh không nghe tiếng khóc thì cô sẽ khóc thành bộ dạng nào đây?

“Ô ô, mẹ, Chi Chi cần mẹ” Mặc dù chưa nhìn rõ mặt người vừa đến, nhưng hai tiếng ‘Chi Chi’ lại làm Từ Y Chi yên tâm. Những ngày qua, cô chưa từng ngủ ngon giấc. Vì trước kia ở nhà, cô luôn ngủ cùng mẹ, hiện tại lại ngủ một mình, cô thường gặp ác mộng. Nhận được vòng tay ấm áp, cô đem tất cả ghen ngào cùng nức nở tuôn trào. Mẹ, cô thật sự rất nhớ mẹ.

“Chi Chi, có anh, đừng sợ” Văn Thiếu Kiệt đau lòng ôm chặt cả người cô, khẽ vỗ về vuốt ve an ủi. Anh không biết cô gái nhỏ mơ thấy gì mà kinh sợ đến vậy, nhưng anh chắc một điều, đối với cô, mẹ là chỗ dựa tinh thần duy nhất. Điều này khiến anh có chút không vừa ý, nhưng anh hi vọng, từ nay về sau,

mình sẽ là chỗ dựa duy nhất của cô.

“Kiệt?” Qua hồi lâu, Từ Y Chi mới ý thức được tất cả. Cô mơ hồ nhìn người đối diện, vẻ mặt anh lo lắng khiến cô ảm áp. Ngoài mẹ và em trai song sinh, có lẽ anh là người duy nhất quan tâm, an ủi cô.

“Chi Chi ngoan, có anh thì không phải sợ. Nào, anh dỗ em ngủ” Văn Thiếu Kiệt lấy khăn ướt nhẹ nhàng lau mặt cho cô, vuốt nhẹ lại mái tóc rồi chỉnh lại tư thế để cô nằm xuống, còn bản thân anh cũng hết sức tự nhiên nằm bên cạnh.

Từ Y Chi khẽ gật đầu, nép mình vào lòng ngực của anh, cảm giác ảm áp quen thuộc cách xa năm ngày liền được thỏa mãn. Có lẽ vì khóc đến mệt mỏi, hoặc tâm trạng được thả lỏng hoàn toàn, cô liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Văn Thiếu Kiệt cảm nhận được hơi thở cô nhẹ nhàng theo nhịp thì khẽ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Anh không biết hiện tại trong tim là hương vị gì. Nhìn cô nhỏ bé yếu đuối e ấp trong lòng, cảm giác vô cùng ngọt ngào. Anh muốn bản thân mình là chỗ dựa tinh thần duy nhất của cô, muốn bảo hộ, thay cô gánh vác tất cả. Chỉ có điều, anh không dám sở sàng, mà chỉ từng bước đến gần, giang rộng đôi cánh, để cô tự động nép vào. Như thế, cũng đã đủ!

Sáng hôm sau !

Từ Y Chi ngược đôi mắt to tròn nhìn gương mặt trước mắt. Cô có chút bối rối nhớ lại tình cảnh đêm qua. Trong lòng dâng lên nỗi bất an. Anh sẽ nghĩ cô rất phiền phức? Hay chê cười cô ngu ngốc yếu đuối? Nhưng mà thực sự cô đã cố gắng kiềm chế bản thân rồi, đêm qua vì sự xuất hiện của anh mà đã phá hủy lớp bảo vệ cuối cùng.

“Em dậy rồi?” Văn Thiếu Kiệt cảm nhận được cử động của người trong lòng nên từ từ mở mắt. Đêm qua anh vẫn giữ tư thế ôm cô như lúc đầu đến sáng, nên tay có chút tê mỏi. Nhưng vừa thấy ánh mắt kia toát vẻ u buồn khiến anh cau mày. Sáng nay như thế nào tâm trạng cô gái nhỏ lại không vui đây?

“Em phải dậy rồi!” Từ Y Chi buông đôi mi ủ rũ cúi mặt định rời khỏi giường. Cô cũng đã làm phiền anh đến như vậy, sợ rằng sau này khiến anh tức giận đuổi đi thì cô chẳng còn công việc gì để làm. Như vậy đồng nghĩa mẹ cô lại tiếp tục vất vả rồi?

“Chi Chi, nói anh nghe, sao em buồn?” Đường như phát hiện cô gái nhỏ kia có gì đó không đúng, Văn Thiếu Kiệt nhẹ kéo cổ tay, khiến Từ Y Chi thuận thế ngồi trong lòng anh. Đưa tay nâng gương mặt buồn phiền kia, anh chỉ muốn xóa đi nét u buồn, hôn nhẹ lên trán.

“Kiệt, có phải Chi Chi làm phiền anh không?” Từ Y Chi ngược đôi mắt to trong sáng không chứa tạp chất lo lắng nhìn anh, cũng không để ý đến tư thế vô cùng thân mật của hai người. Còn nụ hôn kia chỉ lướt nhẹ, đối với cô, nó đơn giản chỉ mang ý nghĩa an ủi, bởi vì mẹ cô thường dùng cách này để dỗ dành cô.

“Cô ngốc, không cho phép em nghĩ như vậy” Văn Thiếu Kiệt lời nói như trách hờn, hành động thì cứ như vỗ về, không chút kiêng nể gì mà vòng tay ôm trọn thân thể cô. Hôn nhẹ cô không để ý, vậy nên anh cũng chẳng giả vờ đứng đắn, hôn thêm mấy phát lên gương mặt non mịn kia. Mà chỉ đơn giản là hôn cũng khiến anh nghiện, lúc nào cô mất cảnh giác, lại thừa cơ hội mổ xẻ xuống má.

“Nhưng mà...” Tâm trạng Từ Y Chi cứ bối rối, đến cô còn cảm thấy bản thân mình vô dụng, ngoài mẹ và em trai thì có ai thêm quan tâm kẻ vô dụng như cô? Nhưng đêm qua cô rõ ràng cảm nhận được quan tâm của anh rất thật lòng. Cứ như vậy, mâu thuẫn khó giải thích, cô liền chú tâm vào suy nghĩ làm sao phát hiện được hành động đánh lén của kẻ nào đó?

“Chi Chi, thực ra, anh không dám ngủ một mình” Văn Thiếu Kiệt trung bộ mặt dày vô địch ra mà trắng trợn nói dối. Anh biết cô gái nhỏ kia ngủ một mình thì bị ác mộng, vì đêm qua anh nằm cạnh, cô liền một giấc đánh tới sáng mới dậy. Nếu nói muốn được ôm cô mỗi đêm cùng ngủ, lý do như vậy cũng không đến nỗi vô sỉ đi?

“Thật sao? Kiệt cũng sợ sao?” Từ Y Chi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Văn Thiếu Kiệt, cảm giác như tìm được bạn đồng hương sau những ngày tha phương. Thì ra, không phải chỉ riêng cô sợ ngủ một mình, mà đến anh cũng như vậy. Cho nên, anh ngủ cùng cô là cô đang giúp anh, chứ không phải làm phiền anh rồi? Nhận được vấn đề này, tâm trạng vốn nặng nề kia liền bị quên bỏ.

“Ừ, nên Chi Chi đừng để anh ngủ một mình” Gương mặt như bị cả thế giới bỏ rơi kia thành công được Văn Thiếu Kiệt tạo ra. Ha, nếu cho bất kỳ một người nào đã từng quen biết anh nhìn thấy cảnh tượng này, họ sẽ không hề hoài nghi, nghĩ rằng, anh chính xác là đầu bị đập vào đá dẫn đến mất trí nhớ nghiêm trọng.

“Kiệt, yên tâm, em sẽ bảo vệ anh” Nghe đến đây, lòng tốt của Từ Y Chi bị khơi dậy. Cô vươn người rời khỏi vòng tay Văn Thiếu Kiệt, vỗ nhẹ vai, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt anh. Như cam đoan rằng, cho dù thế nào, cô cũng sẽ bên cạnh anh, sẽ không để anh một mình đối diện với bóng đêm.

“...” Văn Thiếu Kiệt cảm giác không biết nên khóc hay cười. Khóc là vì anh như vậy mà để cô bảo vệ? Cười là anh thật sự thành công với kế hoạch được ôm cô gái nhỏ ngủ. Nhưng là khóc hay cười anh cũng phải giả vờ đáng thương gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Chương 10:

Ăn sáng xong, Văn Thiếu Kiệt đi làm, cố ý lại muốn đem Từ Y Chi theo. Từ lúc nhận định cô sẽ là vợ tương lai, anh rất muốn mọi thời khắc cô ở bên cạnh. Một phần vì sợ cô ở nhà làm việc vất vả. Một phần vì muốn khi ngẩng đầu, liền muốn nhìn thấy cô. Cảm giác đó vừa lòng đến cỡ nào?

Còn riêng Từ Y Chi, cô rất sợ tiếp xúc người lạ. Nhưng Văn Thiếu Kiệt lại bày ra vẻ ám chỉ cô muốn bỏ mặt anh, trung bộ mặt một trận đau lòng đến chết đi sống lại, nên thành công khiến cô ngốc nào đó gạt đầu đồng ý, cùng anh đến công ty. Vừa xuống xe, biết bao ánh mắt không ngừng bắn về cô. Ngạc nhiên có, tò mò có, hâm mộ có, nhưng nhiều nhất vẫn là ganh tị. Cảm nhận kia khiến cô nép mình vào vòng tay anh, mặt áp vào lồng ngực kiên định. Hình ảnh kia cứ như cô dâu nhỏ bước về nhà chồng, làm cho người khác hiểu lầm, cả hai đang tình tứ.

Đôi mắt sắc bén của Văn Thiếu Kiệt quét một vòng, chạm vào ánh mắt những người kia, khiến họ sợ hãi mà cúi đầu thấp xuống. Hải lòng với tình cảnh mình muốn, anh tiếp tục ôm lấy cô gái nhỏ hiên ngang bước vào. Anh chỉ đứng trước Từ Y Chi làm một con cáo đội lớp cừu. Còn với kẻ khác, anh có thể hóa thành Ôn Thần hoặc Diêm Vương mà mặt không chút biểu tình.

“Kiệt, ở đây thật đáng sợ” Vừa vào phòng tổng giám đốc, thấy chỉ còn lại hai người, Từ Y Chi mới rụt rè đưa cái đầu nhỏ ra, đôi mắt to tròn trong suốt liếc nhìn xung quanh. Dọc đường đi cả người cô cứng nhắc, không phải bị Văn Thiếu Kiệt ôm, mà vì cảm nhận được nguy hiểm đang nhìn chằm chằm mình, mặc dù cô không biết vì sao lại như vậy.

“Chi Chi, không cần đề ý đến” Văn Thiếu Kiệt mỉm cười, cô gái này rất nhạy cảm với xung quanh, xem ra anh nên dọn đường một chút để lần sau cô cảm thấy dễ chịu hơn. Nghĩ như vậy, nhưng anh chưa từng nói lòng vòng tay quanh người Từ Y Chi.

“Nhưng mà....” Trong lòng có chút khó khăn mở miệng. Từ Y Chi bối rối định phản bác. Làm sao có thể không đề ý, khi mà cảm giác người khác dùng ánh mắt sắc bén bắn về phía mình như vậy? Cô quả thật đâu có làm gì sai, chẳng lẽ do nhầm lẫn?

“Đề anh giải quyết cho, được không?” Văn Thiếu Kiệt khom người, đưa tay nâng gương mặt Từ Y Chi, giọng nhẹ nhàng như muốn hỏi ý kiến. Khi này anh cũng có đề ý, những ánh mắt kia đa phần là của các nhân viên nữ trong công ty. Trước kia, khi mới đến tiếp nhận quản lý công ty, từng có một nhân viên nữ ba lần bốn lượt tìm cách tiếp cận quyến rũ anh. Nhưng nhìn anh cũng chưa từng nhìn một cái, lập tức sa thải ngay. Từ đó, trong bọn họ ai cũng không dám đến gần, mà chỉ đứng xa để vọng tưởng. Hôm nay nhìn đến có cô gái nhỏ trong lòng anh, ghen tị là tất nhiên rồi.

Từ Y Chi không biết đề anh 'giải quyết' có nghĩa là gì, mà chỉ ngây ngô gạt đầu. Và cũng chính cái gạt đầu không hiểu nguyên nhân kia, khiến cho mười mấy nhân viên nữ bị sa thải một cách đau lòng.

“Em ngồi đây chơi một chút, anh làm việc” Văn Thiếu Kiệt đem laptop để trên bàn trong phòng khách cho Từ Y Chi chơi. Còn mình thì trở lại chỗ làm việc duyệt văn kiện. Chỉ là chưa kịp ngồi xuống, âm thanh bên ngoài khiến anh nhanh chóng co chân chạy đến, đem cô gái nhỏ giấu vào lòng.

“Thằng chết tiệt, này tránh ra một chút” Văn Diễn tức giận trừng mắt nhìn Văn Thiếu Kiệt không chút biết điều kia. Sáng nay đang thông thả ăn sáng, ông nhận được cuộc điện thoại, nói rằng cậu chủ ôm ôm ấp ấp một cô gái trong lòng, đi về văn phòng làm việc. Không nói hai lời, ông bỏ bữa chạy đến ngay.

Phải nói rằng, ông không dám tin lời nói kia, trừ khi tận mắt chứng kiến, mới cảm thấy an tâm. Suốt năm năm, ông luôn trông ngóng một điều đơn giản ví dụ như là...: Cậu chủ qua đêm với cô gái nào đó, hoặc... Cậu chủ liếc nhìn cô nào đó, hoặc... Cậu chủ nói chuyện tình tứ cùng cô gái nào đó, hoặc... vân vân và mây mây. Chỉ tiếc, con ông giữ thân như ngọc, nhiều khi ông làm kẻ ác bá, tìm cô gái nào đó phá hoại đời anh, nhưng rất tiếc, hậu quả có khi rất thảm.

Từ khi thằng con dọn ra ngoài, ông nghĩ rằng, có thể ông đã hết cơ hội. Nhưng chỉ cần cuộc điện thoại kia, ông như người chết được sống lại, dùng phương pháp nhanh nhất cập tốc đến đây để chứng thực.

“Cha đừng làm Chi Chi sợ” Văn Thiếu Kiệt cau mày tỏ vẻ không vui, ôm nhẹ Từ Y Chi, ấn đầu cô vào lòng. Hình như anh nhớ mình đến đây chưa tròn mười lăm phút, cha anh dùng cách siêu nhiên gì đến đây nhanh vậy? Có nên ca ngợi chiến công anh đã tạo ra nguồn năng lượng không?

“Mày đứng sang một bên đi, cháu... cháu tên Chi Chi hả?” Văn Diễn cũng trợn mắt nghe tiếp ánh nhìn của Văn Thiếu Kiệt mà quát mắng, sau đó lòi nói được chuyển 180 độ sang nhìn về phía cô gái nép trong lòng con ông. Chao ông, hình ảnh hai đứa ôm nhau mới đẹp làm sao, nếu sau này có thêm đứa bé chắc sẽ càng đẹp hơn rồi.

“Dạ, cháu... cháu tên Từ Y Chi” Nghe mình được người khác nhắc đến, Từ Y Chi vội xoay người, ánh mắt có vẻ mờ mịt. Cô không sợ người trước mặt, vì cảm nhận được, ông bác này thích cô, khiến một chút sợ hãi lúc ông đột ngột bước vào điều tan biến. Nhưng lại có chút lo lắng, vì sự tình của Văn Diễn.

“Y Chi? Ôi cái tên dễ thương làm sao” Văn Diễn giọng điệu chân chó lấy lòng. Ông xác định, cô gái này chính là con dâu tương lai của mình. Như vậy liền gỡ thủ đoạn, Cáo già lừa gạt bé khăn quàng đỏ. Có điều mục đích chính là, đem cô bé gả cho Cáo con, năm sau ông sẽ có Cáo cháu? Ôi một kế hoạch hoàn hảo của họ nhà Cáo ==

“Cho ta hỏi, con bao nhiêu tuổi? Gia đình hiện ở đâu? Quen Thiếu Kiệt lúc nào? Hai đứa có dự định gì chưa? À, nếu muốn kết hôn ta liền chọn ngày, nhất định sẽ là trong tháng này, con thấy thế nào?” Văn Diễn hưng phấn đến nỗi miệng cười rách tận mang tai, càng hỏi càng thấy hưng phấn, liền nghĩ nên tìm tên đặt cho cháu trai mình luôn là vừa.

“Con là người giúp việc” Từ Y Chi bị hỏi đến chóng mặt, cô không theo kịp tiến độ câu hỏi để trả lời, chỉ muốn nói rõ phân thân của mình để ông bác

này dễ hiểu một chút. Còn cái gì mà kết hôn hay không kết hôn, cô nghe mà hoa mắt cả lên.

“A...” Chỉ một câu kia của Từ Y Chi khiến Văn Diễn hiểu hết toàn bộ. Như vậy, chính là vì con ông dọn ra ngoài mới tìm được người yêu? Trời ơi sao không nói sớm? Nếu biết như vậy, ông đã đá thẳng con quý tử ra khỏi nhà lâu rồi, như vậy sẽ tìm người trong lòng được nhanh hơn. Cũng tại ông không biết, nếu biết, thì hiện tại đã có cháu bông rồi. Haiz...

“Dọn ra sớm hay muộn, nếu không phải là Chi Chi, cũng không có kết quả” Nhìn về mặt kia của lão cha già, Văn Thiếu Kiệt liền biết ông suy nghĩ gì. Chẳng phải sau khi dọn ra có tới sáu, bảy người bị đuổi đó sao? Thật chẳng biết ông nghĩ gì.

“A, Chi Chi, con thấy lão già này có bất hạnh không?” Vừa nói, Văn Diễn vừa cúi đầu lộ vẻ thê lương. Ông nhìn thấy được, Từ Y Chi là một cô gái đơn thuần trong sáng. Quả thật, người mà con ông nhận định khiến ông vô cùng hài lòng. Mặc dù những cô gái ông tìm để ‘ném’ cho con mình có ngoại hình rất dễ nhìn, nhưng trong lòng người nào cũng có tính toán. Ông biết, nhưng ông sẽ không để ý.

Còn về Từ Y Chi, ngoại hình nhỏ nhắn nhưng vô cùng xinh đẹp. Mà cái xinh đẹp lại rất đơn thuần. Thì ra, con ông chờ đợi suốt ba mươi năm, chính là chờ đợi một mình cô gái nhỏ này. Ông thật sự đã lo xa rồi.

“Con...con. Kiệt?” Từ Y Chi hoảng sợ. Nhìn Văn Diễn đáng thương như vậy khiến cô không biết làm sao. Tính cô thiện lương, thấy người khổ sở thì có chút luống cuống, muốn giúp mà chẳng biết giúp thế nào. đành quay đầu cầu cứu Văn Thiếu Kiệt.

“Được rồi, cho cha 30 phút để nói chuyện, hết thời gian, con có chút chuyện đưa cô ấy đi.” Văn Thiếu Kiệt hét cách. Cha anh quả là lão Cáo già, đã động anh không được, quay sang lừa gạt Chi Chi. Anh rất muốn không nề tình mà từ chối, nhưng nhìn ánh mắt Từ Y Chi, lời tới miệng lại tự động nuốt vào. Anh biết cô thiện lương, nếu tiếp xúc nhiều với lão cha già, có lẽ....

“Được rồi, được rồi. Nào Y Chi, hai bác cháu mình ngồi xuống trò chuyện chút” Không quan tâm về mặt đen như đất nòi của Văn Thiếu Kiệt, Văn Diễn kéo tay Từ Y Chi lại sofa ngồi. Ba mươi phút? Bấy nhiêu cũng đủ để ông thu tóm nhiều tin tức rồi. Có đôi khi lừa gạt thêm một chút để đạt được mong muốn, ông cũng sẽ không e ngại đâu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 11

Qua ba mươi phút, lấy được toàn bộ tin tức về Từ Y Chi, Văn Diễn vô cùng hạnh phúc và thỏa mãn rồi đi. Phải nói cô con dâu kia ông cực kỳ hài lòng. Nhìn vào đôi mắt trong suốt không chứa tạp chất, ông khẳng định, trong những cô gái ông nhét cho con trai bảo bối, không người nào có được đôi mắt thuần khiết như vậy. May mắn, những kế hoạch ông gây ra, không có kế hoạch nào thành công, nếu không, chắc con ông hận ông suốt đời. Nghĩ vậy Văn Diễn lại an tâm.

“Tiền” Lão cha già đi, Văn Thiếu Kiệt vội vàng đem công việc dừng lại. Hôm nay anh muốn đưa Từ Y Chi đi mua quần áo, bởi vì anh từng để ý, cô có rất ít đồ, với lại, toàn bộ đều là quần áo dài rộng thùng thình, chỉ có hai ba bộ lửng để thay đổi. Nghĩ đến đây Văn Thiếu Kiệt lại thấy, mẹ vợ tương lai là cô ý giấu kín cô ngốc kia, đợi đến thời gian thích hợp cho anh phát hiện. Cuộc nhân duyên này không phải đã được định từ lâu thì là gì?

“Kiệt?” Từ Y Chi ngồi trên xe, thấy xe dừng lại thì ngạc nhiên hỏi. Vốn là Văn Thiếu Kiệt nói có chút chuyện cần đưa cô đi, nhưng từ lúc lên xe tới giờ, vì bị khung cảnh xung quanh hấp dẫn, cô vẫn chưa hỏi đến vấn đề là đi đâu. Hiện tại xe dừng, cô có chút bối ngờ. Chỗ này cô chưa từng đến, nếu không có anh bên cạnh, chắc rằng đã khóc lên vì nghĩ mình đi lạc...=

“Không phải sợ, anh đưa em đi” Văn Thiếu Kiệt giúp Từ Y Chi cởi dây an toàn, lại vụng trộm trên mặt cô mỗ xuống một cái. Ha... Như thế nào anh hôn càng ngày càng thêm nghiện? Mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng không thuộc về nước hoa trên người cô càng hấp dẫn khứu giác anh hơn. Chỉ là, định lực trong ba mươi năm qua của anh không phải để nói suông.

Từ khi bị Văn Thiếu Kiệt thấy gương mặt thật, lại bị anh cưỡng chế không cho hoá trang, Từ Y Chi mới không tình nguyện để tự nhiên ra ngoài. Gương mặt vốn không chút phấn son lại thêm nét thuần khiết. Mái tóc ngày nào bị áp bức thành dạng xấu cũng được chải chuốt búi gọn gàng. Có điều không thay đổi chính là... Những bộ đồ cô mặc từ trước đến nay vẫn vô tư ở trên người.

“Nhưng mà...” Từ Y Chi thấy rõ ràng, trước mặt mình là cửa hàng thời trang hoàng tráng thì liền hiểu rõ. Cô không có tiền, nói chính xác hơn là cô đang tiết kiệm tiền để cho mẹ cô sống những ngày tháng thoải mái, li gì bây giờ phải tốn kém cho vấn đề không cần thiết này? Cô như vậy không tốt sao? Lại nhìn về bản thân, ừ thì...có chút quê mùa thôi mà.

“Ngoan” Văn Thiếu Kiệt không nhìn sự do dự của Từ Y Chi mà trực tiếp tự mình quyết định. Xuống và đi vòng xe giúp cô mở cửa. Đưa bàn tay giúp cô bước ra an toàn. Anh biết cô nghĩ gì, vì trên hồ sơ cá nhân của cô, anh biết hết mọi việc khiến cô lo lắng. Nhưng một khi anh đã biết, cũng sẽ nhanh chóng giải quyết, để cô có thể an an ổn ổn bên cạnh mình.

Nắm lấy bàn tay to lớn, Từ Y Chi có chút yên tâm, tựa như một cảm giác ỷ lại vào anh bắt đầu bén dần. Cả hai đi vào cửa hàng thời trang, nói chính xác hơn, Từ Y Chi được Văn Thiếu Kiệt ôm vào như lần đầu bước vào công ty. Và cũng một kết quả tương tự, có đến mười mấy nhân viên nữa sau đó bị

sa thái.

Cửa hàng thời trang này là một trong những cửa hàng có thương hiệu lớn của tập đoàn Văn Lai nằm trong trung tâm thành phố Y. Nhân viên ở đây thấy Văn Thiệu Kiệt điều nhón nháo, nhìn đến cô gái nhỏ trong lòng anh liền nổi lên sự khinh bỉ. Nhưng so với khinh bỉ, họ vẫn bị ghen tị che mắt.

Sau khi chọn vừa ý những chiếc váy, đơn giản có, tinh tế có, sang trọng có, Văn Thiệu Kiệt đưa Từ Y Chi đến nơi thử đồ đặc biệt dành cho khách quý. Nơi đây ngoại trừ anh và cô, cũng chẳng có bóng dáng người thứ hai. Hỏi tại sao ư? Vì anh không muốn cô gái nhỏ kia ngượng ngùng trước mặt người lạ, và một điều quan trọng nữa, anh không muốn bất kì ai nhìn cô ngoài anh.

“Kiệt, sao nhiều vậy?” Nhận những bộ trang phục Văn Thiệu Kiệt đưa để thử, nhìn giá cả trên đó Từ Y Chi có chút hoang mang. Cô quả thật không có tiền, mà tiền của cô gom lại cả gia tài lại cũng chẳng đủ mua nổi một bộ. Đành giương mắt ý tứ nhìn anh.

“Không sao, đây là đồ của công ty, đưa cho em mặc thử để quảng cáo” Văn Thiệu Kiệt mặt không đỏ tim không đau mà nói dối. Đồ công ty để cô mặc quảng cáo? Vậy có cần nói cưới cô về để quảng bá thế nào là ‘thê nô’ hay không? Mà quả thật có, anh cũng không ngại ngưng cưới cô ngay lập tức đi?

“Vậy sao?” Quả thật có chuyện tốt đến như vậy? Từ Y Chi không chút nghi ngờ lập tức tin ngay. Bởi vì cô không hiểu chuyện kinh doanh thế nào, nhưng quảng cáo sản phẩm cô thường thấy trên tivi, nên khi Văn Thiệu Kiệt nói, cô cứ ngỡ mình đang giúp người khác buôn bán, một chút lo lắng vừa rồi không cánh bay mất.

“Kiệt...” Trong màn che, Từ Y Chi vô cùng căng thẳng gọi tên anh. Bởi vì những chiếc váy kia khoá kéo nằm phía sau, căn bản cô không thể nổi tay dài ra để kéo lên. Đành ý lại kêu anh một tiếng.

“Sao vậy?” Văn Thiệu Kiệt cảm thấy không đúng, cô vào trong đã một lúc, vì sao vẫn chưa ra? Sau đó nghe tiếng gọi, không kịp suy nghĩ bước vào. Nhìn tình cảnh trước mắt, anh lập tức hoá đá. Về mặt Từ Y Chi có chút e thẹn mà cúi thấp đầu, làn da trắng không tí vết hiện lên, bờ vai trắng nõn nà lộ ra, xương quai xanh tinh tế mảnh khảnh. Nhìn đến tai cô đỏ ửng, anh nhẹ nhàng đưa tay nâng gương mặt.

Tuy trang phục chưa kịp hoàn chỉnh, nhưng bấy nhiêu cũng đủ Văn Thiệu Kiệt cảm thấy lưỡi đắng miệng khô. Nhìn đến gương mặt búp bê ửng hồng kia, anh không kiềm chế mà nhẹ nhàng hôn lên làn môi mềm mại. Cảm giác non mềm ướt át đó, khiến anh lúc đầu chỉ muốn đơn giản ấn xuống liền trở thành hôn sâu. Sự chiếm hữu mạnh mẽ trong anh bắt đầu lớn dần.

Nụ hôn kéo dài đến khi Văn Thiệu Kiệt cảm nhận được người trong lòng nhũn ra mới dừng lại. Nhìn gương mặt Từ Y Chi ngốc nghếch cùng đôi mắt phù đầy sương mờ, thêm đôi môi thật đỏ vì bị hôn, anh cắn răng khắc chế bản thân, ôm cô vào lòng, bàn tay đưa ra sau kéo khoá áo lên.

“Bảo bối, em thật ngọt” Văn Thiệu Kiệt kiềm chế xúc cảm, nhẹ nhàng găm vào tai Từ Y Chi, lời nói ái muội, hơi thở ấm nóng, thành công khiến cả người cô co rúm lại. Phản ứng đó khiến anh vô cùng hài lòng. Bảo bối của anh thật đáng yêu, may mắn cỡ nào mới bị anh bắt được đây?

“Kiệt, ngía...” Sau nụ hôn, Từ Y Chi vì thiếu ôxi mà thở hỗn hển, chưa lấy lại tinh thần, liền bị Văn Thiệu Kiệt trêu ghẹo, cô nhất thời muốn đẩy anh ra, chỉ tiếc là người đàn ông này có lực quá mạnh, cô căn bản không đẩy được, đành nói ra cảm nhận của mình để anh ngừng động tác vô lại kia.

“Haha, bé ngốc” Văn Thiệu Kiệt rất biết điều mà dừng lại sự trêu chọc. Anh không muốn chút sỗ sàng đó dọa cô sợ hãi. Vòng tay to lớn đem Từ Y Chi khoá chặt, biết đến lúc nào cô mới hoàn toàn thuộc về anh đây? Tuy anh vô cùng tự tin với bản thân mình, đạt đầy đủ tiêu chuẩn một ông chồng mà các cô gái mơ ước. Nhưng cô ngốc của anh không phải bọn họ, điều đó mới khiến anh bất an.

“Chi Chi, hứa với anh, mãi bên cạnh anh được không?” Cảm Văn Thiệu Kiệt nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu Từ Y Chi, bàn tay phải ấn đầu cô vào ngực, tay trái nhẹ nhàng vuốt nhẹ tấm lưng nhỏ bé. Anh thì thầm nói, tựa như muốn nhắc nhở chính mình, cô mãi mãi sẽ thuộc về anh, sẽ vĩnh viễn trấn an trái tim đang thổn thức.

“Kiệt...” Từ Y Chi cảm giác Văn Thiệu Kiệt có gì đó lạ. Mãi mãi bên anh? Nhưng ngày mai thứ bảy rồi, cô phải về bên mẹ. Mà lời anh nói đơn giản lại khiến cô khó xử vô cùng. Muốn nói rõ cho anh biết, nhưng lời tới miệng liền bị vòng tay anh siết chặt, đành vậy, tối nay cô giải thích rõ sau đi.

Qua một hồi chật vật thử đủ loại trang phục thì thời gian cũng đã đến trưa. Văn Thiệu Kiệt cũng muốn trở về, nhưng nếu để Từ Y Chi vất vả và nấu ăn, khiến anh không nở. Với lại, chắc cô rất hiếm ra ngoài, vì khi ngồi trên xe, tầm mắt cô luôn hứng thú nhìn mọi điều mới lạ. Vì vậy, anh cố ý chạy chậm một chút, để thoả mãn sự hiếu kỳ của cô, bàn tay không cầm tay lái cứ nhẹ nhàng xoa nhẹ đầu cô, với vẻ cưng chiều không thể diễn tả bằng lời.

Thấy thời gian ăn trưa đến, Văn Thiệu Kiệt đưa Từ Y Chi đến nhà hàng mà anh với Trương Quân Nhân thường dùng. Cả hai được đưa vào phòng riêng để phục vụ. Anh gọi bốn món ăn kèm một phần bánh kem tráng miệng.

Thấy Từ Y Chi thích thú nhìn đồ trên bàn, Văn Thiệu Kiệt cầm đũa gấp thức ăn bỏ vào chén cho cô, sau đó cung chiều nhìn cô bảo “Ăn đi” Thấy cô cũng cầm đũa bắt đầu ăn, anh nghĩ ‘ Chẳng lẽ không kêu ăn, cô sẽ không động đũa đến? Cô ngốc này thật khó mà’

Tối!

Nằm trong vòng tay Văn Thiệu Kiệt, Từ Y Chi tâm trạng thấp thỏm không thể nào chọn mất. Lời nói chưa đựng sự sợ hãi của anh lúc trưa khiến cô bối rối ‘Chi Chi, hứa với anh, mãi bên cạnh anh được không?’ Vậy mai thứ bảy, cô về thăm mẹ có được xem là rời xa không? Nhưng cô thực sự rất nhớ mẹ, cũng không biết lúc cô đi, bây giờ bà đã như thế nào nữa. Càng nghĩ, Từ Y Chi càng lo lắng, cứ xoay người chẳng trờ.

“Sao vậy? Em khó ngủ?” Văn Thiệu Kiệt nhận thấy người trong lòng vẫn còn thức, hình như có tâm sự gì đó. Anh hơi ngồi, chòm người qua cô nhìn, tất

nhien cũng chẳng quên thừa dịp cô ngốc nào đó không để ý mà摸摸 vài cái lên mặt. Thương nhân mà, có lợi đại gì không tranh thủ cho bản thân? Huống chi anh lại là cao thủ thương trường.

“Kiệt, mai thứ bảy...” Từ Y Chi có chút lo lắng nhìn Văn Thiếu Kiệt, thấy hành động anh an ủi mình, cô lại chẳng chút phòng bị nói. Hình như cô hoàn toàn không hề để ý sự mờ ám lúc này. Để mặc tình cậu chủ nào đó lợi dụng摸摸 thêm vài phát. Phải thôi, ngốc đôi khi cũng có lợi đấy, vui cười buồn liền khóc.

“Thì sao?” Văn Thiếu Kiệt có vẻ mờ mịt. Anh biết ngày mai là thứ bảy, nhưng vấn đề ở đây, cô nói vậy có ý gì? Nhìn sự rối rắm trong mắt của cô, rốt cuộc anh vẫn chưa hiểu được nguyên nhân, chỉ im lặng chờ cô nói ra. Mà anh tin, vấn đề kia sẽ làm anh không vui, nên cô mới tỏ ra bối rối như vậy. Nhưng đó là gì?

“Kiệt, mai em muốn về thăm mẹ” Vốn dĩ Từ Y Chi có chút lo lắng sẽ không ai làm bữa tối ngày mai cho Văn Thiếu Kiệt. Nhưng lúc chiều, Trần Trí có đưa người làm đến, tuy lúc đầu cô khó hiểu, sau cậu chủ nào đó dung lời hay ý đẹp giúp cô giải tỏa khúc mắc trong lòng, nên đành thuận theo ý anh vậy.

“Anh đưa em đi” Tuy Văn Thiếu Kiệt có chút bất ngờ, nhưng anh nhanh chóng hiểu Từ Y Chi đang nghĩ gì. Anh thâm cao hững, như vậy không phải rõ ràng cô để ý anh sao? Không phải vì câu nói lúc trưa đã động lòng cô ngốc, nên bây giờ có chút lo lắng cho anh? Tiếp tục cao hững, anh vẫn không quên ôm cô vào lòng摸摸 thêm vài phát lên mặt.

“Không được đâu Kiệt” Từ Y Chi nghe vậy liền không tự chủ mà bật dậy nhìn Văn Thiếu Kiệt. Anh đưa cô đi? Như vậy chuyện cô nói dối mẹ đi làm cho ‘bà chủ’ chẳng phải sẽ bị lộ hết hay sao? Lúc đó mẹ chắc hẳn sẽ giận cô, không yêu thương quan tâm cô nữa thì làm thế nào? Thực ra chuyện này cô vẫn chưa có đủ can đảm để nói thật sự với bà, để mai về thăm tình hình sức khỏe của mẹ rồi hẳn tính.

“Ngaoan, anh sẽ không vào nhà, chẳng sao đâu, ngủ đi” Nhìn ra khúc mắc của Từ Y Chi, Văn Thiếu Kiệt nhẹ nhàng kéo cô nằm xuống bên cạnh, hôn lên trán an ủi. Anh biết cô chắc chắn đã nói dối mẹ mình gì đó, nhưng anh sẽ không làm cô khó xử. Cũng như thật lòng yêu cô, anh sẽ dùng mọi cách để bảo vệ cô.

Từ Y Chi buông lỏng cơ thể. Anh nói vậy thật khiến cô hài lòng. Ngày mai cô có thể gặp mẹ rồi, cảm giác hân hoan trong lòng cứ mãnh liệt dâng trào. Một lúc sau, cô cũng từ từ đi vào giấc ngủ.

Văn Thiếu Kiệt thấy Từ Y Chi thực sự đã ngủ, anh nhẹ người lách mình ra xa một chút. Rồi từ từ ngồi dậy xuống giường.

“Nhân, người giúp mình một việc”

“...”

“Dùng mọi biện pháp mua căn biệt thự kế bên nhà mình”

“...”

“Được”

Văn Thiếu Kiệt gọi điện thoại xong, trở về giường nằm xuống bên cạnh Từ Y Chi, đôi tay dài rắn chắc ôm trọn cô vào lòng. Lúc này nhìn vào gương mặt cô, anh có cảm giác, tất cả mọi việc mình làm vì cô, hoàn toàn không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Osin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sáng hôm sau!

Hôm nay thứ bảy, Từ Y Chi sáng sớm đã chuẩn bị cháo, ăn uống xong liền kiểm tra bề ngoài đã hoá trang. Thấy không có gì thay đổi mới cùng Văn Thiếu Kiệt lên xe về nhà. Trong lòng cô có biết bao cảm xúc. Lần đầu tiên cô xa nhà, mà xa tận tuần lễ, không âu lo mới là chuyện lạ.

Thấy Từ Y Chi như vậy, Văn Thiếu Kiệt có chút lo lắng. Nếu như cô thật sự gả cho anh, rồi cùng đi hưởng tuần trăng mật vài tháng, sẽ có hay không cô khóc nháo đòi anh đưa về? Nghĩ đến đây, cậu chủ nào đó rất không nể tình tính toán tìm cách để sau này cô cùng anh đi bao lâu cũng chẳng sợ.

“Kiệt, dừng ở đây đi” Xe chạy chẳng mấy chốc đến con hẻm nơi khu phố nhỏ. Từ Y Chi lắc nhẹ tay nhắc nhở Văn Thiếu Kiệt. Vì từ cửa hẻm vào nhà cô chỉ trốn vịn vài mét, nếu không dừng lại có thể mẹ sẽ phát hiện mất. Cô chưa muốn để bại lộ chuyện mình nói dối nhanh đến vậy. Với lại, bề ngoài của anh sẽ khiến người khác để ý.

Văn Thiếu Kiệt xuống xe, nhanh chóng qua bên mở cửa để Từ Y Chi bước xuống. Anh chỉ cho người điều tra về thân phận và bối cảnh của cô, chứ chưa từng nghĩ đến, cô lại phải ở nơi này. Đồng thời, sự tức giận về tên Từ Khải trong lòng anh cũng tăng thêm một bậc. Cái lão già khôn kiếp, để anh lo

việc cô phiếu xong, sẽ khiến ông vào tù chẳng có ngày ra.

“Kiệt, em tự vào, anh về trước đi” Xuống xe, định quay bước đi, nhưng Từ Y Chi vẫn thấy Văn Thiếu Kiệt đứng đó thì nhấc nhờ. Tuy hẻm này có vẻ hơi vắng người, nhưng cô lại không có ý định để anh ở lại. Khoảng cách hai bên nhà cũng khá gần, cô có thể tự mình trở lại.

“Ừm, em vào đi, rồi anh đi” Văn Thiếu Kiệt nhẹ hôn trán Từ Y Chi rồi đỗ dành cô. Tuy đôi môi mỉm cười, đôi mắt nhu tình, nhưng trong lòng anh có biết bao âm thanh gào thét trời dậy. Trời ạ, cô nói sẽ ngủ lại với mẹ một đêm, còn anh thì sao? Hai đêm này được ôm thân thể mềm mại cô vào lòng, giờ tự dưng lại không được như vậy, có chút bất mãn nhưng quả thực anh chẳng thể làm gì được.

“Được rồi, em vào đây” Từ Y Chi cũng không cho ý kiến. Nếu cô đứng đây một lát, lỡ như có người bắt gặp thì phiền phức, còn không bằng nhanh chóng đi vào, để anh đi làm sẽ tốt hơn. Mặc dù cô có chút luyến tiếc nhưng cảm giác đó nhanh chóng thay thế khi cô đặt chân vào cửa nhà mình.

“Mẹ...” Từ Y Chi vào nhà, gõ cửa mãi không thấy ai trả lời, lòng liền có dự cảm không tốt đẩy cửa xông vào. Hình ảnh mẹ cô tái nhợt nằm trên đất khiến cô như từ trên cao rơi xuống. Cô chỉ đi vài ngày vì sao lại xảy ra chuyện như vậy? Tất cả điều do cô phải không? Phải không?

“Chi Chi...” Văn Thiếu Kiệt vừa định mở cửa xe bước vào, liền nghe bên trong hẻm có tiếng thét. Anh dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến. Thấy Từ Y Chi vô cùng hoảng hốt ôm lấy người phụ nữ gầy yếu nằm bất động trên mặt đất, anh biết đã có chuyện xảy ra, dùng âm thanh trấn an nói “Chi Chi, bình tĩnh, nhanh ra xe mở cửa”

Lúc này Từ Y Chi mới vội lấy lại tinh thần, lau sạch nước mắt nước mũi trên mặt, sau đó đứng dậy chạy nhanh ra ngoài mở cửa xe, Văn Thiếu Kiệt cũng lập tức ôm lấy mẹ Từ chạy theo. Thuận thế để bà ngồi phía sau cùng cô, anh nhanh chóng ngồi vào tay lái bắt đầu chạy, sau đó lấy điện thoại ra:

“Dương, chuẩn bị phòng cấp cứu, 5 phút sau mình đến.”

Văn Thiếu Kiệt chỉ nói ngắn gọn như thế rồi ngắt điện thoại. Tốc độ chiếc xe cực nhanh lao trên đường. Từ Y Chi phía sau im lặng ôm chặt mẹ Từ vào lòng. Cô đang tự trách bản thân mình. Cô không nên để mẹ một mình trong lúc còn bệnh như vậy.

Nếu như hôm nay cô không về?

Nếu như Kiệt không đi cùng cô?

Nếu như...

Nếu bà có vấn đề gì, cô làm sao có thể tha thứ cho mình đây? Càng nghĩ càng sợ hãi, Từ Y Chi im lặng nhìn vào vô định, tựa hồ một người vừa đánh mất linh hồn của mình.

Nhìn Từ Y Chi phía sau thông qua kính chiếu hậu, Văn Thiếu Kiệt chợt thấy tim thất lại. Cô im lặng đến lạ thường như vậy thật làm anh hoang mang. Thà rằng cô cứ khóc, cứ luôn miệng gọi mẹ mà anh thấy tốt hơn là hiện tại. Còn như tình cảnh lúc này khiến anh thấy mình bất lực.

“Nhanh lên” Đến bệnh viện, Văn Thiếu Kiệt lập tức xuống xe, vòng phía sau nâng mẹ Từ rồi quát ngay đám y tá bác sĩ đang đứng ngây ngơ. Đem xe đẩy đến, để bà nằm xuống, rồi anh nhanh chóng quay sang ôm Từ Y Chi vào lòng, cùng cô chạy theo. Lúc này thực sự anh mới buông lỏng trái tim khi vòng tay đang bao trọn thân thể cô.

Từ Y Chi không có bất kỳ phản ứng nào, đôi mắt chỉ im lặng nhìn vào gương mặt gầy yếu kia không rời. Cơ thể được Văn Thiếu Kiệt đỡ lấy, chạy theo mẹ.

“Kiệt, ai vậy?” Lâm Hoàng Dương đứng trước cửa phòng cấp cứu đợi, thấy người đến cũng gấp gấp hỏi. Anh vừa mới thực hiện xong ca mổ, chưa kịp nghỉ ngơi nữa thì nhận được điện thoại ‘ông chủ’ gọi, bảo có người cần cấp cứu, anh liền lê lét tắm thân một mẻ để chạy đến. Nói giỡn sao? ‘Ông chủ’ lên tiếng, ai dám cãi đây? Anh bất quá cũng chỉ là một viện trưởng bệnh viện thôi, chức cao lắm đâu ==

“Dương, dùng mọi cách để cứu người này, nếu không...cậu tự cuốn gói đi” Văn Thiếu Kiệt lạnh lùng nhìn bạn rồi ra lệnh, đôi tay vẫn chưa rời khỏi người Từ Y Chi dù một phút. Bệnh viện này là của anh mở, vốn chỉ là dùng làm phòng mạch riêng cho nhà họ Văn, nhưng bốn năm trước, bởi vì sự xuất hiện của Lâm Hoàng Dương khiến anh thay đổi quyết định, mở rộng lĩnh vực này để nắm quyền tại thành phố Y.

“...” Lâm Hoàng Dương khoé môi co giật mãnh liệt. Khốn kiếp, anh có phải thần thánh đâu? Nếu là tình huống ngặt nghèo thì cho dù thần tiên tái thế cũng chẳng cứu được, anh lấy gì so với thần tiên? Đây chính là uy hiếp, uy hiếp một cách trắng trợn không chút tình nghĩa.

Vốn anh là một bác sĩ giỏi. Ở Mỹ, chưa từng có ca bệnh nào có thể làm khó dễ anh. Chỉ vì một chút ‘sự cố’ anh liền bị ‘ông chủ’ của mình lừa gạt, đem nguyên một cái bệnh viện to đùng quảng cho anh. Mỗi ngày vui đầu vào việc, anh cũng chẳng có chút rảnh rỗi nào để thoải mái.

Mà cái ‘ông chủ’ vô lương tâm kia không phải cái tên đang lạnh lùng ra lệnh cho anh thì là ai? Anh là viện trưởng, nhưng con mẹ nó, viện trưởng mà tùy lúc để tên khốn Văn Thiếu Kiệt gọi như vậy thì còn ra thể thống gì chứ?

Cứ như vậy, mười giây cho sự oán giận trong lòng Lâm Hoàng Dương cuối cùng cũng kết thúc. Thực ra, nếu không nhờ Văn Thiếu Kiệt ra tay cứu giúp, anh vốn đã bỏ mạng ở Mỹ, bây giờ lấy gì ở đây rảnh rỗi mắng chửi người chứ? Đó chỉ là một chút oán niệm vì bị công việc đè đầu, cũng nên cho anh thoải mái trong lòng để đầu người khác chửi phải không?

Nghĩ là như vậy, mắng cũng chỉ như thế. Lâm Hoàng Dương rất biết điều gạt đầu khẳng định, ánh mắt liền đặt lên cô gái nhỏ trong lòng Văn Thiếu Kiệt,

thấy Từ Y Chi chôn mặt vào ngực ‘ông chủ’ anh mới nhanh chóng vào phòng cấp cứu. Bất mãn là bất mãn, nhưng anh thật lòng không muốn bỏ công việc này, lương cao ngập đầu mà, ai lại chê chứ .

“Chi Chi, không phải sợ, mẹ em sẽ không sao” Cửa phòng khép lại, Văn Thiếu Kiệt nhẹ nhàng vỗ lưng, dịu dàng dỗ dành Từ Y Chi. Thấy cô thành ra thế này, anh rất đau lòng. Tuy tin tưởng vào Lâm Hoàng Dương, nhưng dù sao, chuyện sinh tử không thể theo ý của người, ông trời đã định thì ai thay đổi được?

“Kiệt, ô ô, em sợ quá, mẹ của em... ô ô...” Lúc này, những sự kiềm nén trong lòng Từ Y Chi như vỡ oà, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống không có dấu hiệu ngừng lại. Ôm chặt, vùi mặt vào lòng ngực anh, đem nước mắt nước mũi không chút kiêng dè tặng cho chiếc áo sơ mi giá trị của anh, làm ước một mảnh thật to. Nhưng Văn Thiếu Kiệt chẳng hề để ý đến, chỉ biết vỗ nhẹ lưng, đem lo lắng của cô xoa đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Từ Y Chi run rẩy ngồi trong lòng Văn Thiếu Kiệt. Mẹ cô vào trong đã hơn một tiếng rồi, vậy tại sao vẫn chưa có chút tin tức gì? Hay... thực sự mẹ cô đã có chuyện? Không, không thể nào, mẹ hiền lành như vậy, nhất định sẽ được trời phù hộ, nhất định mà. Lòng thì nghĩ là như vậy, nhưng sâu trong tâm cô vẫn chẳng thể không chế từng cơn sợ hãi ập đến.

Bỗng nhiên cửa phòng cấp cứu mở, bác sĩ lúc nãy nói chuyện với Văn Thiếu Kiệt bước ra. Đôi mắt Lâm Hoàng Dương đầu tiên là nhìn đến gương mặt tái xanh của Từ Y Chi, khiến anh cũng cực kỳ kinh ngạc. A, cái tên lúc nào cũng nghiêm mặt Văn Thiếu Kiệt, từ đâu nhặt được một cô bé đáng yêu như vậy?

Vì thế nhìn đến quên trời quên đất, nhưng ngay tức khắc, Lâm Hoàng Dương cảm nhận được một sự nguy hiểm bắn về phía mình. Không sai, Văn Thiếu Kiệt đang dùng ánh mắt ăn tươi nuốt sống anh để mà cảnh cáo. Ha, tên này chiếm hữu mạnh như vậy, anh có nên tặng thêm một chút kích thích? Không, nhất định không nên, vì ánh mắt kia, một bác sĩ bình thường cũng sẽ hiểu, nếu anh dám, đảm bảo ‘ông chủ’ sẽ đem anh qua lãnh thổ châu á vùng sa mạc biến thành lạc đà để cỡi mất.

“Khụ... xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức...” Lâm Hoàng Dương dùng lời lẽ của ‘Lương Y Như Từ Mẫu’ mà nhìn về Văn Thiếu Kiệt nói. Anh nhả ra từng chữ, sợ rằng có ai đó sẽ nghe không rõ. Nhưng vấn đề lớn chính là, anh không hề cảm nhận hay biết được sự bất thường của một cô gái.

“....” Từng lời từng chữ kia vào tai, Từ Y Chi như nhớ đến cảnh tượng lúc mình xem phim, chính cái đoạn người mẹ bị đưa vào bệnh viện, bác sĩ cũng nói như vậy. Kết quả, người mẹ chết đi. Vì vậy, cô không bao giờ coi những bộ phim như vậy nữa. Cô đã không coi phim, nhưng vì sao đoạn phim đó lại vô cùng chân thật diễn ra trong đầu? Mẹ cô cũng như thế sao? Cảm giác trước mặt như bỗng đen tối, Từ Y Chi ngất đi, bên tai mơ hồ nghe được âm thanh quan tâm của người nào đó, nhưng cô đã dần mất đi ý thức.

“Chi Chi...” Tâm Văn Thiếu Kiệt cũng chợt lạnh. Khi Lâm Hoàng Dương nói, anh liền cảm nhận được cô ngốc trong lòng có chút không ổn, vòng tay ôm cô càng giữ chặt, sợ rằng có sẽ như nước chảy khỏi lòng mình. Nhìn lại về mặt tên bác sĩ kia vô cùng bình tĩnh thì nghiêng rằng nghiêng lợi gằm lên quát “Còn không mau nói nhanh!”

“A... Ý là, chúng tôi đã cố hết sức để rút ngắn thời gian, nhưng vì phải đưa bác gái đến phòng hồi sức, nên có chút chậm trễ.” Lâm Hoàng Dương kinh hồn bạt vía. Anh chỉ đùa một chút, xem ‘ông chủ’ kia thực sự có quan hệ thế nào với cô gái trong lòng. Chi là anh không ngờ đến, mức ảnh hưởng, lại vượt sức tưởng tượng của anh. Nếu ánh mắt khi nãy là ăn tươi nuốt sống, thì ánh mắt lúc này, cứ như đem anh ra lăng trì, ngửi mà phanh thây. Thật đáng sợ khi đùa với lửa mà!

“Khốn kiếp, tôi sẽ tính tội này sau” Văn Thiếu Kiệt quát xong vội vàng ôm Từ Y Chi đi đến phòng đặc biệt. Mẹ cô hiện tại không đáng ngại, anh cũng sẽ dễ dàng ăn nói hơn. Chi là tên khốn kiếp Lâm Hoàng Dương ăn no rừng mỡ này đùa quá trớn hại cô ngất đi. Tội này anh nhất định sẽ bắt tên kia đền bồi. Dám dọa bảo bối của anh? Muốn thay trâu cày ruộng phải không? Anh không ngại hoàn thành giấc mơ đó miễn phí đâu.

Lâm Hoàng Dương cúi thấp đầu. Bên tai nghe tiếng sấm nổ mà hoa mắt cả lên. Anh chỉ là nói chậm thôi mà? Ủ, chính xác thì anh có chút cố ý. Nhưng đâu nhất định phải dứt tình đoạn nghĩa như vậy? Âm thanh cùng ánh mắt kia của Văn Thiếu Kiệt, sẽ không bao giờ là điều tốt lành, mà cái vịnh dự ấy sẽ được ban tặng cho vị viện trưởng anh đây? Ha, bây giờ mới hiểu, vuốt râu lão hổ, sẽ có kết quả gì.

Một phút mặc niệm cho quãng đời sau này của Lâm Hoàng Dương bắt đầu !

Phòng đặc biệt !

“Chi Chi...” Văn Thiếu Kiệt lo lắng nắm bàn tay nhỏ bé của Từ Y Chi mà xoa nhẹ, đã qua ba mươi phút, vì sao còn chưa tỉnh? Anh đã từng nghĩ đến kết quả tồi tệ nhất, nhưng rất may là không có chuyện gì. Dù vậy, khi ôm cả người cô vào lòng vì ngất, anh mới thực sự hiểu, với anh cô quan trọng cỡ nào.

Từ Y Chi, khi nào thì cái tên này đã ngấm vào tim anh? Cứ như là sinh mệnh, là hơi thở, là tất cả của anh? Anh không hi vọng cô chịu bất kì tổn thương

nào. Nguyên ý vì cô mà trả giá, kể cả sinh mệnh của bản thân. Chỉ cần cô nở nụ cười, ánh mắt không vương chút ưu tư, như vậy cũng đủ để anh thoải mái.

“Mẹ...” Bất chợt Từ Y Chi bật ngồi dậy. Nước mắt khi nào đã ướt đầm gương mặt? Cô thẫn thờ nhìn mông lung. Hi vọng rằng, những gì vừa nghe, vừa thấy chỉ là giấc mơ. Cô mơ thấy bác sĩ bảo rằng mẹ cô không còn nữa. Lo sợ trong lòng cứ theo những giọt nước mắt tràn, chảy không ngừng nghỉ.

“Chi Chi, không sợ. Mẹ em rất khỏe, không sao rồi.” Thấy tinh thần Từ Y Chi không được tốt, Văn Thiếu Kiệt nhanh chóng ngồi lên giường, ôm cô vào lòng an ủi. Trong lòng rất muốn đem cái tên khốn kiếp Lâm Hoàng Dương kia qua bác cực chơi với chim cánh cụt. Nhìn đi, hậu quả việc đùa kia hại bao bói anh thành cái dạng gì rồi? Sa mạc hay bác cực thì cũng phải cho hắn ném thử cả hai, mới vừa lòng hả giận của anh.

“Kiệt...anh nói...mẹ không sao? Thật sự không sao?” Từ Y Chi ngẩn đầu, bàn tay run run chạm vào mặt Văn Thiếu Kiệt, để anh đối diện với chính mình. Nhìn sâu vào đôi mắt anh, cô muốn biết, vừa rồi có phải mình đã nghe lầm hay không? Mẹ cô thực sự không sao?

“Chi Chi, mẹ chỉ là bị ngất, không có gì đáng ngại” Văn Thiếu Kiệt nắm lấy bàn tay Từ Y Chi, như muốn truyền cho cô sức mạnh. Lại thấy cô vì câu nói kia mà nước mắt lại hung hăng rơi nhiều thêm. Anh khẽ hôn lên đôi mắt, ước gì có thể thay thế cô chịu đựng tất cả. Đáng tiếc, mọi thứ không như ý muốn.

“Ồ..ô, Kiệt, mẹ không sao rồi, mẹ không sao rồi” Từ Y Chi nức nở, ôm trầm cổ Văn Thiếu Kiệt, vừa cười, nước mắt vừa rơi mà nói. Cô đã nói mẹ là người tốt, nhất định ông trời sẽ không đem mẹ cô rời đi rồi mà.

“Ngoan, uống thuốc và ly sữa xong, anh sẽ đưa em tới thăm mẹ được không?” Văn Thiếu Kiệt giúp Từ Y Chi lau sạch nước mắt, đưa tay lấy ly sữa đã chuẩn bị sẵn trên bàn, cùng thuốc mà Lâm Hoàng Dương đưa cho cô, không quên nhẹ giọng dụ dỗ.

Khi này tên khốn kiếp kia đến đưa thuốc, anh đã hỏi thăm tình hình sức khỏe của mẹ cô, biết là bà chỉ vì kiệt sức, cùng huyết áp hạ thấp mà ngất đi, hiện giờ đang nằm trong phòng hồi sức để truyền dịch. Không có vấn đề gì đáng ngại cả, nên anh mới từ từ bắt cô uống sữa cùng thuốc để lấy lại sức.

“Ừm, Chi Chi sẽ uống” Từ Y Chi nhẹ giọng nhưng rất cương quyết. Cô rất sợ uống thuốc đắng, nhưng vì muốn nhìn thấy mẹ, liền chấp nhận. Uống thuốc cùng sữa xong, Văn Thiếu Kiệt dìu cô đến phòng bên cạnh.

Vừa đến, cũng là lúc Lâm Hoàng Dương từ trong phòng bước ra, tay không quên khép cửa lại. Nhìn thấy Từ Y Chi, như thế nào cũng chẳng được tự nhiên? Cứ như anh là kẻ ác bá, vừa rồi trêu chọc cô gái nhỏ hiền lành, dọa con người ta sợ đến ngất đi. Tuy có chút chột dạ, nhưng về mặt điểm tình đối diện không phải chỉ để thể hiện.

“Khụ...lúc này thật xin lỗi, dọa cô sợ rồi” Lâm Hoàng Dương rất có cảm đảm mà nhận lỗi. Phải rồi, không can đảm được sao? Chỉ là nói thôi, sẽ không chết người. Còn nếu như không nói, chỉ sợ sau này muốn chết không được, sống cũng chả xong. Vì vậy, hiện tại thức thời chẳng phải tốt hơn sao? Anh đâu có dại mà chọc vào ổ ong để nước hoa vào thân.

“Cái kia, bác sĩ, mẹ tôi ở trong đó sao?” Không phải Từ Y Chi cố tình nói lảng qua chuyện khác, mà là hiện tại trong đầu cô, không có gì quan trọng hơn mẹ, nên một chút cũng không để ý đến về mặt đưa đám của Lâm Hoàng Dương. Tình cảnh này có nên khen cô quá độ lượng, hay căn bản vị bác sĩ không đáng để cô quan tâm?

“Đúng vậy, cô có thể vào trong. Nhưng nên giữ im lặng” Lâm Hoàng Dương khóc rống trong lòng. Con mẹ nó, nói chuyện với cô gái nhỏ, lí gì ánh mắt giết người của tên nào đó lại cứ trừng anh? Anh nào có ý tứ gì đâu? Lúc đầu chỉ là hiếu kỳ, bây giờ có cho anh mười lá gan trâu hay bò gì đó, anh cũng chẳng dám để ánh mắt ngừng quá lâu nhìn cô, ở đó mà trừng gì chứ?

“Cảm ơn bác sĩ, bác sĩ đúng là người tốt” Từ Y Chi không chút tiết kiệm lời mà khen Lâm Hoàng Dương. Đơn giản vì anh đã cứu sống mẹ cô, chứ không hề có một ý tứ nào khác. Xong, cô nhanh chân bước đến, đẩy cửa đi vào, mà chẳng hề hay biết vì một câu nói kia, đã tạo ra hai dòng suy nghĩ..

Văn Thiếu Kiệt : Tốt nhất nên đem tên này quảng đến lỗ nào đó để hắn tự sinh tự diệt. Nếu không cô ngọc cũng sẽ bị về bề ngoài giả dối này lừa gạt mất, nên hành động trước khi quá muộn...

Lâm Hoàng Dương: Ai khen tôi cũng sẽ cười hả hê mà chấp nhận. Nhưng lời khen của cô gái này, không thể chấp nhận. Bởi vì anh biết ‘ông chủ’ nào đó đang không vừa mắt mình, sẽ không độc ác đến nỗi để anh tha phương cầu thực chứ?

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngọc Là Ôsin* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Đến khi Văn Thiếu Kiệt bước vào, thấy Từ Y Chi im lặng ngồi một bên. Anh bước đến, ôm cô dậy, sau đó tự mình ngồi xuống ghế, để cô thoải mái ngồi trên đùi. Từ thể kia hết sức ngọt ngào mang về cung chiều không thể tả.

Từ Y Chi lúc đầu có chút giật mình, sau khi ngồi vững, cũng chẳng khách sáo gối đầu vào lòng ngực anh. Những việc xảy ra vừa rồi khiến cô thực sự sợ

hải, bây giờ thả lỏng tinh thần thì có chút mệt mỏi liền dựa đầu vào anh nhắm mắt.

Thấy Từ Y Chi mệt mỏi ngủ thiếp đi, Văn Thiếu Kiệt liền chỉnh tư thế phù hợp để cô thoải mái mà ngủ. Đưa tay xem đồng hồ, hiện tại cũng đã là gần trưa, liền lấy điện thoại gọi người chuẩn bị thức ăn, để khi cô tỉnh liền dùng bữa.

Tuy âm thanh nói chuyện rất nhỏ, nhưng lại có thể đánh thức người bị ngất đang nằm trên giường. Mẹ Từ dần dần mở mắt, thấy khung cảnh xung quanh có chút xa lạ liền khó hiểu. Bởi vì phòng này là đặc biệt, mùi thuốc khó chịu ở bệnh viện không hề có, bà nghi ngờ xoay đầu nhìn.

Thấy khung cảnh xung quanh trắng xoá, kể bên giường lại có những thứ thuộc về bệnh viện, bà liền hiểu mình đang ở đâu. Đưa bàn tay đang truyền dịch, bà nhớ đến lúc sáng muốn đi xuống bếp nấu chút cháo để ăn, không ngờ mới đứng dậy liền choáng váng té xuống. Nhưng chỗ bà ở lại có ít người lui tới, vậy ai đưa bà đến đây? Nhìn căn phòng cũng biết là đặc biệt cỡ nào rồi. Nghĩ vậy bà lại đưa mắt tiếp tục tìm kiếm.

Ánh mắt bất gặp một người đàn ông trẻ tuổi nhẹ nhàng ôm một cô gái ngồi trên ghế. Nét mặt kia có bao nhiêu nhu tình, có bao nhiêu cưng chiều? Nhưng khi nhìn đến gương mặt cô gái, bà vô cùng kinh ngạc, kia không phải cô con gái ruột của bà thì là ai? Vì sao lại thân thiết ngồi trong lòng người đàn ông xa lạ như vậy?

Mà điều bà để ý nhất là, gương mặt Từ Y Chi đang ngủ kia không hề còn nét hoá trang, cùng với từng cử động vô nhẹ vai vô cùng nhẹ nhàng của người đàn ông, cứ như đang xem con gái bà là bảo bối, sợ sẽ làm cô thức giấc nên tất cả hoạt động đều hết sức tỉ mỉ.

Văn Thiếu Kiệt cảm nhận được có ánh nhìn về phía mình, đôi mắt sâu thẳm của anh hướng về đó, thấy người trên giường cũng đang đánh giá mình thì mỉm cười lễ độ cúi đầu một chút rồi giới thiệu.

“Chào bác, cháu là Văn Thiếu Kiệt” Tuy hiện giờ Văn Thiếu Kiệt chỉ là đang ngồi, nhưng tư thế anh cúi nhẹ đầu, cùng lời nói kính trọng, âm thanh thì nhỏ nhẹ không chút mây may vô lễ nào với người đối diện. Giỡn sao? Đây là ai? Là mẹ vợ tương lai, muốn cưới được vợ phải được sự đồng ý của mẹ vợ, anh thế nào lại dám có cử chỉ vô lễ? Bị mất điểm thì chẳng thể cứu vãn đâu.

“Cậu... quen Chi Chi?” Nhìn thái độ của Văn Thiếu Kiệt với mình, mẹ Từ có chút ngạc nhiên. Nghĩ như thế nào người kia cũng là kẻ giàu có, nhưng lễ độ như vậy khiến bà bối rối. Bà chẳng quen người này, mà con gái lại thoải mái ngồi trong lòng người ta ngủ, dùng đầu gối nghỉ cũng biết là có chuyện xảy ra.

“Dạ, cháu yêu Chi Chi” Một câu nói đơn giản liền nêu rõ vấn đề. Văn Thiếu Kiệt không chút sợ hãi tiếp nhận ánh nhìn của mẹ Từ. Anh là thương nhân, có đủ lời lẽ hoa mỹ xuôi tai, hoặc đủ từ ngữ để thuyết phục đối phương, đôi khi, còn dư cả quyền hạn mà không chế. Nhưng anh không muốn như vậy, anh chỉ muốn dùng lời lẽ chân thật, cùng hành động yêu thương của mình để nói rõ.

“Vì sao?” Mẹ Từ thật sự khó tin. Con bà chỉ xa bà sáu, bảy ngày, như thế nào lại thân thiết với cậu trẻ tuổi này? Ánh mắt cưng chiều của cậu khi cúi đầu nhìn Từ Y Chi không hề thoát khỏi tầm nhìn của bà. Bà không giỏi trên thương trường, nhưng nhìn người thì không thể sai được. Bà muốn biết là nguyên nhân gì.

“Vì cô ấy là mạng sống của cháu” Văn Thiếu Kiệt không hề do dự mà trả lời. Trong câu nói chẳng có sự giả dối nào xen lẫn. Mà tất cả xuất phát từ trái tim, từ tâm trí, đôi khi từ hơi thở. Cô là tất cả của anh, điều này không hề sai.

“Đối với con bé thật tốt” Mẹ Từ sau khi nghe Văn Thiếu Kiệt nói, chỉ im lặng một chút rồi khẽ thở dài. Bà không hề nghĩ anh sẽ trả lời như vậy. Đó là ngoài dự liệu, và cũng là câu trả lời khiến bà hài lòng nhất. Trong tình yêu, có bao nhiêu người dám nói ra câu này chứ? Dĩ nhiên nếu đó chính là tình yêu thực sự.

“Dạ” Không dài dòng hay nhiều lời chau chuốt, mà chỉ là một câu khẳng định. Văn Thiếu Kiệt muốn dùng thời gian để biểu đạt tất cả, chứ không phải chỉ dùng lời nói xuống cho qua chuyện. Nếu anh thực sự nhận định, thì dù chỉ là gật đầu cũng vô cùng có hiệu lực.

*

*

*

Từ Y Chi thoải mái giấc ngủ, mắt nhấp nhem tỉnh dậy. Bởi vì bên tai có tiếng âm thanh xì xào, dù rất nhỏ nhưng vẫn đủ đánh thức cô dậy. Mà hình như là cuộc trò chuyện, nghe ra rất vui vẻ thì phải.

“Mẹ... Mẹ tỉnh rồi” Từ Y Chi ngược lên thấy mẹ Từ đang thoải mái ngồi dựa lưng vào gối. Mặt đã có chút khí sắc, hình như đang nói chuyện với Văn Thiếu Kiệt. Khoan đã, hai người quen nhau từ khi nào? Sao cô không biết vậy? Còn trò chuyện vui vẻ đến thế? Nghĩ đến đây cô liền muốn rời chỗ ngồi bước xuống xem tình hình của mẹ mình.

“Bảo bối, em dậy rồi” Văn Thiếu Kiệt dừng lại cuộc nói chuyện, một bầy tay hơi có sức giữ eo cô, tay còn lại gỡ từng sợi tóc trên mặt cô. Thấy cô muốn bước xuống đến chỗ mẹ Từ, anh tiếc nuối giúp cô chỉnh lại quần áo, hôn lên trán rồi mới thả cô ra.

“Chi Chi ngoan...” Mẹ Từ đưa tay đón Từ Y Chi ôm vào lòng. Khi nãy thấy hành động của Văn Thiếu Kiệt, lại thấy cô con gái không chút khó chịu hay bài xích nào, bà hiểu, con bà đã lớn, đã đến lúc gả cho người ta rồi. Chỉ là bà chỉ có chút tiếc nuối mà thôi.

“Mẹ thấy khoẻ không? Trong người thế nào?” Từ Y Chi rời khỏi vòng tay mẹ, đôi mắt phấp phồng kiểm tra hết một lượt từ trên xuống. Thấy bà không

có điểm gì là mất tự nhiên mới thả lỏng tinh thần. Tại cô mệt mỏi không chờ được mẹ tỉnh dậy, thật có lỗi hết sức.

“Mẹ không sao rồi, đứa ngốc” Mẹ Từ dịu dàng vuốt nhẹ gương mặt. Lúc này mới phát hiện, gương mặt Từ Y Chi có chút bẩn chưa lau sạch. Bà chợt hiểu, có lẽ lúc cô khóc, đã lau đi vết hoá trang, nên hiện tại mới thành cái dạng này.

“Hai người đang nói rất vui sao?” Từ Y Chi ngây ngô cười, lại nhìn mẹ Từ, rồi nhìn Văn Thiếu Kiệt. Thấy trên môi anh nụ cười vẫn còn đọng lại liền hỏi. Hai người mới biết nhau, thì có chuyện gì để bàn tán đây?

“Ừ. Chi có chút chuyện thôi” Văn Thiếu Kiệt đâu dám nói nãy giờ anh đang hỏi thăm về Từ Y Chi khi cô còn nhỏ. Muốn biết về cô gốc của anh thế nào. Nhưng khi càng nghe càng thấy lão già khốn Từ Khải kia quả thật đáng hận. Nếu không tại ông, bảo bối anh đâu phải lưu lạc, đâu phải chịu khổ thế này.

Nhưng nói trước cũng phải nói sau, nếu bảo bối anh không lưu lạc, sao anh có thể tìm thấy chứ? Nghĩ tình như vậy, Văn Thiếu Kiệt tạm thời tha mạng cho Từ Khải, cho ông ta chặt vật đến chết đi sống lại là được.

“Cốc...cốc”

“Vào đi” Văn Thiếu Kiệt biết người đến đưa thức ăn. Liền tới gần không biết xấu hổ ôm Từ Y Chi đến bàn gần đó ngồi xuống. Chuyện gì cũng không quan trọng bằng cô gốc này cả. Và tất nhiên, hình ảnh thê nô kia lọt vào mắt của mẹ Từ, bà liền khẳng định đây sẽ là một chàng rể cung chiều vợ đến tận trời.

Người đưa thức ăn đến nhanh chóng để xuống bàn rồi rất biết điều mà lui ra. Cũng không quên lên nhìn cậu chủ của mình một cái.

“Kiệt?” Từ Y Chi bị Văn Thiếu Kiệt ôm đi như vậy có chút không hiểu. Cô là muốn nói chuyện thêm với mẹ mà? Sao bắt cô tới đây? Nhưng khi thấy người mang thức ăn đem vào đặt trên bàn, cô liền hiểu. A, Kiệt của cô khi nào lại có thể giỏi như vậy? Đoán được có người đưa thức ăn mà đến đây ngồi luôn. Thật lợi hại!

“Ăn một chút, đừng để bụng đói” Rất tự nhiên Văn Thiếu Kiệt cầm chén, lấy muỗng múc thức ăn và cơm bón cho Từ Y Chi. Lúc sáng ngoài hai chén cháo ra, đến giờ cô vẫn chưa bỏ gì vào bụng, chắc là sẽ đói. Hình ảnh hết sức dịu dàng kia khiến cho người mẹ nào đó cũng cảm thấy con gái mình thật hạnh phúc.

“Ừm, thật ngon, Kiệt, anh cũng ăn đi” Không biết nên khen Từ Y Chi mặt dày, hay là quá đồi ngây thơ. Được người bón ăn không biết xấu hổ, còn cảm thấy hình như đó là điều tự nhiên với cô.

“Ừ” Trả lời đơn giản với Từ Y Chi, Văn Thiếu Kiệt cũng chẳng ngại ăn một muỗng mà mới vừa rồi đã bón cho cô gốc. Anh cơ bản không thích động vào những thứ đã bị người khác chạm tới. Nhưng với cô gốc bảo bối luôn là ngoại lệ.

Cả hai tình tứ mà quên hẳn còn có người đang ở trong phòng. Với mẹ Từ, khi chứng kiến được Văn Thiếu Kiệt hết lòng cung chiều Từ Y Chi, nụ cười trên mặt bà càng sâu hơn. Bởi vì bà nhìn ra được, rõ ràng trong đôi mắt anh, hoàn toàn chứa đựng sự yêu thương vô bờ bến khi nhìn con gái mình. Lòng cũng được an ủi khi nghĩ về ông xã quá cố.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Gốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Lịch đăng truyện chưa thể cho chính xác được nhé. Vì hiện tại còn nhiều việc, với lại tình tiết truyện còn đang nghĩ, mọi người thông cảm đợi nhé!

Cảm ơn vì sự ủng hộ!

Giúp Từ Y Chi ăn uống xong, Văn Thiếu Kiệt liền đưa cô sang phòng kế bên để ngủ. Anh dự định sẽ ngồi bên cạnh trông chừng, nhưng khi nhận được thông báo, có vị khách không mời cũng đến khiến quyết định bị thay đổi, đi trở lại phòng bệnh.

Nếu có hỏi, ngoại trừ Từ Y Chi, người Văn Thiếu Kiệt lo lắng kế tiếp là ai? Không khó dự đoán, người đó chính là lão cha già mà anh kính trọng nhất. Chỉ là, vừa mở cửa phòng bước vào, anh vẫn có chút không tin vào mắt mình, bởi vì... Cha anh đang diễn một vai tức phụ đáng thương ngoài sức tưởng tượng.

“Bà chị thấy trong người thế nào?” Với dáng đứng của quý ngài trung niên, Văn Diễn tao nhã hai tay bắt chéo thả tự do, nghiêm trang nhìn người phụ nữ đang bày vẽ khó hiểu nhìn mình. Hôm qua khi hỏi về vấn đề gia đình của Từ Y Chi, ông đã quyết định thay con trai bảo bối thu xếp hết thảy. Nhưng chưa kịp bắt tay vào giải quyết, đột nhiên nhận được tin mẹ Từ nhập viện, ông liền lật đật chạy đến.

“Tôi rất ổn, xin hỏi ông là...?” Mẹ Từ có chút mờ mịt nhìn Văn Diễn. Hôm nay biết con gái ‘bị’ xem là đối tượng kết hôn của một chàng trai trẻ, bà đã rất ngạc nhiên rồi. Hiện tại thì là hoàn cảnh gì đây? Từ khi nào nhà bà có quan hệ với giới thượng lưu đến như vậy?

“Tôi là cha Văn Thiếu Kiệt, Văn Diễn” Văn Diễn vẫn bộ dáng vững như thái sơn. Cũng bởi vì có chút gấp gáp, ông quên mất phải giới thiệu từ đầu. Nhưng đây là ai? Là bà thông gia đó, hỏi thăm mới là điều quan trọng. Đùa à, mấy mươi năm kinh nghiệm thương trường nói cho ông biết, nếu muốn dụ dỗ được cô bé quảng khăn đỏ cho cáo con, để hoàn thành kế hoạch nhà họ cáo, ông nhất thiết phải vượt ải của người mẹ này.

“Chào ông, cảm ơn ông đã hỏi thăm” Mẹ Từ như giải được vấn đề khó hiểu, tâm trạng có chút không được tự nhiên. Xem ra cô con gái ngốc của bà đúng là có ngốc phúc. Nhưng nhà bà nghèo vậy? Làm sao có thể so sánh với họ đây? Thời thế bây giờ, con người ta luôn so đo về bối cảnh, tâm bà có chút không yên lòng về cuộc nhân duyên này.

“Bà chị không cần khách sáo...” Nhìn phản ứng trong mắt mẹ Từ, Văn Diễn liền hiểu bà nghĩ gì. Thực chất ông không quan tâm vấn đề hoàn cảnh sang hèn chó má gì, cái ông quan tâm chính là, phải làm thế nào để bà thông gia đây dẹp bỏ cái khoảng cách khốn kiếp kia, vui vui về về đem con gái giao cho con trai ông mới là chủ yếu.

“Bà chị, thực ra tôi đến đây là vì có nguyên nhân. Một là hỏi thăm sức khỏe, hai là muốn cầu tình sự giúp đỡ” Văn Diễn nhanh chóng thay đổi sắc mặt. Ông chớp chớp đôi mắt, khề cui đầu, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ khi làm phiền người khác. Nếu từ ngoài nhìn vào sẽ nghĩ, ông là kẻ vô cùng khốn khổ đang nhờ nhờ sự giúp đỡ.

Văn Diễn là ai? Là lão cáo già, sắp tu luyện thành tinh rồi. Cho nên, kế hoạch dọn đường cứ để ông hi sinh một chút, sau này khi kể lại chuyện cho cháu đích tôn nghe, ông sẽ cảm thấy tự hào vì chiến công oanh liệt của chính mình. Cảm giác đó... Rất hường thụ a.

“A. Ông đừng nói như vậy, có gì xin nói thẳng” Mẹ Từ lúng túng không thể nào lý giải được. Nếu nhớ không lầm thì người đứng trước mặt cúi đầu bi thương kia, lúc trước chính là chủ tịch hội đồng quản trị người đứng đầu tập đoàn Văn Lai mà báo chí thường nhắc đến.

Bởi vì năm năm trước, ba Từ có ý định hợp tác làm ăn, vì Văn Diễn cũng có thể xem là người đối tác tốt. Nhưng ý định chưa kịp thực hiện thì đột ngột qua đời. Tình cảnh mẹ hoá con côi bị người ức hiếp tống cổ ra đường, chiếm đoạt tài sản. Nghĩ đến đây, mẹ Từ vừa rồi có chút tự ti, hiện tại đã không còn nữa.

Ông là người giàu có thế nào? Lại có thể cầu tình bà như vậy? Cho thấy, rõ ràng cả hai cha con này đều rất để ý đến Từ Y Chi. Xem ra họ không hề đem bối cảnh gia thế mẹ hoá con côi của bà đặt vào mắt. Gia đình như vậy, con gái bà thật có phúc.

“Haiz..., không giấu gì bà chị, vì bà xã mất sớm, tôi một mình gà trống nuôi con gần ấy năm. Hiện tại tuổi đã cao, muốn nghỉ ngơi dưỡng lão, liền giao mọi việc cho thằng Kiệt. Haizz...” Nói một đoạn, Văn Diễn lại bày ra sự khổ sở trên gương mặt, ông biết, phụ nữ mà, dễ mềm lòng lắm. Với lại, những điều ông nói hoàn toàn là sự thật, vậy có xem như đang tâm sự không?

“Nói ra thật đau lòng kẻ làm cha mẹ. Thằng Kiệt mỗi ngày vui đầu vào công việc bỏ bê đủ thứ, nên tâm trạng tôi không tốt, sẽ ăn không được ngon, mà ngủ chẳng được lành.” Văn Diễn vô cùng thành công với sự thể hiện của mình. Nhưng ông sẽ không cố ý, để con trai mình mất điểm trong mắt mẹ vợ tương lai, mà là ông đang dùng cách ‘chân thật’ để lấy lòng.

Văn Thiếu Kiệt đứng phía sau, khoé mắt co gập mành liệt. Cái gì? Anh bỏ bê đủ thứ? Vậy là ai thấy cha buồn, liền sắp xếp cho ông đi du lịch? Ai thấy ông ăn ít một chút liền tuyển đầu bếp giỏi dành riêng cho ông? Ai thay ông công lưng làm việc? Ai lo cho ông từng li từng tí hết thấy mọi thứ chứ?

Cha cũng thiệt là, có cần bôi nhọ hình tượng anh đến vậy không?

Mặc dù có ý không vừa lòng, nhưng về mặt Văn Thiếu Kiệt trước sau như một, lạnh nhạt đứng một bên xem lão cha già của mình trình diễn. Ha, có nên góp ý cho ông đi thi giải Oscar hay không đây? Diễn xuất quá đỉnh thế mà.

“Sau này công việc vui đi, tuy là nó có quan tâm nhiều một chút, nhưng khẩu vị ăn uống của tôi đã không như trước, chính điều này khiến sức khỏe tôi giảm” Văn Diễn vừa nói, vừa lén quan sát sắc mặt của mẹ Từ. Trên gương mặt kia ông thấy ra sự đồng cảm, còn có một chút quan tâm?

Văn Thiếu Kiệt lại một hồi phân bác trong lòng. Cha anh thay đổi khẩu vị? Sức khỏe giảm sút? Vậy đầu bếp thông báo hằng ngày là ông ăn rất ngon miệng, có khi còn ăn nhiều nữa thì tính là cái gì? Sức khỏe? Lâm Hoàng Dương luôn khẳng định cơ thể ông rất tốt không có gì đáng ngại thì là sao? Thế mà lão cha kia mặt không chút thẹn thùng nói rằng mình khó ăn, kém sức?

“Tôi được biết đến. Trước kia, chị là đầu bếp nấu ăn giỏi. Nên hôm nay cố ý đến muốn thương nghị. Chị có thể đến nhà tôi làm khách, dạy cho đầu bếp nấu một vài món?” Văn Diễn bây giờ mới bước vào vấn đề chính. Nếu để mẹ Từ trở về nhà, con dâu tương lai có khi sẽ không an tâm mà bên cạnh con trai bảo bối. Vậy, ông sẽ hi sinh giúp cả hai trông chừng, đôi khi còn được ăn những món ngon. Nhất tiễn song điêu thế mà.

“Chuyện này...” Mẹ Từ hiện tại đã hiểu ý định của Văn Diễn. Nhưng làm phiền người khác bà có chút không mong muốn. Với lại, bà đến ở chung với ông, hình như có gì đó không được thoải mái cho lắm.

“Bác gái, mong bác giúp đỡ” Văn Thiếu Kiệt im lặng từ đầu đến giờ cũng lên tiếng. Anh cúi người, ra bộ dáng cầu tình chân thật. Anh biết, nếu muốn cô ngốc kia yên tâm bên cạnh mình bởi đáp tình cảm, nhất thiết phải sắp xếp mẹ vợ tương lai thật chu đáo. Xem ra kế hoạch của lão cha không quá mức vô si đi.

“Vậy đã làm phiền, thật ngại” Mẹ Từ mỉm cười yếu ớt. Bà nghĩ, cho dù có thẳng thừng từ chối đi nữa, hai người này cũng sẽ có cách khiến bà gật đầu. Nếu đã như vậy, bây giờ thoải mái đồng ý chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Con gái bà không cần quá lo lắng, mà bà cũng có thể tìm được công việc để làm.

“Không phiền, chắc chắn không phiền” Văn Diễn cười đến nổi xảo trá. Trong mắt ông lập tức loé lên sự tính toán mà khó ai nhìn thấy. Bởi Văn Thiếu

Kiệt đứng sau lưng, lại càng không phát hiện được. Ha, xem ra ngày bông chấu của ông không còn xa nữa rồi. Hiện tại thì có nên đi xem ngày lành tháng tốt để chuẩn bị ăn cưới rồi không? Thật chờ đợi a!

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Osin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Hôm sau !

Trương Quân Nhân vui vẻ cầm chìa khoá rồi đi. Số là Văn Thiếu Kiệt có nhờ anh giúp mua căn biệt thự kế bên nhà họ Văn, cứ nghĩ sẽ gặp rắc rối khi đàm phán, nhưng không ngờ chủ nhà cũng có ý bán, tất cả mọi việc thuận lợi trong ba ngày đã giải quyết xong. Đúng là có tiền cùng quyền làm việc có khác.

Tâm trạng vui vẻ lái xe đến công ty, một là anh muốn biết nguyên nhân bằng mọi giá để mua căn biệt thự kia của Văn Thiếu Kiệt, hai là... Đạo này nghe giang hồ đồn đâu, Cậu chủ nhà họ Văn có liên hệ với một cô gái, còn ôm ấp nhau đến công ty, tin giật gân vậy anh không tìm hiểu sao đáng mặt giang hồ chứ?

Tò mò thì tò mò, nhưng quan trọng hơn hết Trương Quân Nhân vẫn thấy hiếu kì. Cô gái nào có bản lĩnh nắm bắt trái tim kẻ ba mươi năm không động sắc giới? Thật muốn nhìn một cái, xem có phải ba đầu sáu tay hay không mà lợi hại đến vậy.

Tuy nghĩ thế, nhưng lòng Trương Quân Nhân vẫn không phục. Đồng độ tuổi, lại là bạn bè sống chết, vậy mà đường tình duyên của anh cũng chẳng thấy được tí ánh sáng nào. Bạn thân nếu đã tìm được bến dừng chân, vì sao người yêu anh vẫn chưa xuất hiện? Hay là... Anh bị gay? Khụ, lúc này, có kẻ nào đó vì suy nghĩ của chính mình mà phi nhủ muốn học máu. Con mẹ nó, lập luận khôn kiếp gì đây.

Mãi mê với nhiều điều suy nghĩ trong não bộ, xe đến khúc quẹo phải, Trương Quân Nhân không phát hiện ra có một chiếc xe máy đi ngược chiều đang rẽ trái... Chạm mặt và... Rầm

.

“Á, ầy da...” Cô gái té ngang vì thắng gấp, mặt dù chỉ là va chạm nhẹ, nhưng cũng khiến cho cô ngã nhào đau điếng. Rõ ràng trước mặt gần như sắp tránh được, vì lí gì cái xe không nghe lời đâm thẳng vào?

“Này, đi đường mất đề dưới mông sao hả?” Trương Quân Nhân cũng hoảng hốt xuống xe xem xét. Thấy người té ngã không bị nguy hiểm gì mới yên lòng liền quát mắng. Tuy anh đi là đường đúng, nhưng bởi vì không chú ý, nên mới thành ra như vậy. Cũng may xe chỉ chạy chậm, không đến nỗi.

“Tôi đã bắt đèn xin qua đường, là do anh không để ý thôi” Cô gái cố gắng đứng dậy, đỡ chiếc xe cà tăn của mình, thấy chỉ bị trầy nhẹ, không ảnh hưởng gì thân máy mới yên tâm. Nghe đối phương nói như đổ tội cho cô, cô thấy hơi tức liền phản bác. Lỗi đâu phải do một mình cô chứ?

“Tôi đi bên phải, người có lỗi là cô” Trương Quân Nhân không thêm nghĩ phải trái, thấy cô gái kia cãi lại mình liền tức giận quát. Anh biết anh có sai chút chút, nhưng đâu cần phải nói thẳng thừng ra vậy chứ? Tự ái đáng cáo, anh chịu nhận lỗi sao?

“Tôi không có mà...” Lúc này, cô gái bị la thì rụt đầu lại, cúi mặt, nước mắt là chả rơi, miệng vẫn cứng rắn nhẹ giọng không chịu nhận. Chỉ vì sợ mẹ vất vả đón xe đến chỗ làm, cô năn nỉ xin phép đưa đi. Nhưng ai biết được trên đường về gặp xui xẻo thế này chứ?

“Này... Cô bị thương ở đâu sao?” Thấy cô gái gục đầu, Trương Quân Nhân hạ giọng một chút. Lại thấy cả người cô run lên rồi bật tiếng khóc nho nhỏ, anh luống cuống tay chân xem xét. Mới vừa rồi còn tốt mà, hay anh bỏ sót vấn đề gì không? Hoặc cô gái này bị va chạm chỗ nào rồi?

“Ồ ô, người lớn bắt nạt nhỏ” Cô gái từ khóc thút thít bỗng ngửa mặt lớn tiếng lên khi Trương Quân Nhân động tay động chân xem xét cả người cô. Lúc này, cô gái mới chính thức nhìn rõ mặt người đàn ông lật lọng đổ tội cho mình nãy giờ.

Anh cao hơn cô một cái đầu, mặc áo sơ mi tím, quần trắng tấp ôm đôi chân, dáng người lực lưỡng, ngũ quan rõ ràng, đường nét cương ngạnh. Mắt mũi miệng đều gọi lên nét phóng khoáng. Làn da màu đồng mạnh mẽ. Đặc biệt nhất là đôi mắt, sâu không thể tưởng được.

“Này cầm lấy...” Trương Quân Nhân hết cách, chẳng biết làm gì ngoài việc cho cô gái nhỏ kia mượn chiếc khăn tay của mình mà lau nước mắt. Thấy cô đưa bàn tay nhỏ ra lấy, rồi bắt đầu lau chùi, lúc này anh mới từ từ đánh giá người trước mặt.

Cô gái đáng người nhỏ nhắn, hình như có thêm vẻ tiểu tuý. Độ tuổi chắc khoảng mười bảy mười tám. Mặc quần Jean cùng áo sơ mi thanh lịch. Gương mặt tròn chỉ bằng bàn tay, mũi nhỏ nhắn, đôi môi mỏng đỏ hồng hấp dẫn, đôi mắt hạnh tròn ngô nghê, nhìn sơ qua gương mặt cứ tưởng trẻ vị thành niên chưa phát triển.

“Cảm ơn” Thấy Trương Quân Nhân chưa đến nỗi là kẻ không biết trái phải. Lý Trương Tư không quên lau chùi xong trả lại chiếc khăn, thiện cảm nói lời ơn nghĩa. Chỉ là... Lời nói kế tiếp của anh khiến cô hồi hận vì trong lòng vừa mới khen.

“Không có gì, chỉ cần cô bồi thường cho xe tôi thôi” Trương Quân Nhân cầm chiếc khăn bỏ vào túi, thờ ơ đưa ra câu nói không có gì máu chó hơn. Anh vốn dĩ không bận tâm tới vấn đề này, nhưng tự dung một ý nghĩ chợt loé, làm anh thay đổi chủ ý.

“Nhưng xe tôi cũng bị trầy mà?” Lý Trương Tư hậm hực nhìn chiếc xe mình, rồi nhìn xe của Trương Quân Nhân. Cô cũng biết nếu bắt buộc bồi thường, cô sẽ không có đủ là một chút khả năng. Cái này không phải cố ý khó dễ thì gọi là gì?

“Xe cô tôi sẽ bồi thường, và ngược lại” Nhìn vẻ mặt tức giận của Lý Trương Tư, Trương Quân Nhân vui vẻ trong lòng. Cô gái này thật dễ dàng bộc lộ cảm xúc của mình, cứ y như cô nghĩ gì, trên mặt đều xuất hiện hết thảy. Rất đơn thuần! Đó là nhận xét trong lòng anh.

Trong bao nhiêu năm qua, hạng người nào mà Trương Quân Nhân chưa từng gặp qua chứ? Trong giới xã hội thượng lưu này, muốn tìm một người trong ngoài như một thi rất hiếm thấy. Cũng chính vì vậy, đối với những cô gái miệng một đường, mà lòng một ngã, anh nhìn đến phẩn chấn. Hôm nay gặp phải một cô nhóc thú vị như vậy, không đùa mới phí.

“Không cần, xe tôi tôi tự lo, và anh cũng vậy đi” Lý Trương Tư trợn mắt. Cô đâu có ngu đến như thế, xe cô chỉ là trầy nhẹ một chút, chẳng cần sửa chữa cũng được. Nhưng với chiếc xe cao cấp kia, cô có bán hết của cải trong nhà cũng chưa đủ tiền mà bồi thường, theo cách này chẳng phải đang tống tiền người khác sao?

“Vậy chúng ta báo cảnh sát đi?” Trương Quân Nhân bắt đầu dờ dỗi thủ đoạn. Cái mà anh cần thật sự không phải tiền bồi thường, mà là cái khác, quan trọng hơn nhiều. Nhưng muốn kế hoạch thành công, anh nhất định phải lấy cái cớ dờ dỗi này làm điều kiện trao đổi.

“Tôi... tôi không có tiền” Tay chân Lý Trương Tư quỳnh lên, cố ngăn Trương Quân Nhân gọi điện thoại. Cô hiểu cái gì gọi là quyền lực của kẻ giàu. Nếu như gọi cảnh sát đến, thì cô chắc chắn sẽ là người thua thiệt. Nhưng thực sự bồi thường thì, cô chẳng có tiền để thanh toán.

Mẹ con cô vất vả nương tựa nhau mà sống, cuộc sống vốn dĩ đã lận đận, hôm nay chỉ vì một chút sự cố mà để mẹ cực khổ thêm, cô làm sao có thể tha thứ cho mình chứ? Nghĩ vậy, đôi mắt mới vừa lau khô liền đỏ ửng, và những giọt nước lại bắt đầu vỡ bờ mà tuông ra.

“Đâu cần tiền mới giải quyết được vấn đề?” Trương Quân Nhân thấy Lý Trương Tư lại rơi nước mắt, anh chau mày lại lấy chiếc khăn trong túi ra, tự mình nâng gương mặt cô lên nhẹ nhàng lau. Nhìn vào đôi mắt trong suốt ngập nước kia, tâm anh liền mềm nhũn, muốn đùa dai cũng chẳng có chút hứng thú.

Anh vốn dĩ người lạnh nhạt, cũng chẳng thích cái gọi là lãng mạn tình tứ. Đối với những cô gái cổ giả vờ yếu đuối để lấy lòng, anh liền có sự bài xích cao độ. Nhưng đứng trước cô nhóc mới quen này, anh có cảm giác, cô không như những cô gái khác.

“Ý anh là sao?” Nước mắt đang ào ạt rơi, chỉ vì một câu nói đơn giản như vậy cũng giảm tốc độ. Lý Trương Tư ngược đôi mắt hạnh to đen hình Trương Quân Nhân. Anh nói không cần tiền cũng giải quyết được? Trên đời có chuyện dễ dàng vậy sao? Cô cũng muốn nghe thử một chút, nhưng tâm liền dâng lên một cỗ đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Thoả thuận điều kiện với Lý Trương Tư xong, Trương Quân Nhân tiễn người đẹp đi về, và tất nhiên, anh đã có số điện thoại của cô. Nếu cô muốn trốn chạy khỏi thành phố này để nuốt lời hứa, hình như đó là chuyện rất khó để xảy ra.

Trương Quân Nhân tiếp tục lái xe đến công ty, nhưng lúc này điện thoại lại reo. A, thì ra anh nhớ nhầm, hôm nay là chủ nhật, cuộc điện thoại kia tất nhiên là của Văn Thiệu Kiệt gọi, gấp rút bắt anh nhanh chóng có mặt trong mười lăm phút, nếu không sẽ làm thịt anh. Con mẹ nó, vì lo chuyện của ai mà khiến anh giờ giấc đều quên như vậy? Thế mà hiện tại còn lên giọng uy hiếp anh trắng trợn? Nghĩ thế thôi, nhưng cậu ba nào đó đâu dám tỏ thái độ bất mãn, bị làm thịt là chẳng nghi ngờ.

“Sao lâu như vậy?” Văn Thiệu Kiệt cau mày lên tiếng, vẻ mặt như bị người ta ăn hết của khi nhìn Trương Quân Nhân bước vào. Đã có giao ước từ trước, nên sáng nay đem thức ăn đến cho Từ Y Chi, anh đã vội vàng chạy đến đây gấp mặt. Vốn anh cũng muốn đem cô ngốc theo, nhưng cô muốn ở lại chăm sóc mẹ, nên hết cách, anh đành đến một mình.

Chỉ là nghĩ cái tên Trương Quân Nhân kia chắc đã có mặt, anh chỉ cần bàn bạc một số việc liên có thể trở về bên cạnh cô ngốc. Nhưng ai ngờ, chờ rồi chờ, mắt cả hai tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy tên kia có mặt, anh buộc lòng gọi điện thoại uy hiếp.

“Chẳng phải là do việc cậu đã nhờ sao?” Trương Quân Nhân làm như mình chậm trễ là do lỗi của Văn Thiệu Kiệt, anh không chút ngại ngùng làm ra vẻ oan uổng. Con bà nó, đến trễ có hai tiếng thôi mà, có cần khủng bố vậy không? Ông đây cũng vì tương lai con em sau này, nên trì hoãn lại dụ dỗ cô nhóc kia, cho dù biết đắc tội ôn thần cũng chẳng ngại đâu.

“Đây, họp đồng chuyên nhượng” Trương Quân Nhân thuận thế ngồi xuống bắt chéo chân, tay ném xấp giấy lên bàn phía Văn Thiệu Kiệt. Vẻ mặt anh vô cùng đắc ý, xem đi, chỉ trong ba ngày đã giải quyết xong nhiều chuyện một lúc. Đôi khi chính anh cũng cảm thấy tự hào về bản thân mình. Thăm nghĩ, cô

gái nào có được anh, thì may mắn đến cỡ nào? Trong mắt lập tức hiện lên gương mặt Lý Tương Tư tức giận, khoe miệng anh kéo nhẹ cười, ví dụ như... cô gái đó?

“Ừm. Vấn đề Từ Thế sao rồi?” Thấy thành quả của Trương Quân Nhân ở trên bàn, gương mặt Văn Thiếu Kiệt giãn ra một chút. Nếu vấn đề nhà cửa đã giải quyết, vậy chỉ còn chuyện của công ty kia đáng để nói đến. Anh cũng muốn nhanh chút biến Từ Y Chi thành cô dâu của mình mà đường đường chính chính rước về nhà họ Văn, công ty Từ Thế làm quả sinh lễ, xem như cũng có chút thành ý đi?

“Đang cho người gạ mua, chỉ cần vài ngày nữa là ổn thôi” Nụ cười trên mặt Trương Quân Nhân càng sâu hơn. Anh mà đã ra tay thì còn phải lo lắng sao? Chỉ là lão già Từ Khải kia cũng không phải dạng vừa, đấu với ông ta thì không đến nỗi tệ nhạt cho mấy.

“Thông báo cho những cổ đông kia, gây áp lực cho lão già kia” Văn Thiếu Kiệt thoải mái dựa người vào ghế. Những cổ đông của công ty Từ Thế, ba năm trước anh đã tỉ mỉ nhét vào, thời cơ để dùng đến chính là lúc này. Cũng đừng nên trách anh quá ác độc vô tình. Nếu Từ Khải không tính kể lên người anh, thì hậu quả sao có ngày hôm nay?

“Ừm. Cậu định xử lí ông ta thế nào?” Trương Quân Nhân không hiểu vấn đề cho lắm, cứ nghĩ rằng Văn Thiếu Kiệt ghi hận chuyện Từ Khải bày kế, đem Từ Hiểu Thương ném cho anh ta, nên hiện tại anh ta muốn trút con giận? Mà con giận kia đã qua ba năm, có cần phải nhớ dai đến vậy không? Hay... chuyện này có gì đó mà anh không hiểu?

“Đề ông ta ngồi tù không ngày ra là được” Văn Thiếu Kiệt lạnh nhạt thờ ơ nói. Lúc trước anh từng nghĩ sẽ cho lão già kia phá sản ra đường xin ăn, nhưng lúc này suy nghĩ kĩ, anh không muốn giữ lại mầm mống gây họa. Với lại, trước kia anh không có nhục điểm, bây giờ thì đã có. Anh không nghĩ cho bản thân, cũng nên để ý đến sự an nguy của cô ngọc bảo bồi chứ?

“Còn mẹ con Từ Hiểu Thương?” Gương mặt Trương Quân Nhân gọi lên chút đùa cợt. Chẳng lẽ bạn thân anh không có chút gì là luyến hương tiếc ngọc sao? Tuy Từ Hiểu Thương rất kiêu căng kiêu cách, nói cho cùng, cũng chỉ là con cò trong tay Từ Khải, vốn không có lỗi gì to tát. Cái lỗi lớn nhất mà cô ta đã phạm phải, chính là mặt dày luôn muốn đeo bám Văn Thiếu Kiệt.

“Cho cả hai xuất ngoại, như vậy đã nhân từ lắm rồi.” Cái gọi là xuất ngoại kia chính là vĩnh viễn không được trở về. Văn Thiếu Kiệt không cho người thủ tiêu Từ Hiểu Thương, đơn giản cô ta cũng mang họ Từ, cùng chung với Từ Y Chi. Bởi vì khi yêu cô ngọc, anh sẽ đặt suy nghĩ của cô trên hết, tha cho bọn họ, cũng như tích đức cho bản thân đi.

“Ừm. Như vậy là ổn thỏa nhất” Trương Quân Nhân gật đầu. Cũng bởi vì Từ Hiểu Thương ý mình giàu có mà kiêu căng hống hách, lại si mê yêu mù quáng Văn Thiếu Kiệt, cộng thêm Văn Diễn ủng hộ, cô ta không xem ai ra gì. Tuy anh cũng chán ghét không muốn nhìn, nhưng cũng không đến nỗi ra tay ác độc.

“À Kiệt. Nghe nói cậu đang quen một cô gái?” Công việc bàn bạc xong, như chợt nhớ ra điều mình cần quan tâm, ánh mắt Trương Quân Nhân trở nên sáng rực nhìn Văn Thiếu Kiệt. Gương mặt anh chỉ hiện lên chút quan tâm, nhưng trong lòng thì cố kiềm nén cảm xúc muốn bay vào căn hộ kia lục lọi tìm người đẹp bí ẩn nhìn một cái cho thỏa lòng. Dù vậy, tưởng tượng cũng chỉ là trong đầu óc, hiện tại thì sao thực hiện được chứ?

“Cậu nên quan tâm chuyện đi dự tiệc của mình đi là vừa” Văn Thiếu Kiệt kéo nhẹ khoe môi, không hề thừa nhận hay phản bác. Đôi mắt anh gọi lên nét đùa cợt nhìn Trương Quân Nhân. Nếu nhớ không lầm, những lần cậu ba họ Trương đi dự tiệc, điều phải gặp khó khăn với những quý cô mê trai. Bởi vì bề ngoài quá tốt, lại thêm phóng khoáng, cậu ba nhà ta luôn được các cô đeo bám không tha.

“Yên tâm, mình đã tìm ra đối tượng để đỡ đạn” Nhớ lại những cảnh tượng một mình đến dự tiệc, Trương Quân Nhân bắt chợt rung mình. Con bà nó, nếu không phải anh là chính nhân quân tử, không đánh phụ nữ thì đâu gặp rắc rối to lớn đến vậy? Trước mười đối thủ cao to lực lượng cũng chẳng đáng sợ bằng mười phụ nữ mỏng to ngực lớn, anh đứng lại cũng chẳng được, chạy đi cũng không xong.

“Ồ, khéo vậy? Cậu gặp may rồi nhỉ?” Văn Thiếu Kiệt lại mỉm cười chế nhạo. Anh hiểu Trương Quân Nhân. Nếu thực sự không thích, cậu ba của chúng ta sẽ không bao giờ tùy tiện tìm một người nào đó ra để làm bình phong đỡ đạn. Nói như vậy... Tình duyên tên này cũng đã đến sao?

“Tình cờ thôi. Chẳng có gì liên quan” Trương Quân Nhân quay mặt đi, tránh né cái nhìn của Văn Thiếu Kiệt. Con bà nó, anh chỉ là tìm được người cùng đi dự tiệc thôi mà, có cần nhìn như kiểu ‘bắt gian’ tại trận như vậy không? Nhưng là, miệng nói không liên quan, mà lòng thì lại len lén vui xôn xao khó diễn tả? Có phải anh bị bệnh rồi hay không? Chắc hôm nào anh nên đến bệnh viện cho Lâm Hoàng Dương chuẩn đoán mới được.

“Vậy mình về đây” Văn Thiếu Kiệt nhận ra sự ngượng ngùng của bạn thì không trêu đùa nữa. Trương Quân Nhân cũng giống như anh, ba mươi năm chưa từng đem tâm tư của mình đặt lên trên người con gái, hiện tại nhìn cậu ba thẹn thùng, anh nghĩ chắc đã phải lòng cô nào rồi, xem đi, e thẹn thế mà.

Đến đây, Văn Thiếu Kiệt lại nhớ đến Từ Y Chi. Đúng là, một khi đã yêu, thì tâm trí lúc nào cũng hướng về người đó, mỗi giây mỗi khắc đều muốn bên cạnh nhau. Có lẽ nhìn biểu hiện của Trương Quân Nhân, anh hiểu rằng, cái tên này chỉ được cái phóng khoáng gan dạ, chứ chưa đủ mình nhận ra tình cảm của mình đối với một ai đó. Cũng may, từ lúc đầu, anh đối với cô ngọc bảo bồi đã là tiếng sét ái tình, chứ không phải mập mờ như tên khờ khạo kia.

Chẳng cần bận tâm Văn Thiếu Kiệt đi hay ở lại, mà tâm trí lúc này của Trương Quân Nhân đang nhớ gương mặt tức giận, khóc lóc của ai đó mà thầm mỉm cười. Cô nhóc kia thật khá áy, mới khóc đó rồi lại mỉm cười. Khi tức giận, lúc lại gục đầu cam chịu, làm anh thoáng thấy cuộc đời này có cô thú vị làm sao.

Trương Quân Nhân bỗng giật nảy mình. Anh làm sao vậy? Sao lại nhớ đến cô nhóc kia? Quan trọng là... Nghĩ đến cô, tim anh lại đập thật nhanh, cứ như đang nhìn cô đứng trước mặt vậy.

Lắc mạnh đầu. Trương Quân Nhân trầm nghĩ, chắc tại cô nhóc kia có chút thú vị, nên anh mới nhớ đến thôi, qua ngày mai chắc sẽ hết thôi mà. Á chết, anh đã quên hỏi tên rồi? Con bà nó, có chút chuyện nhỏ như vậy cũng quên?

Vừa tức giận với chính mình, Trương Quân Nhân liền thay đổi 180 độ mỉm cười ý tứ. Nếu như...tối nay anh dùng chuyện đó làm lý do gọi điện cho cô thì có gì bằng? Ôi sao trên đời lại có người vừa đẹp trai vừa tài giỏi lại thông minh như anh cơ chứ =))

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ngày hôm sau!

Như dự tính lúc ban đầu, mẹ Từ sau khi khoẻ hẳn, xuất viện đến biệt thự nhà họ Văn. Và tất nhiên, Từ Y Chi sẽ ở chung cư cùng Văn Thiếu Kiệt. Mọi chuyện diễn theo như quy trình lúc ban đầu, chỉ khác là, trong căn hộ có thêm một người nữa.

Hôm nay thứ hai, Văn Thiếu Kiệt phải đi khảo sát những thương hiệu lớn, vốn sợ Từ Y Chi mệt, nên để cô ở nhà. Mặc dù anh có chút không nỡ, nhưng bù lại chiều được về sớm, nên không mấy tức tối.

“Di Lý, để con phụ với” Từ Y Chi đứng bên cạnh nhăn nhó. Di Lý là người giúp việc mà ba ngày trước mới được chuyển đến. Văn Thiếu Kiệt có căn dặn, không để cô làm việc gì mệt mỏi, vì vậy cô rảnh rỗi đến nỗi sắp mốc meo hết rồi. Hiện tại đang đi theo Di Lý xin làm tí việc chuẩn bị cơm trưa, xem như khởi động tay chân.

“Y Chi, để Di làm cho, không cậu chủ lại la rầy Di” Di Lý hiền lành phản bác. Bà xin vào đây được ba ngày, nhìn ra được cậu chủ đối với cô gái nhỏ này vô cùng cưng chiều, căn dặn bà xem chừng và chăm sóc cô cẩn thận. Bà đâu dám để cô động vào những thứ việc vặt vãnh này, cậu chủ biết sẽ la rầy bà cho xem.

“Di, để con làm với, nếu không Chi Chi buồn mất” Từ Y Chi xụ mặt một đồng. Kiệt đáng ghét, vì sao không cho cô làm gì cả? Cứ như những thứ đó sẽ làm tổn hại cô vậy. Như thế, lúc đầu nhận cô vào làm việc để làm gì chứ? Giận thì giận, nhưng trên gương mặt cô lại toát lên vẻ nũng nịu đáng yêu vô cùng.

“Con đó, lại đây, lật rau đi” Di Lý thấy mặt Từ Y Chi đáng yêu như vậy liền mềm lòng, ai bảo cô có gương mặt búp bê xinh xắn động lòng người như vậy. Đành chọn ra công việc nhẹ nhất cho cô, không dám để cô chạm vào những món đồ sắc bén. Nếu bà biết được, cô gái nhỏ này từng vất vả thế nào trong những ngày đầu đến căn hộ, sẽ không nghĩ cô yếu đuối như vậy.

“Dạ” Như mở được phong ấn, Từ Y Chi bắt tay ngay vào làm việc, sợ rằng nếu chậm trễ, Di Lý sẽ đổi ý. Cô hăng say xử lý từng chút từng chút một, rất nhanh đã hết một rổ rau. Lúc sau cô lại tiếp tục đòi giúp việc, Di Lý buộc lòng đưa trái cây cho cô rửa, còn bà thì đi nấu ăn.

Thấy Di Lý đã vào bếp, Từ Y Chi rửa trái cây xong liền lấy con dao nhỏ bắt đầu gọt. Cô nghĩ, đây cũng chỉ là việc nhỏ, không cần hỏi ý kiến làm gì. Chỉ là cô đang vui vẻ làm việc thì “Toạch” cửa lớn đột ngột mở ra, và điều này thành công khiến cô ngốc nào đó sợ hãi, lưỡi dao bén cắt vào ngón tay.

“Ây da...” Từ Y Chi theo phản xạ ném con dao đi. Vết thương lập tức chảy ra dòng máu, điều này khiến cô có chút sợ hãi sững sờ. Chẳng biết xử lý thế nào thì bên cạnh đã có thêm bóng người.

“Chi Chi” Vừa bước vào cửa, Văn Thiếu Kiệt liền nghe tiếng hét hoảng, dù nhỏ nhưng anh vẫn nhận biết, là do cô ngốc phát ra. Chạy đến bên cạnh để xem xét, thì anh đã thấy dòng máu đỏ rực chảy xuống từ ngón tay trở. Không cần suy nghĩ, anh liền ngậm chặt ngón tay trong miệng, để hạn chế máu chảy.

“Cậu..cậu chủ...” Di Lý từ trong bếp nghe được tiếng của Văn Thiếu Kiệt, cũng vội vàng chạy đến, thấy tay Từ Y Chi nhiễm một màu đỏ, bà nhìn xuống sàn thấy con dao dưới nền, lòng liền hoảng hốt gọi. Bà đã lo là, nên mới tạo ra tình cảnh hiện tại, mong là cậu chủ sẽ không trách phạt mà đuổi việc.

Từ Y Chi cảm nhận được đầu ngón tay bị bao bọc bởi cảm giác ướt át ấm nóng nhón nhột, cô liền muốn rút về, nhưng bàn tay đã bị giữ chặt, nhìn lên thì chạm phải ánh mắt sắc bén của Văn Thiếu Kiệt, đành ngậm ngùi, cô cúi đầu không dám cử động thêm gì cả. Anh như vậy, còn hơn lần đầu cô gọi là ‘Ông’ thật đáng sợ mà.

Di Lý cũng không ngoại lệ. Với cái nhìn sắc bén lạnh lùng kia, chứng tỏ cậu chủ đang tức giận. Bà chẳng dám nói gì ngoài trừ cúi đầu im lặng. Mọi chuyện đều do bà không cẩn thận, chỉ mong cậu chủ có thể bỏ qua lần này.

“Kiệt...” Nhận được không khí có chút ngột ngạt, Từ Y Chi nhẹ giọng kêu lên. Mặc dù cô cũng có chút sợ, nhưng đây chỉ là vết thương nhỏ, lúc trước bị thế này cũng rất nhiều lần, chẳng có gì to tát, nhưng dọa Di Lý đến như vậy cô quả thật rất tự trách.

“Haizz, bảo bối ngoan không sao rồi. Đi đi lấy hộp cứu thương đến đây” Cảm nhận được máu không còn chảy nhiều nữa, Văn Thiếu Kiệt nhả ngón tay ra, nhìn Từ Y Chi rồi thở dài. Quả thật vừa rồi anh có chút lo lắng, không kiềm chế được xúc động trong lòng, hại cô ngốc phải sợ hãi. Nhẹ mỉm cười

vuốt tóc trấn an, anh quay sang Di Lý, đôi mắt đã dịu nhẹ đi không ít.

“Dạ cậu chủ” Di Lý cũng bị hành động của Văn Thiếu Kiệt làm bất ngờ. Cứ nghĩ cậu sẽ nổi giận hoặc khủng bố thế nào đó, nhưng chỉ cần một tiếng gọi nhẹ nhàng của Từ Y Chi có thể giúp bà vượt qua khó khăn. Không dám chậm trễ, bà chạy đi lấy hộp cứu thương mang đến.

“Chi Chi, từ nay không cần làm nhiều việc như vậy biết không?” Văn Thiếu Kiệt bế Từ Y Chi, đặt cô ngồi xuống ghế sofa. Anh cũng ngồi bên cạnh, lấy băng keo bó lại vết thương, rồi nhẹ nhàng căn dặn. Có thể anh biết, trước kia cô vốn vất vả, nhưng hiện tại đã có anh, anh sẽ không để cô khổ cực thêm chút nào nữa.

“Nhưng Kiệt, em buồn chán” Từ Y Chi buông mắt, mỗi ngày cô điều phải làm việc, Kiệt không cho cô làm, có khác nào trói cả người cô lại chứ? Nhưng bởi vì vừa rồi mắc phải lỗi, cô không dám ý kiến gì thêm. Chỉ đơn giản là cái cúi đầu, cũng làm cho ai đó mềm lòng không nỡ làm cô thất vọng.

“Chi Chi, vậy mỗi ngày em theo anh được không?” Văn Thiếu Kiệt thật lòng không muốn xa Từ Y Chi dù là một giây phút. Nếu cô cảm thấy buồn chán, vậy đi theo bên cạnh anh, ra ngoài nhìn thế giới có lẽ sẽ tốt hơn? Như thế vẹn cả hai đường không phải sao?

“Thật không? Nhưng em có làm phiền anh không?” Nghe thế, Từ Y Chi vui vẻ ra mặt. Lần trước đi thử đồ cùng Văn Thiếu Kiệt, cô phát hiện bên ngoài rất nhiều thứ mới lạ. Tuy có hơi đông người, nhưng có anh bên cạnh, cô không sợ bất kỳ điều gì. Lần này lại được ra ngoài, không vui vẻ sao được chứ?

“Ngốc ! Chỉ cần em lên tiếng, dù là sao trên trời, anh cũng sẽ lấy cho em” Nhìn Từ Y Chi vui vẻ cười tít mắt, Văn Thiếu Kiệt không còn gì hải lòng hơn. Chỉ cần cô ngốc vui vui vẻ vẻ bên cạnh, dù có trải qua những khó khăn cuộc sống, anh nhất quyết không bao giờ hối hận.

“Oa...oa..Thích Kiệt nhất...” Từ Y Chi vui vẻ, nhóm người ôm lấy cổ Văn Thiếu Kiệt. Cô không biết trong lòng mình có cảm giác gì, nhưng khi bên anh, cô lại thấy cả thế giới của mình ở trong anh. Cô thích cảm giác như thế, cho dù không lời nói hoa mỹ để biểu hiện, đơn giản chỉ là cái ôm cũng khiến cho cậu chủ nào đó, lúc đầu có chút ngỡ ngàng, sau đó kích động lại ôm trầm cổ.

Văn Thiếu Kiệt nhắm nghiền đôi mắt, cơ thể cảm nhận sự ấm áp của Từ Y Chi. Trái tim cũng vì câu nói đơn thuần của cô mà đập liên hồi. Bảo bối anh nói gì? Nói thích anh đúng không? Anh không nghe lầm chứ? Bảo bối đã thích anh rồi, thật hạnh phúc, thật may mắn cỡ nào?

“Chi Chi, anh cũng thích em, rất thích” Một hồi bình ổn lại trái tim, Văn Thiếu Kiệt gỡ tay Từ Y Chi, tiếp theo đôi bàn tay anh nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô đang toát lên vẻ khó hiểu. Anh nhìn sâu vào đôi mắt to tròn, nhẹ nhàng nói ra từng chữ trong lòng. Anh rất muốn nói yêu cô, rất yêu cô, nhưng sợ cô tiếp thu không được, đành dùng thời gian để thể hiện, cho cô dần dần chấp nhận anh.

“Kiệt. Anh hứa không được giận Di Lý nha, lỗi do Chi Chi” Như nhớ ra điều gì, Từ Y Chi giương đôi mắt to đen nhìn Văn Thiếu Kiệt. Cô không muốn vì bản thân mình mà có người bị trách. Chẳng phải Kiệt vừa mới nói chỉ cần cô lên tiếng, anh sẽ đáp ứng mọi yêu cầu sao? Cô sẽ nhân cơ hội này xin xỏ vậy.

“Chỉ cần bảo bối yêu cầu, chuyện gì anh cũng nghe theo em, được không?” Văn Thiếu Kiệt nhìn xung quanh, có lẽ Di Lý thấy hai người nói chuyện thân mật, nên đã rời đi lúc nào rồi. Vì thế, anh không chút ngại ngùng hôn nhẹ lên đôi môi, rồi mũi khẽ chạm vào chiếc mũi nhỏ xinh của cô mà nói lời ngọt ngào.

“Kiệt, anh thật tốt, Chi Chi thực thích anh” Lại lần nữa không chút e dè, Từ Y Chi khen ngợi Văn Thiếu Kiệt. Có thể lúc này, địa vị của anh đã vượt qua mặt Từ Y Vũ, nếu để nó biết được, chắc chắn sẽ thương tâm đến long trời lở đất, có khi còn tìm anh đánh đến kẻ sống người chết.

“Vậy em có nên hôn anh một cái không?” Văn Thiếu Kiệt chớp chớp đôi mắt, không hề thấy xấu hổ dù Từ Y Chi khen thưởng cho mình. Mặc dù thường ngày anh hôn cô thành thói quen, nhưng là cô ngốc kia chưa lần nào chủ động hôn anh, yêu cầu nhỏ như vậy chắc sẽ không thành vấn đề phải không?

“Chụt, Kiệt tốt em sẽ hôn” Từ Y Chi hôn một cái lên gương mặt Văn Thiếu Kiệt, cô lúc này xem mình như một người vĩ đại. Kiệt tốt, cô sẽ khen thưởng. Nhưng cô không làm tốt gì, thế mà Kiệt vẫn hôn cô mỗi ngày, muốn đòi hỏi khen thưởng cũng chẳng có lí do.

“Vậy mỗi lần anh làm người tốt, em sẽ hôn theo yêu cầu phải không?” Lúc này, Văn Thiếu Kiệt đứng dậy bế Từ Y Chi, sau đó anh rồi ngồi xuống ghế, để cô an tọa trên đùi mình. Một tay ôm lấy chiếc eo mảnh khảnh, tay còn lại vuốt ve mái tóc dài phía sau. Mỗi ngày bên cạnh cô dịu dàng như vậy, tâm trạng anh có biết bao hài lòng?

“Ừm, tất nhiên sẽ như vậy” Trong lòng Từ Y Chi thầm ghi nhớ thỏa thuận này. Hai tay vòng ôm lấy cổ Văn Thiếu Kiệt. Cơ thể cô dựa sát vào anh, mềm mại như cánh hoa sen tinh khiết. Lúc này, cô ngốc nào đó vẫn vô tư không hề biết rằng, chính mình đã khơi dậy lửa lòng của kẻ nào đó.

Mũi người được hương thơm nhàn nhạt, vòng tay thì cảm nhận sự mềm mại của người mình yêu, cơ thể Văn Thiếu Kiệt bắt đầu có phản ứng. Hơi thở anh có chút nặng nề. Bỗng nhiên âm thanh từ chiếc bụng cô ngốc vang ra làm anh cười phì một cái, tâm trạng cũng khôi phục hoàn toàn.

Anh đưa cô đi ăn, rồi dỗ cô ngủ. Nằm bên cạnh, anh nghe trái tim mình yên bình đến lạ thường. Chỉ cần thấy cô vui, môi luôn nở nụ cười, trên thế giới này, anh chỉ cần như thế, đã đầy đủ lắm rồi. Trong cuộc sống, điều hạnh phúc sẽ đến, nếu ta biết vừa lòng với những thứ đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Từ lúc trở về, Trương Quân Nhân cứ cầm điện thoại lên rồi bỏ xuống, đi đi lại lại trong phòng cứ như mông bị nổi u nhọt vậy. Nhìn dây số trên màn hình, anh cứ nhìn mãi, nguyên nhân gọi điện thì đã tìm ra, nhưng đơn giản vậy thì cuộc nói chuyện sẽ nhanh kết thúc. Như vậy thì có khác gì không nói đâu?

Chần chừ một hồi, Trương Quân Nhân cũng ấn gọi dây số kia. Âm thanh reo từng hồi trong điện thoại, cũng khiến anh từng nhịp tim khuấy động theo. Chẳng biết là lo sợ chủ nhân của dây số kia không bắt máy, hay là bắt máy, mà anh cứ lăm nhăm gì đó, đến khi...

“A, lô...” Lý Trương Tư đang hì hục trong bếp nấu ăn. Bất chợt điện thoại reo, cô phải bỏ hết mọi việc đang dang dở. Nhìn số điện thoại lạ, cô cau mày bắt máy, nghe bên kia im lặng không trả lời, cô bực tức hỏi thêm một câu liền muốn tắt máy, thì âm thanh lúc này truyền đến.

“Là... Là tôi.” Trương Quân Nhân hơi ấp úng lên tiếng khi giọng điệu của Lý Trương Tư có chút mất kiên nhẫn. Thiệt là... con gái con lữa, ít ra cũng nên dịu dàng nhẹ nhàng một tí. Vì sao mới nghe không ai lên tiếng liền khó chịu? Không biết là anh hơi e... Khụ, ngại sao?

“Anh là ai?” Lý Trương Tư hơi cau gắt. Hôm nay chắc chắn là ngày đen đủi nhất của đời cô. Lúc sáng thì gặp tai nạn xe cộ, bị tên khốn kiếp mặt trắng vừa uy hiếp, vừa thỏa thuận điều kiện giải hoà. Trưa về nhà thì mới phát hiện ra mình đánh mất chìa khoá mở cửa, làm cô phải chạy lại chỗ mẹ làm mượn chìa khoá dự phòng. Đến chiều cũng chả được yên thân, đi mua thức ăn về thì bị con chó to tổ chảng trên đường dí, suýt nữa sợ vỡ mật. Nên hiện tại tâm trạng của cô vô cùng tồi tệ.

“Tôi... Tôi là Trương Quân Nhân...” Con mẹ nó. Trương Quân Nhân rống chửi trong lòng một tiếng thật lớn. Cũng bởi vì anh nhận ra, trong lời nói của mình chứa đựng sự sợ hãi. Khốn kiếp, anh là lão đại của hai ngàn năm trăm người dưới tay, một lời anh nói ra có thể khuấy động cả thành phố Y. Vậy mà lúc này, anh có chút sợ hãi đối với một đứa con gái, nếu để kẻ dưới tay biết được, có khi sẽ cười đến rụng hết răng mất.

“Không quen biết.” Lý Trương Tư bực bội cộc cằn nói. Đừng trách sao cô lại phũ phàng như thế, bởi vì để nhanh chóng ném bỏ cái phiền phức với tên mặt trắng, cô bắt buộc phải để lại số điện thoại rồi chuồn lẹ. Mà khi ấy, cô chưa từng nói tên tuổi của mình, và tất nhiên, tên tuổi của kẻ mặt trắng đó cô cũng chẳng quan tâm làm gì.

“Đã gặp buổi sáng, sao lại không quen biết?” Trương Quân Nhân có hơi thất vọng, nhưng giọng nói thì chả có gì là tức giận hay quan tâm sự cộc cằn của Lý Trương Tư. Anh luôn nghĩ về cô, cố gắng tìm cho mình cái cớ để nói chuyện, mà cái cô nhóc nào đó thì tỏ thái độ dửng dưng, còn bảo không quen biết, thật khiến lòng người tổn thương mà.

“Buổi sáng?...” Lý Trương Tư nghe nói là người quen, mà còn gặp buổi sáng nữa thì đôi mày xinh đẹp của cô khẽ chau lại, chứng tỏ bộ não đang lục lại những gì xảy ra trong thời gian đó. Khi nhớ đến thì giọng cô bắt đầu sợ hãi “Là... Là cái tên mặt trắng.” Khốn kiếp? Cô nhanh chóng che miệng mình, sợ rằng hai chữ kế tiếp sẽ theo phản xạ mà nói ra thì khổ.

“Khụ, tôi là Trương Quân Nhân, còn tên cô là gì?” Trương Quân Nhân dựa theo lời nói của Lý Trương Tư, liền khẳng định hình tượng của anh trong lòng cô vô cùng tệ. Ho nhẹ để che đi sự bối rối. Thật là, bao nhiêu trí khôn thường ngày chẳng biết lúc này vì cái gì mà trở nên ngu dốt đến vậy?

“Lý Trương Tư” Biết kẻ gọi mình là người vừa có tiền vừa có quyền thế, Lý Trương Tư liền cho giọng giảm bớt sự cộc cằn, nhưng ánh mắt thì lại hung tợn nhìn vào không khí trước mặt, cứ như đang nhìn tên mặt trắng nào đó. Muốn kết thúc cuộc gọi không mong muốn, cô đành nhẹ giọng thêm tí để hỏi “Anh gọi điện để làm gì?”

“Không có gì, trước tiên muốn biết tên cô” Thấy giọng điệu của Lý Trương Tư không cau gắt như lúc đầu, Trương Quân Nhân bớt đi sự lo lắng, thay vào là sự vui vẻ. Anh thoải mái nằm xuống giường nói chuyện, ánh mắt nhìn xa xăm, cứ như đang nhìn gương mặt của một cô gái đang phùng phùng mang trọn mắt với mình, tâm tình khoan khoái hẳn lên.

“Vậy tiếp theo?” Lý Trương Tư cau mày thêm một chút. Chẳng phải khi sáng đã nói rõ sao? Chiều thứ tư anh sẽ liên lạc và sắp xếp đến đón, vì sao bây giờ lại gọi điện hỏi này hỏi nọ? Cho xin đi, anh rảnh rồi nhưng cô thì không có thời gian để tán ngẫu dỡ hơi vậy đâu. Nhanh gọn lẹ nói đi rồi còn cúp máy, cô đói lắm rồi.

“Muốn hỏi thêm một vài thứ thôi” Trương Quân Nhân bật ngồi dậy, đi đến bàn làm việc trong phòng. Trên bàn là chiếc laptop, anh mở màn hình. Bàn tay thon dài gõ nhẹ lên bàn phím. Anh đang gửi tin nhắn cho trợ lý của mình, yêu cầu tìm thông tin và điều tra thêm mọi thứ về một cô gái mà anh vừa biết tên, tất nhiên có ba chữ ‘Lý Trương Tư’ rồi.

“Hỏi đi” Lý Trương Tư kiềm chế sự bực bội trong lòng. Hiện tại cô đang không vui, lại thêm cái bụng bị đói. Với cái người mà cô không ưa thì nói chuyện lâu để làm gì? Chỉ tiếc, dù muốn hay không cô cũng chẳng thể dứt thoát ần nút tắt, chỉ có thể ngắn gọn xúc tác để cái tên mặt trắng nhanh chút tự động tắt máy.

“Cô... bao nhiêu tuổi? Hiện làm gì?” Trương Quân Nhân chỉ nghe tiếng nói của Lý Trương Tư, nhưng không hề thấy được vẻ mặt muốn ăn tươi nuốt sống anh. Nếu anh thấy được, nhất định sẽ dùng tốc độ ánh sáng mà nói chuyện nhanh để tắt máy.

“Mười tám, đi học, còn gì nữa không?” Lý Trương Tư khẽ nhắm đôi mắt lại, dường như cô đang kiềm chế cái gì đó sắp nổ tung trong lòng. Cô không phải không hiểu, nếu mình tức giận chửi, thì biết đâu tên mặt trắng sẽ ghi thù, lúc đó đem chuyện va chạm hôm nay báo cảnh sát? Rồi sẽ liên lụy đến mẹ cô. Một chút tức giận vì suy nghĩ này liền biến mất không dấu vết.

“À, cô không thích nói chuyện sao?” Cuối cùng Trương Quân Nhân cũng nhận ra được có cái gì đó không đúng. Lý Trương Tư trả lời ngắn gọn, lại không chứa một chút gì là gợi ý để bắt chuyện. Cứ như... À, như anh là kẻ không biết điều, chen ngang cuộc sống của cô vậy. Suy nghĩ đó khiến anh đánh mất nụ cười thoáng hiện trên môi.

“Tôi đang nấu cơm, anh muốn tôi thích chết đói để mà nói chuyện với anh?” Lý Trương Tư vỗ tay hoan hô tán thưởng trong lòng. Ha, cái tên này cuối cùng cũng nhận ra vấn đề cần đem ra mổ xẻ ở đây, vậy cô không cần phải suy nghĩ ra có để tắt máy rồi.

“À. Vậy cô nấu cơm đi.” Nhẹ nhàng nói ra câu mà trong lòng không muốn chút nào. Nhưng Trương Quân Nhân không tắt máy, chỉ im lặng chờ bên kia chào một câu rồi tự tắt. Chỉ là... Cô nhóc kia không thèm quan tâm tới cúp máy luôn. Nhưng anh không buồn, mà mỗi lần len lén nở nụ cười ngây ngô vì một lý giải. Cô gái kia không hề chán ghét khi nói với anh, mà là đang đối bụng thôi.

Tắt laptop, Trương Quân Nhân lại giương ngẩng lưng xuống nằm. Lý Trương Tư? Mỗi anh nở nụ cười. Chắc cái tên có ý nghĩa gì đó đặc biệt lắm. Và hình như, tâm trạng anh hiện tại cũng đang trùng tên với cô gái đó. Trương Tư!

Tối !

“Reng... reng... reng”

“A lô...” Đang cầm cùi vào học bài, điện thoại bên cạnh reo lên, Lý Trương Tư cũng chẳng nhìn ai gọi, liền bắt máy nghe.

“Là tôi” Trương Quân Nhân nhỏ nhẹ nói. Anh thăm nghĩ, lúc chiều gọi điện cho cô, cô bảo đói, nên anh tắt máy. Hiện tại buổi tối, chắc cô đã ăn uống xong rồi, sẽ có thời gian nói chuyện với anh? Tâm trạng của anh lần thứ hai nói qua điện thoại thì không còn bối rối hay lo lắng như lúc đầu nữa. Thay vào là sự chờ mong cùng vui vẻ.

“Trương Quân Nhân?” Khoé mắt Lý Trương Tư co rút vài lần. Cái quái gì đây? Cô với cái tên khốn này từ khi nào quen biết nhau thân như vậy? Chạm mặt buổi sáng, buổi chiều liền làm phiền cô ăn uống, buổi tối làm phiền cô học hành. Cô có mắc nợ anh sao?

“Ừ, cô đang làm gì vậy?” Trương Quân Nhân cảm giác có chút không vui. Thông thường, anh đi đến đâu đều được các cô gái để ý, có khi ngóng dài cổ để được chờ nói chuyện với anh. Mà anh nào có từng để ý đến? Vậy mà, cái cô nhóc này mới buổi chiều cùng nói chuyện, hiện tại lại không nhận ra anh. Có nên khen cô quá phũ phàng không?

“Học bài” Vẫn ngắn gọn không xúc tác, Lý Trương Tư hồ hững trả lời.

“Có làm phiền cô không?” Trương Quân Nhân cẩn thận dò hỏi. Sao lần nào nói chuyện, cô cũng bận hết vậy? Anh thật sự chỉ muốn nói chuyện cùng cô, nói nhiều một chút thôi, nhưng cả hai lần cô đều có việc, khiến từ lúc cầm điện thoại gọi cho cô, tâm trạng anh vui vẻ, nhưng rồi mất hứng khi biết cô không rảnh.

“Tất nhiên là anh đang làm phiền tôi” Không hề có một chút gì là nể mặt, Lý Trương Tư thẳng thừng tạt nước lạnh vào mặt Trương Quân Nhân. Hờ, cô vốn là cô gái thẳng tính, có sao nói vậy, dù có trách cũng nên trách anh không biết chọn thời gian thôi, cô vốn vô tội à.

“Vậy cô học bài đi” Nhẹ mỉm cười, Trương Quân Nhân nói ra như thế rồi chờ, và cũng như hồi chiều, Lý Trương Tư chẳng thêm để ý tắt máy cái rụp.

Để điện thoại xuống, Trương Quân Nhân lại giương nằm. Lúc chiều, anh có cho người điều tra về Lý Trương Tư, và biết được hoàn cảnh hiện tại của cô rất đơn giản.

Cô cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, hoàn cảnh có chút khó khăn.

Mẹ cô làm người giúp việc, lo cho cô ăn học. Còn cô hiện tại đang là học sinh giỏi đứng đầu lớp 11a của trường.

Và...

Hành trình tán gái của đại ca xã hội đen chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Chương 20:

Ngày kế tiếp, Lý Trương Tư sống trong tình trạng máu dồn lên não.

Nếu không phải vì mở máy để mẹ Lý dễ dàng liên lạc, Lý Trương Tư sẽ không do dự mà tắt nguồn điện thoại. Vì sao ư? Vì chỉ cần cách vài giờ, tên âm

hồn bất tán Trương Quân Nhân lại gọi điện thoại một lần làm phiền, khiến cô suýt nữa không thể kiềm chế mà chửi mắng người.

Nhưng mà cũng may, tính kiên nhẫn của cô rất tốt. Mỗi khi điện thoại reo, trong đầu cô liền nghĩ ra đủ thứ lí do để tắt máy. Khi thì cô đau bụng, lúc lại ăn cơm hoặc tắm rửa, hoặc...vân vân và mây mây. Vậy mà cái tên Trương Quân Nhân kia định lực cũng chẳng tầm thường nhỉ? Hay nói trắng ra anh ta đang rảnh rồi đến sinh nông nổi, thời gian dư thừa quá nên kiếm chuyện giết thời gian?

Cô thì khác, ngoài thời gian đến trường, cô còn phải làm việc nhà, còn ôn bài, học bài. Chủ nhật thì cô xin việc để làm thêm giờ, thời gian đâu để tán ngẫu chứ?

Mà chẳng hiểu cái tên Trương Quân Nhân kia không biết có nhận ra sự khó chịu của Lý Trương Tư hay không, bị từ chối nghe máy hết lần này đến lần khác lại không tỏ ra khó chịu, còn hết sức nhẫn nại, chờ một đến hai tiếng sau gọi lại tiếp.

Nói đi cũng phải nói lại. Thật sự Trương Quân Nhân không phải rảnh rồi mà chờ để gọi cho Lý Trương Tư. Anh cũng nhiều việc, cũng bận ngập đầu ngập cổ. Chẳng qua là, lúc chợt nghĩ đến cô, anh liền không do dự mà gọi điện. Dù thời gian để nói với cô rất ngắn, cũng khiến anh thoải mái. Cái này gọi là tình yêu mù quáng, bất chấp thời gian =))

Ngày hôm sau !

Chiều.

Đạo gần đây, Văn Thiếu Kiệt quyết định đi đâu cũng để Từ Y Chi bên cạnh. Chỉ có như thế anh mới thực sự yên tâm để làm việc. Hôm nay cũng như những ngày qua, cô ngồi hết xem phim đến chơi game một mồi, nên lúc này vẫn còn say giấc trong phòng dành riêng cho tổng giám đốc.

Văn Thiếu Kiệt thu xếp hết văn kiện rồi lấy áo khoác đi vào phòng. Nhìn đến gương mặt búp bê say giấc, anh có chút không nỡ gọi cô dậy.

Ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng đưa bàn tay chạm vào má, Văn Thiếu Kiệt vuốt ve nhẹ nhàng như anh đang nâng niu chạm vào thứ gì rất trân quý. Nhưng hành động nhỏ đó cũng dễ dàng đánh thức nàng công chúa đang ngủ say kia tỉnh giấc.

“Kiệt?” Từ Y Chi nháp nhem dụi mắt ngồi dậy. Gần đây cô không có việc gì làm nên sinh ra chán nản. Muốn tìm chút việc gì đó khởi động chân tay lại bị Văn Thiếu Kiệt ngăn cản. Cuối cùng cô đành nhượng bộ theo anh đến công ty. Cũng may lúc đến không đáng sợ như lần đầu, nên cô phần nào thoải mái hơn rất nhiều.

“Dậy rồi? Ngủ ngon không?” Bàn tay dịu dàng gạt những sợi tóc buông xuống mắt, Văn Thiếu Kiệt cung chiều nhìn Từ Y Chi thoải mái với giấc ngủ. Mỗi khi anh sẽ không để cô ngủ quá giờ như vậy, điều đó khiến buổi tối cô rất khó ngủ. Nhưng hôm nay anh đưa cô đi dự tiệc, có lẽ sẽ đến khuya, nên cố ý cho cô ngủ nhiều một tí.

“Ừm” Thành thực gật đầu, Từ Y Chi lại có chút lười biếng dựa người vào Văn Thiếu Kiệt, đầu gối lên vai anh. Từ lúc cùng anh một chỗ, cô dường như đã hoàn toàn ý lại. Điều đó cứ như một sự tự nhiên diễn ra và thành công làm hài lòng cậu chủ lớn.

“Anh đưa em đi sửa soạn.” Vuốt nhẹ mái tóc rối sau lưng, cử chỉ vô cùng cung chiều, Văn Thiếu Kiệt nói một cách nhẹ nhàng. Trong lòng anh đang dự tính, có lẽ tuần sau nên xúi giục lão cha thuyết phục mẹ Từ trước. Chỉ cần bà gật đầu đồng ý, mọi chuyện còn lại anh sẽ giải quyết.

“Sửa soạn?” Từ Y Chi rời khỏi vòng tay của Văn Thiếu Kiệt, đôi mày xinh đẹp vì khó hiểu mà chau nhẹ lại. Đôi mắt mơ màng vừa ngủ dậy cũng theo suy nghĩ câu nói kia hoàn toàn tỉnh táo. Sửa soạn là hoá trang mà cô từng làm? Hay còn có nghĩa khác? Việc này khiến cô ngốc nào đó rối trí.

“Ừm, đi dự tiệc” Về mặt Văn Thiếu Kiệt triu mến, đưa tay gạt những sợi tóc bướng bỉnh đang che khuất đôi mắt to tròn của Từ Y Chi. Vốn dĩ anh cũng lo lắng làm cô thêm sợ, nhưng buổi tiệc này do Hà Minh Hải, giám đốc tập đoàn đá quý Hải Hưng tổ chức, anh sao không nể mặt mà từ chối?

“Dự tiệc?” Từ Y Chi tròn to đôi mắt nhìn Văn Thiếu Kiệt, lòng có chút lo lắng. Dự tiệc? Đồng nghĩa là cô phải đến chỗ đông người sao? Cô đâu có quen ai? Với lại...cô ngốc nghếch lắm, sợ rằng sẽ làm mất mặt anh. Đừng trách cô có suy nghĩ như vậy, bởi vì từ nhỏ, ngoại trừ được cha mẹ đưa đi ăn uống, thì những nơi có buổi tiệc cô chưa từng đặt chân tới, đừng nói tới thời gian sau khi cha cô qua đời.

“Ừm. Có anh, em không cần lo lắng.” Văn Thiếu Kiệt cúi đầu hôn nhẹ lên trán Từ Y Chi. Nhìn sâu vào đôi mắt xinh đẹp kia, anh biết cô đang lo lắng. Nhưng một khi đã nhận định cô sẽ là người cùng anh đi hết cuộc đời này, thì nhất thiết phải tập dần cho cô tiếp xúc xung quanh càng nhiều càng tốt.

Từ Y Chi gật đầu. Phải, cho dù có đi đâu đi nữa, chỉ cần bên cạnh có Kiệt, cô chẳng cần phải sợ hãi điều gì. Vì hiện tại, trong lòng cô, Văn Thiếu Kiệt đã chiếm giữ một vị trí vô cùng quan trọng.

*

*

*

Trong phòng dành cho khách quý thay trang phục và trang điểm, Văn Thiếu Kiệt ngồi chỉnh tề ngay ngắn không hề động đậy. Đôi môi thỉnh thoảng mỉm cười nhẹ, mắt mơ màng nhìn vào hư không, cứ như nhìn vào vật thể gì đó rất sống động.

Một tiếng sau !

Từ Y Chi ngại ngùng chấp chững bước ra. Vì sao nói cô phải chấp chững? Vì đôi chân của cô đang đi trên đôi hài cao gót, bước đi chênh vênh, dường như lúc nào cũng có thể lập tức đổ ngã. Từng bước chậm chấp tiến đến, cách khoảng Văn Thiếu Kiệt ba bước, Từ Y Chi mất khống chế ngã nhào.

“Chi Chi...” Văn Thiếu Kiệt hốt hoảng ôm trầm Từ Y Chi. Khi cô từ bên trong bước ra, anh đã ngỡ ngàng trước gương mặt sau khi tỉ mỉ trang điểm trở nên vô cùng xinh đẹp. Lại thấy cô có dấu hiệu mất thăng bằng té ngã anh mới hoàn hồn bước đến ôm lấy cả người cô.

Sau khi được Văn Thiếu Kiệt giúp đứng vững, Từ Y Chi ngại ngùng liếc nhìn anh. Với vẻ đẹp như búp bê thiên sứ, cộng thêm sự e thẹn của mình, cô ngốc thành công khiến cậu chủ đứng hình nhìn trân trân. Cảm giác phát hiện mình bị người khác nhìn chăm chú, Từ Y Chi càng thêm cúi nhẹ đầu.

“Kiệt... Kiệt” Xung quanh chìm vào im lặng, Từ Y Chi khẽ liếc mắt nhìn Văn Thiếu Kiệt, thấy anh cứ một bộ dạng chăm chăm nhìn mình xác còn đó, hồn đã bay vất vương, cô có lòng tốt gọi hồn anh về với thể xác.

Từ Y Chi khoác lên mình chiếc váy cúp ngực màu trắng dài quá gối do Văn Thiếu Kiệt cho người thiết kế hai hôm trước, đôi chân đi hài cao gót bằng pha lê trong suốt cao cấp, đính kèm những viên pha lê chế tác tinh xảo phía trên. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng tinh xảo, bấy nhiêu cũng đủ để vẻ đẹp thiên sứ của cô cuốn hút ánh nhìn người khác. Còn mái tóc chỉ đơn giản búi gọn lên, vài sợi được cố ý uốn cong buông xuống, cực kì hấp dẫn. Nhìn cô cứ như một nàng công chúa bước ra từ chuyện cổ tích.

“Chi Chi...” Nhìn đến đây, sự chiếm hữu trong lòng Văn Thiếu Kiệt liền trỗi dậy, thì thào gọi tên cô. Anh thật không muốn để bất kì người nào nhìn thấy vẻ đẹp vô cùng thuần khiết này. Lòng bất an dâng lên, anh kéo Từ Y Chi nhẹ nhàng ôm vào lòng siết chặt. Nếu có thể, anh chỉ muốn giam giữ cô cho riêng mình, ai cũng không thể chạm đến.

“Kiệt, Chi Chi hơi lạnh” Nằm trong lòng tay rắn chắc, Từ Y Chi nhớ rõ, khi cô vừa mặc chiếc váy vào, liền có cảm giác bị lạnh. Bởi vì cô chưa từng mặc áo hở da thịt nhiều đến vậy, liền cảm thấy không được tự nhiên.

“Không sao, khoác cái này lên là ổn” Văn Thiếu Kiệt chọn một chiếc khăn lụa mỏng mềm mại màu trắng khoác lên vai Từ Y Chi, trong lòng thì thầm mừng bản thân mình sơ sót. Chết tiệt, vì sao nhà thiết kế khốn kiếp kia lại thiết kế váy cúp ngực chứ? Nhất định trong buổi tiệc phải để mắt đến cô ngốc, nếu không ăn đấm chua là chuyện nên chuẩn bị tinh thần.

“Kiệt... anh thật đẹp.” Lúc này, Từ Y Chi mới để ý đến Văn Thiếu Kiệt. Thường ngày chỉ thấy anh mặc sơ mi hoặc đồ ngủ. Còn hiện tại, anh vận cho mình bộ tây trang rất tinh tế ôm lấy cơ thể, tôn lên vẻ đẹp thoáng ẩn hiện cùng cao quý. Cô ngốc nhìn đến ngây người, lời từ miệng theo ý mà phát ra, cũng không hề phát hiện ra bộ dáng của mình có bao nhiêu hấp dẫn.

“Chết tiệt...” Nhìn thấy Từ Y Chi, Văn Thiếu Kiệt suýt nữa cảm lòng không đậu mà cắn cô một ngụm. Anh khắc chế bản thân mình, chỉ cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, rửa thắm trong lòng một tiếng khinh bỉ. Nhưng điều hài lòng nhất vẫn là, cô ngốc đang coi trọng anh, thật sự giấc mơ biến cô gái quàng khăn đỏ thành cô dâu họ cáo sắp thành hiện thực rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Chương 21:

Cùng lúc đó !

Trương Quân Nhân đứng dựa người vào cánh cửa xe, lâu lâu lại đưa tay nhìn đồng hồ. Hình ảnh một người đàn ông ăn mặc lịch sự khí chất, dáng người phong độ, gương mặt hào phóng, mày cương nghị, môi mỏng nhẹ kéo, đôi mắt thâm sâu khiến ai đi ngang qua cũng phải đảo mắt liếc nhìn một cái.

Từ xa tiến nhanh về phía Trương Quân Nhân, Lý Trương Tư cố gắng bước chân nhanh hơn. Cô đội chiếc nón lưỡi trai, đầu khẽ cúi xuống, sợ rằng những người quanh đây sẽ nhận ra, đến lúc đó chuyện lớn có thể xảy đến.

“Sao lâu vậy?” Đến khi Lý Trương Tư đến gần, Trương Quân Nhân mới nhận ra. Khoé môi anh co giật liên hồi. Bất anh đợi gần hai tiếng đồng hồ, chẳng lẽ để chuẩn bị có bấy nhiêu sao? Đi dự tiệc hay đi dã ngoại vậy?

Áo sơ mi trắng, kết hợp quần bò lưng lửng, mái tóc xoả dài, đầu đội nón, gương mặt mộc, môi chỉ sơ xài trét một lớp son mỏng. Chỉ như vậy mắt hai tiếng? Nhưng... Vấn đề ở đây, anh không hề tỏ ra khó chịu hay cáu gắt, vì khi nhìn thấy gương mặt cô nhóc đỏ hồng lấm tấm giọt mồ hôi, bao nhiêu khó chịu trong lòng cũng cảm thấy không còn là vấn đề đáng bàn tới.

“Nhà hơi xa...” Lý Trương Tư biết để Trương Quân Nhân chờ đợi lâu như vậy, cũng có chút hổ thẹn chột dạ, cúi đầu lí nhí nói. Chỉ là trong ba ngày qua, bị anh làm phiền đến nỗi phát điên, liền muốn nhân cơ hội này trả thù một chút chút. Nhưng ai biết một chút chút của cô lại vì ngủ say mà quên mất giờ. Đến khi anh gọi điện lại lần nữa, cô mới hốt hoảng nhìn đồng hồ thì đã quá giờ hẹn gần hai tiếng. Cảm thấy lương tâm cắn rứt cô mới lật đật chạy nhanh đến đây.

Lúc đầu Trương Quân Nhân dự định đến thẳng chỗ ở để đón, nhưng cô không đồng ý, bởi nơi cô luôn có những người rảnh rỗi đem chuyện người khác ra bàn tán. Nếu biết cô qua lại với tên công tử rùng mớ con nhà giàu, không biết sẽ bị đồn thổi như thế nào nữa.

“Đi từ từ, đi nhanh như vậy làm gì?” Trương Quân Nhân chau mày, đôi mắt trách nhẹ nhìn Lý Trương Tư. Bàn tay anh theo phản xạ tự nhiên lấy chiếc khăn tay trong túi ra lau mồ hôi giúp cô. Chẳng hề phát hiện hình ảnh kia có biết bao thân mật cùng quan tâm

“Sợ anh đợi lâu thôi” Lý Trương Tư nói dối, trong lòng cảm thấy tội lỗi nên càng cúi đầu thấp xuống. Một là che giấu sơ hở trong đôi mắt, hai là lương tâm cô đang gào thét lên án bản thân mình quá tiểu nhân bỉ ổi. Nhìn đi, người ta chờ đợi hai tiếng đồng hồ cũng không mờ lời trách mắng, mà cô chỉ vì một phút bị tức giận dỗi nên trả thù. Cũng may trời chiều không nắng lắm, nếu không, loại công tử nhà giàu này khó mà chịu nổi được hai tiếng.

“Lần sau không được như vậy” Đôi mắt lại trở nên dịu dàng. Trương Quân Nhân thoáng giật mình, hình như anh quan tâm cô gái này nhiều hơn bình thường rồi. Lại nhớ đến những lúc rảnh rỗi bản thân thường hay nghĩ đến cô, không biết đó là cảm giác gì, nhưng anh chắc chắn, mình không hề có chút chán ghét với cô nhóc này.

“Biết rồi” hai chữ được nhẹ nhàng thốt ra, Lý Trương Tư thầm nghĩ. Cái tên mặt trắng này cũng không đến nỗi là người quá xấu xa. Nhưng biết mặt ai biết được lòng? Tự dưng bắt cô thỏa thuận cùng anh đi dự tiệc. Làm sao biết được anh có giờ trò lưu manh? Nên hiện tại trong chiếc túi xách nhỏ của cô có đầy đủ dụng cụ để phòng soi bắt ngờ tấn công.

“Lên xe đi” Trương Quân Nhân hài lòng mở cửa xe giúp Lý Trương Tư. Lúc đầu anh đoán được, cô nhóc này sẽ không quá hiểu vấn đề quan trọng của buổi dự tiệc này, nên cố ý ăn mặc thật đơn giản. Cũng may anh đã sắp xếp mọi việc đầu vào đó, chỉ cần đưa cô đến nơi nữa là xong.

*

*

*

Lý Trương Tư tròn mắt nhìn mình trong gương. Oh My Good, cô biết cô đẹp sẵn rồi, đâu cần phải trang điểm lộng lẫy đến như vậy chứ? Sẽ làm cô tự kiêu đó biết không? Nhưng không sao, mười tám năm mới được dịp này, cô đại gì mà không tân bốc mình thêm một chút? Chẳng ảnh hưởng đến môi trường tí nào đâu.

“Ha ha...haha...ơ..Khụ, khụ” Bởi vì quá hài lòng với bản thân vô cùng xinh đẹp, Lý Trương Tư chẳng để ý đến xung quanh mà cất giọng cười lớn. Cảm nhận mình quá lỗ mới ho nhẹ che đi sự bối rối. Con bà nó, mất hết hình tượng rồi còn đâu. Phải chi có cái hồ sẵn, để cô chui xuống cho đỡ mặt mặt thì tốt quá.

“Cảm ơn mọi người” Lấy lại hình tượng thực nữ, Lý Trương Tư lễ độ cúi nhẹ đầu cảm ơn những anh chị không quen biết thay mình làm đẹp. Haizzz, thật là xấu hổ, không biết họ có nghĩ cô thân kinh không được tinh táo hay không nữa. Nhưng đó chỉ là tai nạn ngoài dự kiến thôi, cô sẽ cố gắng kiềm chế cảm xúc mình thật tốt.

Những người trong phòng nghe Lý Trương Tư cười như vậy cũng trở mặt nhìn. Lại thấy cô có thái độ không kiên cố nên cũng chẳng để ý đến hành động không hợp vừa rồi. Thấy cô cúi đầu, mọi người cũng đồng loạt cúi đầu lại, xem như dùng hành động mà nói, việc họ giúp chỉ là bổn phận thôi.

Giờn sao? Kẻ đưa cô gái này đến là người thế nào? Dám thất lễ sao? Cho dù có không hài lòng cũng cố gắng đem giấu vào bụng, nói ra sợ rằng công việc đi nhặt rác cũng chẳng tìm được, nói gì đến công việc hiện tại đang làm mức lương cao như này.

Thấy mọi người không nói gì, Lý Trương Tư ngại ngùng đi ra ngoài. Lúc này nhìn vẻ mặt đơ đơ của Trương Quân Nhân, cô cứ tưởng anh lúc này vì đợi lâu mà giờ bị say nắng. Lòng quan tâm nổi lên, cô lo lắng bước đến quơ quơ tay trước mặt anh, bắt ngờ bàn tay bị anh nắm lấy, khiến cô nhóc nào đó giật bắn mình.

“Này...” Bắt ngờ bàn tay bị người nắm, Lý Trương Tư theo phản xạ rút lại. Dự định sẽ hét toán lên, nhưng cô đã kịp dùng ngay phản ứng khi thấy vẻ mặt ngờ nghệch của Trương Quân Nhân. Thật là, có phải cô coi phim hàn quốc nhiều quá nên liên tưởng đến vẻ mặt kia của anh đang bày ra sự vô tội?

“Sao vậy?” Trương Quân Nhân cũng thoáng giật mình bối rối nói, đôi mắt chớp chớp vài cái đầu cúi nhẹ che đi sự xấu hổ. Hình như vừa rồi anh hơi quá đáng thì phải? Nhưng mà, anh thật sự không biết mình bị gì. Thấy Lý Trương Tư từ trong phòng bước ra, khiến anh cả người không tài nào nhúc nhích được. Đôi mắt cứ dán vào cô, không thể rời đi.

“Anh bị gì sao?” Thấy vẻ mặt là lạ của Trương Quân Nhân, Lý Trương Tư nhẹ cúi đầu theo để nhìn vẻ mặt của anh. Hình như anh ta có điều gì đó bất thường, nếu là do cô bắt chờ đợi mà đồ bệnh, cũng nên chịu một phần nào đó trách nhiệm mới hợp với lương tâm.

“Không...không có gì” Bị Lý Trương Tư nhìn lại khiến một đại ca băng đảng bối rối xấu hổ tránh đi, Trương Quân Nhân là người đầu tiên nên viết tên mình vào danh sách kỉ lục thế giới. Đối đầu khó khăn nguy hiểm không sợ, con bà nó, sao lúc này với một cô gái yếu đuối, anh có cảm giác như ba mươi năm qua mình sống rất thất bại?

“Á, mặt anh sao đỏ vậy? Trúng gió hả?” Lý Trương Tư la lên khi nhìn mặt Trương Quân Nhân đỏ như quả cà chua. Chết rồi, chỉ vì sự trả thù nhỏ nhoi của cô lại vô tình huỷ hoại một đóa hoa tổ quốc như vậy thật không đáng. Càng nghĩ, cô nhóc càng lo lắng, khiến tay chân luống cuống.

“Không có, tôi vẫn khỏe...” Trương Quân Nhân dờ khóc dờ cười trước sự tương tượng cao siêu của Lý Trương Tư, đành đưa gương mặt vô nghiêm túc

ra giải thích. Anh trúng gió sao? Không đâu. Chỉ là chẳng biết thế nào, anh cảm thấy tâm trạng mình bối rối quá, tim cũng vì thế mà đập nhanh hơn, chẳng biết đã bị bệnh gì.

Nhưng, sau một phút, tâm trạng anh liền thay đổi khi bản thân phát hiện một vật, khiến tâm trạng anh phút chốc trùng xuống.

Đó là sợi dây chuyền, có khối ngọc màu xanh dương, vô cùng quý hiếm. Và về mười năm trước, khi còn ở bên mẹ, Hà Minh Hải đã nhờ anh truy tìm người sở hữu khối ngọc này, nhưng lúc đó thể lực anh mới hình thành, tuy dốc toàn lực, cũng không thể tìm ra dấu vết của người cất giữ sợi dây chuyền cùng viên ngọc.

Theo như ông Hà Minh Hải nói, thì sợi dây chuyền đó ông đã từng tặng cho một người phụ nữ mà ông chưa từng thấy rõ mặt.

Là vì trong một đêm say rượu, ông đã làm hại đời của một cô gái, bởi vì lúc đó trong phòng tối đen, ông lấy sợi dây chuyền của mình đeo lên cổ cho cô, hi vọng sẽ nhờ nó tìm được cô ta. Rất tiếc, không biết ông đã mất bao nhiêu thời gian, nhưng vẫn không có chút tin tức nào.

Sự kiện này đến nay vẫn còn là một bí mật. Hiện tại, Trương Quân Nhân có chút mơ hồ. Nếu là mười năm trước, vậy Lý Tương Tư cũng chỉ là cô bé tám tuổi, hay trong chuyện này có điều gì đó uẩn khúc? Anh nhất định sẽ tìm hiểu rõ ràng.

“Chắc không?” Lý Tương Tư trưng bộ mặt nghi ngờ dò xét. Lúc này thấy trên mặt Trương Quân Nhân không còn đỏ nữa, cô mới tin là anh nói thật. Nhưng hình như anh ta có gì đó không đúng, chẳng phải lúc này vẫn tốt hay sao? Cứ như bây giờ anh ta đang có thật nhiều tâm sự vậy.

“Ừ, chúng ta đi thôi” Trần định lại tinh thần, Trương Quân Nhân nhẹ giọng nhắc nhở Lý Tương Tư. Hôm nay vốn là sinh nhật của Hà Minh Hải, nếu thật sự cô nhóc này có liên quan đến người ông Hà muốn tìm, vậy đây chẳng phải cơ hội hay sao? Anh thực sự cũng muốn biết thực hư vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Thế là...

Một cảnh tượng hùng vĩ được xuất hiện trước một nhà hàng năm sao nằm giữa trung tâm thành phố Y.

Hai chiếc siêu xe cùng dừng lại.

Văn Thiếu Kiệt được tài xế kính cẩn mở cửa xe mời xuống. Tức thì anh đi vòng qua, rất tự nhiên mở cửa nắm tay dắt Từ Y Chi bước ra. Với gương mặt xinh đẹp tựa búp bê thiên sứ, mọi ánh nhìn của những người phía xa liền dồn hết về cô. Điều này khiến cô ngốc rụt rè như chim sẻ nép mình dưới cánh đại bàng to lớn của cậu chủ.

Đối lập với tình huống dịu dàng và che chở của bên kia, bên này...

Trương Quân Nhân cũng rất ga lăng, anh được tài xế mời xuống xe, cũng dự định vòng qua mở cửa, dẫn ‘bạn gái’ của mình bước xuống. Nhưng...

Rầm...

Lý Tương Tư tay dùng sức không mở được cửa, có hơi nóng vội, với tay mở chiếc giày cao gót đang mang, chân dùng tỷ lực, đập một phát đá cửa xe cho mở ra. Nhìn tình cảnh này, Trương Quân Nhân há hốc mồm, khoé môi co giật, suýt chút nữa anh đã té ngửa mà sùi bọt mép chết tươi.

Cái gì đây? Hình tượng thực nữ lúc trên xe của Lý Tương Tư làm Trương Quân Nhân động lòng đó sao? Anh chắc chắn rằng mình không bị hoa mắt? Cái cô nhóc này chẳng lẽ lại là một loại động vật quý hiếm nhất hành tinh đang bị tuyệt chủng? Xem đi, ai đời không biết mở cửa xe, lại làm như có hiểu biết, một phát đá tung luôn. Ha, lần này thì tốt rồi, anh nhất được của quý hiếm trời cho, không biết nên khóc hay cười đây?

Còn về Lý Tương Tư, cuộc sống từ nhỏ của cô chỉ trọn vẹn trong ngôi nhà nhỏ bé sầm sập. Chưa từng đi siêu xe, chưa từng phải giả dối khoác lên mình tư chất tiểu thư con nhà giàu. Cô sẽ làm theo cảm tính, cũng như... Tay cô yếu sức, thì dùng lực ở chân thôi =))

“Gi vậy? Chưa từng thấy mỹ nhân động chân sao?” Mang giày cao gót vào, Lý Tương Tư ngẩng đầu bước xuống xe. Thấy Trương Quân Nhân vẫn còn sững sờ nhìn mình thì hết sức tự nhiên đáp lại. Cô không sợ mất mặt đâu, bởi vì cô đến với tư cách ‘bạn gái’ của tên mặt trắng nào đó, có lẽ làm mất mặt anh ta thì với cô, qua hôm nay chẳng hề đáng gì. Thêm nữa, hiện tại cô đang trang điểm, cho dù mẹ cô ở đây cũng chưa chắc nhận ra.

“Này, giống như lúc trên xe tôi đã nói” Trương Quân Nhân hết cách. Kéo Lý Tương Tư bước đến gần, anh thì thầm bên tai cô. Những điều cơ bản về cách thể hiện cũng như mọi hành động của ‘bạn gái’ trong buổi tiệc này như thế nào, anh điều nói qua một lượt để cô nhóc nhớ. Chỉ là... Tình huống lúc xuống xe có chút chưa được hợp ý.

“Đã biết” Lý Tương Tư nghe Trương Quân Nhân nói vậy, liền thể hiện một chút kỹ năng. Cô nhẹ nhàng mỉm cười e thẹn, một tay khoác vào tay của anh,

nhìn vào cứ như đôi tình nhân tay trong tay trôi dạt nhau vậy. Hình ảnh này lọt trúng ngay tầm nhìn của một đôi mắt vô cùng sắc bén.

Cả hai vui vẻ bước tới.

Trương Quân Nhân vừa nhìn đến Văn Thiếu Kiệt, trên môi lập tức nở nụ cười. Chưa kịp mở miệng chào hỏi, thì liền cảm nhận được cánh tay đang khoác trên tay mình bỗng nhiên tuột khỏi. Anh ngạc nhiên sang, cảnh tượng kia khiến anh lần nữa muốn học máu.

“Wao, đáng yêu quá đi” Lý Trương Tư không chút che giấu cảm xúc của mình, bước nhanh tới trước mặt Từ Y Chi mà khen tặng. Thật, từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng thấy một cô gái nào xinh đẹp đến vậy, cứ như một thiên sứ đang tồn tại. Rất muốn đưa tay chạm vào gương mặt búp bê kia, chỉ có điều cô chợt cảm nhận được ánh nhìn vô cùng sắc bén bắn về phía mình.

Văn Thiếu Kiệt lạnh lùng nhìn Lý Trương Tư, từ lúc đầu anh liền biết được, cô gái này chắc chắn là ‘bạn gái’ của bạn anh. Vì thế mới để cho cô đến gần Từ Y Chi, nếu không đã một tay ném cô ra xa rồi, Ánh mắt ý tứ nhìn người phía sau, với ngụ ý ‘Cậu nên trông chừng ‘bạn gái’ cậu cẩn thận’ về phía Trương Quân Nhân. Dám dòm ngó đến bảo bối của anh? Không muốn sống à?

“Khụ” Lúc đầu, Trương Quân Nhân cũng có chút ngỡ ngàng khi nhìn Từ Y Chi, chỉ là anh chưa phát hiện, trong tim mình đã có hình bóng của Lý Trương Tư, nên lúc vừa nhìn người bên cạnh Văn Thiếu Kiệt, anh có chút hiểu kì mà thôi. Hiện tại được bạn nhắc nhở, anh lấy lại tinh thần ho nhẹ, kéo cô nhóc đang làm loạn lại mà trách nhẹ giọng “Được rồi, em chẳng có ý tứ”

“Nhưng cô ấy rất xinh” Nghe được lời trách nhẹ của Trương Quân Nhân, Lý Trương Tư mới biết mình có hơi quá đáng. Cô dẫu môi bất mãn, đôi mắt cứ dán chặt Từ Y Chi, cứ như nhìn như vậy có thể thoát khỏi đôi mắt chính mình vậy. Và đây là tiếng lòng của cô nhóc “Trên đời, sao có cô gái xinh đẹp đến như vậy chứ? Thật hâm mộ.”

“Bạn là Lý Trương Tư?” Lúc này Từ Y Chi mới rụt rè nhìn thẳng vào Lý Trương Tư. Từ trên người đối phương, cô cảm nhận được sự thân thuộc hiếm có. Đôi mắt to tròn nhìn cô nhóc, muốn tìm ra lời xác định mà mình nghi hoặc. Sau đó chuyển ánh nhìn, quan sát Trương Quân Nhân. Và điều này, khiến cậu chủ nào đó cảm thấy khó chịu.

“Wao, bạn biết tên mình sao? Bạn là thầy bói hả?” Lý Trương Tư lần nữa thoát khỏi tay Trương Quân Nhân, mắt hạnh vui vẻ nhìn Từ Y Chi. Trên đời lại có người vừa xinh đẹp vừa lợi hại như vậy? Cô có nên bái sư phụ hay không? Nếu có, cô gái trước mặt chính là lựa chọn duy nhất.

“Mình đã thấy bạn, mình không phải thầy bói, mình là Từ Y Chi” Từ Y Chi ngây ngô cười tươi. Nụ cười cô trong sáng, đến Lý Trương Tư cũng bị hoá đá khi nhìn vào. Điều này càng làm cho kẻ nào đó thấy vô cùng khó chịu, nếu để anh tức giận, hậu quả khó lường.

Mây đen bắt đầu che phủ bầu trời! Cậu chủ quăng ánh mắt sắc bén về kẻ nào đó.

“Thấy mình sao? Ở đâu vậy?” Lần này, Lý Trương Tư càng thêm hưng phấn, kích động nắm lấy bàn tay Từ Y Chi. Nổi vui vẻ cứ như tìm được người bạn thân thiết đã thất lạc nhiều năm. Chính vì thế, cô vô tình không để ý đến ánh mắt ai đó đang cảnh cáo mình.

Sấm chớp sắp nổi dậy! Cậu chủ có dấu hiệu đen mặt!

“Em đừng làm phiền cô ấy” Nhận thấy tình hình có vẻ âm u đen tối. Trương Quân Nhân thừa hiểu tính khí của bạn mình. Nhìn mặt Văn Thiếu Kiệt dần đen lại, anh hiểu rõ một điều, bạn anh đang tức giận, mà người khơi lửa châm ngòi không phải ‘bạn gái’ mình thì còn ai? Để bảo vệ cô nhóc, cũng như bảo vệ chính mình, anh rất thông minh lôi kéo Lý Trương Tư khỏi vùng đạn rơi bom nổ.

“Nhưng, nhưng mà...?” Bị người làm cụt hứng, Lý Trương Tư định quay lại phản bác, nhưng vô tình liếc mắt thấy vẻ mặt vô cùng đáng sợ của Văn Thiếu Kiệt, lời nói tới cửa miệng tự động được nuốt trở vào. Con mẹ nó, từ nhỏ tới lớn, mới thấy vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác đáng sợ như vậy. Quá khủng bố mà.

“Chi Chi, chúng ta vào đi” Thái độ của Văn Thiếu Kiệt chuyển biến khi gọi tên Từ Y Chi, anh cung chiều nhẹ giọng với cô, bàn tay ôm vòng eo đi, sợ rằng cô ngã đi hải cao gót không quen sẽ té ngã. Và cũng là hành động này, anh như thông báo chủ quyền với mọi người, cô gái này là người yêu của anh.

Trước khi bước vào trong, Văn Thiếu Kiệt cố ý quay lại nhìn Lý Trương Tư, nhưng ánh mắt đã dịu lại, không còn đáng sợ nữa. Con người nhìn vào sợi dây chuyền cùng viên ngọc màu xanh trên cổ cô, anh lại liếc nhìn Trương Quân Nhân đầy thâm ý, sau đó tiếp tục cùng Từ Y Chi bước vào.

Trương Quân Nhân khẽ chau mày. Anh biết ý vị trong đôi mắt của Văn Thiếu Kiệt là gì. Chỉ là câu hỏi này cần được Hà Minh Hải giải đáp. Nhìn lại gương mặt Lý Trương Tư âm ỉ đến mức đáng yêu, lúc này anh chợt buông lỏng đôi mày trầm nghĩ. Cho dù có chuyện gì xảy ra, anh nhất định phải có được cô gái này.

“Em không cần khó chịu như vậy, đi vào trong thôi” Vuốt nhẹ chiếc mũi nhỏ nhỏ khá ái của Lý Trương Tư, Trương Quân Nhân mỉm cười yêu chiều nhẹ nhàng an ủi. Thật, cô nhóc của anh rất đáng yêu. Vui buồn hay tức giận đều thể hiện trọn vẹn bên ngoài. Và cái hành động vô ý cùng sự thể hiện thân mật kia, được máy ảnh đăng xa liên hồi chụp lại.

Lý Trương Tư vẫn hậm hực dẫu môi bất mãn. Lần đầu tiên cô mới gặp một người vừa đáng yêu, vừa dễ thương như vậy, chưa kịp nói hết chuyện đã bị ép buộc dừng lại rồi. Ai không tức giận? Ai không khó chịu? Nhưng dù tức giận hay khó chịu, cô cũng không dám tiếp tục vì cảm giác sợ hãi người đàn ông bên cạnh Từ Y Chi, thật khủng bố mà.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Mọi người chuẩn bị gạch đá đi ạ.

Nữ phụ lên sân =))

Khung cảnh buổi tiệc thật hoành tráng sang trọng, quả thật không hổ danh buổi tiệc những kẻ có tiền.

Từ Y Chi theo bước, à không, phải nói chính xác là cô gần như được Văn Thiếu Kiệt ôm hông nâng lên, anh sợ rằng chiếc hài cao gót cô đi không quen sẽ làm đau đôi chân nhỏ bé.

Còn Lý Trương Tư có vẻ không vui. Cô thật thích Từ Y Chi, lại còn nhầm tưởng cô ngốc có tài bói toán, rất muốn lại gần hỏi thăm một vài chuyện. Nhưng rất tiếc, bên cạnh cô ngốc lại có ‘hung thần’ mặt lạnh, bởi vậy dù rất muốn cô nhóc cũng chẳng thể tiếp cận được chút nào. đành phải miễn cưỡng khoác tay Trương Quân Nhân vào trong.

Giới thượng lưu tổ chức tiệc tùng, chủ yếu là để những mối quan hệ xã giao làm ăn càng thêm khấn khức, còn khấn khức thì trở nên thân thuộc hơn. Và thông qua tiệc tùng, nhà nào có con cái đều mang theo, nhưng vậy sẽ dễ dàng để người khác chú ý. Có khi những cuộc hôn nhân mang tính chính trị, hoặc liên minh đều bắt nguồn từ đây.

Mặc dù là tiệc sinh nhật của Hà Minh Hải, nhưng tâm điểm chú ý điều dồn vào Văn Thiếu Kiệt và Trương Quân Nhân, hai người đàn ông độc thân hoàng kim, kẻ có tiền, người có quyền, khiến bao cô gái phải bỏ hết tất cả để xin cha mẹ cùng đi theo dự tiệc. Chỉ có điều, mọi hi vọng hay kì vọng sẽ trở thành thất vọng khi cả hai cùng bước vào, trong tay còn có một cô gái.

Từ Y Chi rất sợ nơi đông người, lúc này... Cảm giác bị người khác chiếu ánh mắt căm hận vào người, sự nguy hiểm khiến cô thêm hoảng hốt ôm chặt Văn Thiếu Kiệt. Hành động vô tình này khi lọt vào những cô gái ở đây chính là... Giả vờ nũng nịu yếu đuối đáng yêu, để được sự che chở của kẻ khác.

Còn Lý Trương Tư, cô hét nhìn đông lại ngó tây. Xem như chuyển đi này không phải vì Trương Quân Nhân, mà vì chính bản thân cô. Do từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ được đặt chân đến nơi sang trọng thế này. Nhìn, phải nhìn cho đã con mắt, biết đâu sau này, một cơ hội cũng khó có được? Vì thế cô chẳng bận tâm những cô gái khác ghen tị mình thế nào.

Chủ tiệc chưa đến, mọi người cùng nhau làm quen nói chuyện. Chỉ có Trương Quân Nhân cùng vui vẻ nói cười một vài chuyện khi người khác đến chào hỏi, Lý Trương Tư thì khoác tay đứng bên cạnh cứ chảnh miệng ra cười, cơ miệng cứng đờ khiến cô suýt nữa treo quai hàm. Con bà nó, chẳng quen biết ai, cứ cười giả vờ như vậy, sao giống chú hề quá. Ánh mắt cô liếc về phía Từ Y Chi, mà trong lòng âm thầm rơi lệ cùng hăm mọt.

Sợ Từ Y Chi đứng lâu sẽ mệt, lại thêm cô nhút nhát, nên Văn Thiếu Kiệt chỉ sơ sài những màn chào hỏi cùng mọi người. Hết một lượt rồi đỡ cô ngốc đến bàn gần đó ngồi, nhẹ nhàng nhắc chân, lúc này anh mới phát hiện, đôi chân cô hiện tại đã sưng đỏ lên. Gọi bồi bàn mang đến chiếc khăn lạnh cùng đá, anh nhẹ nhàng chườm lên để giảm đau. Về mặt cung chiều cùng quan tâm kia, khiến bao cô gái có mặt ở đó vô cùng ghen tị cùng tức giận. Và tất nhiên, hình ảnh kia cũng lọt vào tầm mắt của một cô gái, chính là Từ Hiểu Thương.

Vốn Từ Hiểu Thương cũng có nghe loáng thoáng rằng Văn Thiếu Kiệt đang chứa chấp một cô gái. Lại thêm cha của anh, Văn Diễn đã nói, ông đã tìm được cô con dâu, hi vọng cô không được đến làm phiền họ, nếu không, ông sẽ làm mọi cách để cô biến mất. Chỉ là, cô không tin những điều đó, nghĩ rằng, anh chỉ lấy cô gái đó làm bia đỡ đạn, để những cô gái dám mơ ước đến anh tự động rời khỏi.

Lúc trước, khi cha cô có ý muốn tác hợp cô với Văn Thiếu Kiệt, cô cự tuyệt không muốn. Nhưng khi lần đầu trông thấy anh, cô liền hạ quyết tâm, anh phải trở thành người đàn ông của cô, do vậy, cô liền nghe theo sự sắp xếp của cha mình. Chỉ tiếc kế hoạch Từ Khải cố gắng xây dựng, đến phút cuối cùng bị thất bại, khiến anh càng thêm chán ghét hơn.

Tiếp tục, cô hợp tác cùng Văn Diễn hạ thuốc anh. Đến khi gạo nấu thành cơm, sợ gì anh không thuận ý cưới cô làm vợ? Nhưng việc đòi có mấy ai học được chữ ngờ? Vì quá say mê anh, cô lại trở thành người bị hạ thuốc, sau cùng còn bị cha anh đánh ngất ném vào toilet dội nước đến tỉnh.

Nghĩ đến đây, Từ Hiểu Thương càng thêm tức giận nắm chặt bàn tay, những móng tay dài vì nắm chặt mà đâm vào da thịt. Cô chưa từng từ bỏ ý định đối với Văn Thiếu Kiệt, bởi vì, chẳng có một cô gái nào có thể so sánh được với bề ngoài xinh đẹp của cô, chính vì lẽ đó, cô tin, mình chắc chắn sẽ nắm được anh trong lòng bàn tay.

Ban đầu cứ nghĩ, nếu câu được Văn Thiếu Kiệt, công ty cha cô sẽ không sợ bị người khác bòn tặn, nói ra nói vào vì cướp tài sản của em ruột. Nhưng cũng từ lúc đó, chuyện làm ăn bắt đầu thất bại, dẫn đến tình trạng thiếu hụt nguồn vốn nghiêm trọng. Hiện tại, nguy cơ đứng bên bờ vực phá sản không thể thay đổi, dù vậy chỉ cần Văn Thiếu Kiệt gật đầu đồng ý, tất cả khó khăn sẽ vượt qua.

Nhưng chờ rồi chờ, đến lúc nhận được tin Văn Thiếu Kiệt qua lại với cô gái khác, khiến lòng tự cao của Từ Hiểu Thương dâng lên, quyết định mọi giá, hôm nay phải đến đây, nhìn rõ mặt kẻ thứ ba chen vào.

Một điều mà Từ Hiểu Thương không thể ngờ được, kẻ mà mình muốn đánh bại chính là cô em gái cùng họ. Gương mặt búp bê, đôi mắt trong sáng kia, dù cách biệt năm năm, nhưng cô sẽ không quên được. Trong lòng cô ta gào thét, Từ Y Chi? Sao lại là nó? Không thể nào, làm sao có thể?

Bàn tay đang siết chặt, lại càng chặt hơn. Từ Hiểu Thương hận. Vì sao không là ai khác mà lại là đứa con gái đó? Cha nó cướp hết lòng tin tưởng của ông nội, nay nó cướp đi người cô yêu thương? Tại sao? Tại sao cả gia đình nó lại thích cướp đoạt những thứ của người khác đến như vậy?

Nhìn Văn Thiếu Kiệt yêu thương quan tâm Từ Y Chi, trong lòng Từ Hiểu Thương càng dâng lên ngọn lửa hận. Cô hận anh, vì sao anh không chấp nhận cô? Cô hận Văn Diên, vì sao cho cô hi vọng, rồi nhẫn tâm bắt cô dập tắt hi vọng đó? Hiện tại, cha cô rất có thể sẽ bị ngồi tù vì số nợ ngập đầu, cô và mẹ sắp trở thành kẻ đầu đường xó chợ, tất cả mọi việc đều do đứa con gái kia tạo ra, cô nhất định sẽ không để cả hai hạnh phúc. Những thứ cô không đạt được, nhất định kẻ khác đừng mong có được.

Tuy ngồi chỗ khuất, cách xa mọi người, nhưng Từ Y Chi vẫn cảm nhận rõ ràng, một đôi mắt sắc bén đang nhìn về phía mình. Cô ngơ ngác tìm kiếm, nhưng lại không tìm ra được chút gì. Mặc dù là hành động theo cảm tính, nhưng Văn Thiếu Kiệt vẫn nhận ra sự khác thường của cô ngốc.

“Sao vậy?” Tay cầm chiếc khăn bao nước đá, Văn Thiếu Kiệt dịu dàng xoa nhẹ cổ chân cho Từ Y Chi, đôi mắt nhìn cô nhẹ nhàng hỏi. Điều gì khiến trong mắt cô ngốc trở nên lo lắng như thế? Anh thực sự muốn biết nguyên nhân.

“Không có gì, chỉ có chút sợ thôi” Nhìn quanh, không tìm thấy được gì để giải đáp sự cảm nhận của bản thân, Từ Y Chi lắc đầu. Ở đây cô chẳng quen ai, vì sao lại có cảm nhận cực kì rõ ràng đến vậy? Từ rất lâu rồi, khoảng chừng hơn năm năm về trước, cô mới có dự cảm chẳng lành như vậy.

“Một chút nữa thôi, anh đưa em về chịu không?” Bàn tay còn lại nhẹ nâng gương mặt lo lắng của Từ Y Chi, Văn Thiếu Kiệt biết cô sợ người lạ, mặc dù lúc đầu tự quyết định để cô dần dần quen xung quanh, nhưng nhìn lại sự tái nhợt của gương mặt búp bê, anh có chút không nỡ làm theo ý mình.

“Ừm.” Nhẹ gật đầu. Từ Y Chi buông lỏng cảm giác lo lắng bất an. Ở đâu có anh bên cạnh, cô sẽ cảm thấy yên tâm. Cho dù có bất kỳ nguy hiểm, cô cũng sẽ can đảm đối đầu.

Len lén nhìn Văn Thiếu Kiệt, Từ Y Chi cảm nhận, có cái gì ám áp chảy vào tim rất kì lạ. Nếu như một ngày nào đó, anh không còn bên cạnh cô nữa, cô phải làm sao đây? Từ khi nào anh lại chiếm giữ vị trí quan trọng như thế trong lòng cô? Lúc trước với cô, mẹ và em trai là tất cả. Hiện giờ, anh chính là niềm tin, là chỗ dựa, và cũng là người không thể thiếu trong cuộc sống này.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

20g 30 phút.

Buổi tiệc tiếp tục diễn ra !

Lúc này, Hà Minh Hải đứng trên bục hướng đến mọi người nói lời cảm ơn. Ánh mắt ông nhìn hết một lượt, bỗng nhiên dừng lại bởi một thứ phát sáng. Khi ánh đèn trong phòng vụt tắt, viên ngọc màu xanh trên cổ Lý Trương Tư phát ra màu xanh, vì mọi người chăm chú nhìn chủ tiệc, không mấy ai chú ý đến, trừ Trương Quân Nhân cùng Văn Thiếu Kiệt.

Kiểm chế tâm trạng xúc động mãnh liệt, Hà Minh Hải nói xong lời cuối cùng, tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ, cũng như tiếng lòng ông đang dậy sóng. Ông cố gắng nhìn rõ ràng gương mặt người đang đeo nó, nhưng vì khoảng cách khá xa, lại thêm đèn tắt, ông cố gắng thế nào cũng chẳng thể nhìn thấy.

Chỉ vài giây sau, đèn trong phòng lại sáng lên, lúc này Hà Minh Hải đã thấy rõ tất cả. Nhìn Lý Trương Tư ngáp ngắn ngáp dài, mày ông khẽ chau lại. Cô gái nhỏ kia tuổi đời rất trẻ, vì sao lại có được viên ngọc Thủy Bích kia? Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, Hà Minh Hải cố gắng lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt cười gượng đi đến. Trương Quân Nhân nhìn ông, trong lòng cũng nổi lên sự nghi ngờ. Chẳng lẽ người ông chủ Hà thuê anh tìm mười năm trước là Lý Trương Tư? Vậy quan hệ của họ là gì? Còn cô gái mà chính ông tặng viên ngọc là ai? Tại sao cô nhóc lại có được?

“Cô bé, có thể cho bác mượn sợi dây chuyền này được không?” Trần tình được tình thần, Hà Minh Hải đẩy nhẹ kính, từ tốn nhìn Lý Trương Tư hỏi. Ông thật sự muốn xác minh, viên ngọc này có phải Thủy Bích, kỉ vật mà ông đã tặng cho một cô gái bí ẩn.

“Ồ... Dạ” Dù rất muốn nói không, nhưng Lý Trương Tư bị ánh nhìn tha thiết của người đàn ông đối diện chinh phục. Ông khoảng bốn mươi lăm hay năm mươi gì đó. Tóc điểm hoa râm, mắt đeo kính. Cô nghĩ thầm, đúng là người giàu, nhìn sao cũng có đáng phú quý cả.

“Ồ đâu cháu lại có sợi dây chuyền này?” Hiện tại, Hà Minh Hải thật sự xác định, đây là viên Thủy Bích không thể sai lầm. Tay ông run run. Đã mười tám năm, mười tám năm qua ông đi rất nhiều nước lân cận, thuê người tìm vô số, nhưng vẫn không hề có chút tin tức nào, cứ như một đêm kia chỉ là giấc mộng.

“Mẹ cháu đưa cho cháu” Lý Tương Tư rất tự nhiên, không hề do dự mà trả lời. Cái ông bác này kì quặc, hình như ông đang kiềm chế xúc động gì đó. Nhìn đi, tay run thế mà, hay là... Ông thích sợ dây chuyền này? Muốn mua? Nhưng giá bao nhiêu cô cũng sẽ không bán, vì nó có giá trị tương đương một người cha. Với cô là vô giá!

“Mẹ cháu... có nói vì sao có không?” Bờ môi Hà Minh Hải lúc này vì khó không chế mà run nhẹ. Chẳng lẽ... Một đêm kia, cô gái đó mang thai? Và cô bé trước mặt này chính là con gái ruột của ông? Nhưng tại sao mười mấy năm nay không có chút tin tức gì?

“À, đây là vật cha cháu đưa cho mẹ” Mỉm cười thật tươi, Lý Tương Tư che giấu sự phẫn nộ trong lòng. Cái lão cha kia hay thật, bỏ rơi mẹ con cô suốt mười tám năm, chỉ để lại một sợi dây chuyền để nhìn nhận. Từ khi cô biết nhận thức đã được mẹ đeo cho, vì tức giận lão cha già, cô giấu rất kĩ, không để bất kì ai biết. Đó cũng chính là lý do, mười tám năm qua, cô muốn hành hạ cha mình.

“VẬY... Cháu bao nhiêu tuổi? Cha cháu đâu?” Hà Minh Hải ân cần hỏi thăm, ông vừa chờ đợi, vừa lo sợ. Chờ đợi chính là, cô bé này là con ông, lo sợ chính là, cô gái kia vì hận ông mà đem bán sợi dây chuyền này. Vậy ông sẽ vĩnh viễn không biết được, cô gái bí ẩn kia là ai.

“Cháu không biết, mẹ nói mẹ không biết mặt cha. Cháu mười tám tuổi rồi” Lý Tương Tư hơi cúi đầu như vè tui thân, còn trong lòng chửi mắng. Con bà nó, thân phận của cô buồn cười nhất là, cha cô mặt mũi thế nào, đến mẹ cô cũng không biết, nói ra chắc bị người ta cười rụng răng mất. Nhưng điều an ủi cô có được là, mẹ cô chính là người phụ nữ tuyệt vời nhất.

“Không... Không biết mặt sao?” Còn là mười... Mười tám tuổi? Vui mừng ra mặt, Hà Minh Hải kích động lặp lại lần nữa. Ông hơi đứng không vững, nhưng rất may bên cạnh có người người của ông nhanh tay lẹ mắt đỡ kịp. Và điều này, thành công khiến những người xung quanh vây lại xem chuyện.

“Dạ, đó là chuyện riêng của nhà cháu” Thấy mọi người vây lại đây, Lý Tương Tư có chút không vui. Chuyện của mẹ, cô chỉ dám hỏi một vài điều cần thiết, vì sợ bà buồn, nên lúc nào cô cũng tự an ủi mình, chỉ cần mẹ thôi, cha không có thì làm sao?

Nhưng chỉ cô mới biết, có cha hạnh phúc thế nào. Mỗi khi đến trường, mấy đứa cùng lớp bị bạn bắt nạt, chúng nó đều có cha che chở, được cha đưa đến trường. Còn cô? Bị bạn bắt nạt cũng không dám nói, sợ sẽ làm mẹ phiền lòng hơn. Đến lớn hơn một chút, nếu có đứa nào bắt nạt, cô sẽ không nề tình đánh nó. Kết quả, mẹ lại bị nhà trường mời đến.

Rồi đến học cấp ba, cô hứa với lòng, cố gắng học thật giỏi, để sau này có việc, có tiền, cô sẽ tìm cha, và sẽ nói cho ông ấy biết, mẹ con cô không cần ông cũng có thể sống được. Nhưng sâu trong lòng, cô có chút lo sợ, sợ rằng ông đã có gia đình riêng, đã quên mất mẹ cùng cô, như vậy, đối với mẹ chẳng có tí công bằng nào cả.

“Được, vậy cháu có thể... Cho bác... Xin một ít tóc?” Hà Minh Hải quyết định. Cho dù kết quả thế nào, ông cũng muốn thử. Nếu quả thật đây là con ông, hạnh phúc đó, làm sao diễn tả? Một đêm kia, ông không hề hối hận, mà chỉ hối hận, vì sao tìm ra họ lâu đến vậy? Thời gian qua, họ sống thế nào đây?

“Tóc? Làm gì ạ?” Bất ngờ, Lý Tương Tư có hơi khó hiểu. Tại sao xin tóc cô? Để làm gì? Đang nói vấn đề kia, lại bay qua xin tóc, có thông minh cỡ nào cũng bị quay tròn thành lú lẫn.

“Để tìm một lời giải đáp” Đây nhẹ kính, Hà Minh Hải mỉm cười nói. Tìm mất mười tám năm, tưởng chừng không còn hi vọng, hiện tại lại tìm được, cũng như đánh rơi vật quý, tìm mãi không ra, đến khi phát hiện, mới biết ý trời đã sắp đặt từ trước.

“Ồ, được” Lý Tương Tư chỉ mới mở lời đồng ý, liền có người đưa tới trước mặt cô cây kéo. Khoé môi cô co giật, cái này chính là không để người từ chối, làm như sợ cô thay đổi ý vậy. Nhưng kệ, cũng đâu phải thứ gì quý giá đâu. Nghĩ vậy, cô nhóc cắt một đoạn tóc của mình đưa Hà Minh Hải.

“Đây, đây chuyện của cháu” Lý Tương Tư đưa tóc, Hà Minh Hải cũng trả lại cho cô sợi dây chuyền. Nhìn cô thật kĩ một lúc, hiện tại ông mới để ý, xung quanh mình có rất nhiều người. Ông cười to, mời mọi người tiếp tục ăn uống thoải mái.

“Ngày mai, tôi muốn đến tìm cậu” Thấy mọi người bắt đầu tán đi, Hà Minh Hải bước đến vỗ nhẹ vai Trương Quân Nhân, ông biết anh cũng đang thắc mắc vấn đề này. Nhưng hiện tại đây là buổi tiệc, nói nhiều sẽ không tốt. đành hẹn anh ngày mai đến gặp.

“Được” Trương Quân Nhân mỉm cười đồng ý. Bàn tay tự nhiên ôm lấy vòng eo của Lý Tương Tư, như khẳng định, cô là bạn gái anh. Ánh mắt thể hiện sự chiếm hữu cao độ. Cho dù cô nhóc này có quan hệ thế nào với Hà Minh Hải, cô cũng sẽ thuộc về anh mãi mãi.

Điều này làm sao thoát khỏi ánh mắt của Hà Minh Hải? Ông thăm tẩn thưởng, nếu cô bé này là con ông, vậy ông sẽ có thêm chàng rể vô cùng vừa ý rồi? Rất cảm ơn trời, đến cuối đời cho ông tìm được một đứa con gái duy nhất, dù có cùng chung huyết thống hay không, cô gái này ông sẽ nhận làm con.

“Cháu tên gì?” Bây giờ Hà Minh Hải mới nhớ ra, ông chưa biết tên tuổi cô bé này. Hiện tại ông đang rất vui vẻ, tâm trạng không còn lo sợ kích động như vừa rồi, nên nói chuyện thoải mái hơn rất nhiều.

“Cháu tên Lý Tương Tư” Lý Tương Tư cười mở trả lời, cô trầm nghĩ, không phải người giàu nào cũng khó nói chuyện. Xem đi, cái bác này hoà ái đến vậy, không biết người cha chưa biết mặt của cô có được như vậy không? Nếu là bác đây thì tốt quá.

Cả hai nói chuyện vui vẻ, chỉ có Trương Quân Nhân không vui. Đâu cần phải gạt anh ngoài lề đến vậy chứ? Có người sẽ thấy ganh tị đó. Nhưng không sao, sau này anh còn nhiều thời gian để chiếm lấy hơn, bây giờ xem như cho chút riêng tư đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25

Chương 25:

Dự định ngồi một lát cho có lệ rồi về, nhưng Văn Thiếu Kiệt không ngờ, những chuyện tiếp theo diễn ra, khiến anh tức đến máu dồn tận não. Chỉ muốn dùng tốc độ ánh sáng quét sạch hết một lượt những kẻ làm mình gai mắt.

Anh chăm chỉ vào việc chườm lạnh cái chân cho Từ Y Chi, lúc đầu có một hai người trai trẻ đến hỏi thăm xem có cần việc gì giúp không. Anh cũng trả lời không cần, cứ như vậy, một hai người thì không để ý, nhưng số lần tăng lên thì anh cũng sẽ phát hiện cái gì đó sai sai.

Đôi mắt hết một lượt nhìn xung quanh, hiện tại Văn Thiếu Kiệt mới phát hiện, những tên công tử trẻ tuổi đang hướng mắt nhìn về phía mình, nói chính xác mục tiêu nhắm đến chính là Từ Y Chi. Cũng bởi vì biết địa vị xã hội của anh, nên những kẻ kia chưa dám ra tay tấn công. Nếu anh đơn giản chỉ là một người đàn ông bình thường, họ sẽ không chút nề tình đá bay anh để cướp cô ngọc.

Nhìn lại Từ Y Chi đang thoải mái nhắm mắt dựa vào vành ghế hưởng thụ sự chăm sóc của Văn Thiếu Kiệt, chiếc khăn trắng lúc đầu anh khoác lên vai cô, hiện tại vì ngồi mà rơi xuống để lộ ra bờ vai trắng nõn xinh đẹp, khung cảnh mờ ảo càng thêm cuốn hút ánh nhìn người khác. Thấy vậy, anh nhẹ cười dịu dàng giúp cô chỉnh chu lại chiếc khăn, đứng dậy cởi chiếc áo ngoài khoác lên người cô.

Quay người nhìn những kẻ kia, trong lòng dậy lên mùi chua lét, xung quanh Văn Thiếu Kiệt toả ra hơi lạnh chết chóc. Đôi mắt chìm ung sắc bên nhìn những tên nhãi ranh không biết sống chết. Từ trong mắt họ, anh thấy được sự thích thú, dâm dục, yêu thích hoặc si mê. Những kẻ này làm sao xứng đáng với Từ Y Chi? Lại còn dám ảo tưởng khôn kiếp như vậy? Thật muốn khoét đôi tròng mắt kia đi.

Thường ngày Văn Thiếu Kiệt ít nói, sự xuất hiện của anh trên báo chí hoặc ti vi điều rất hiếm, nhưng không phải vì vậy mà ít người biết đến anh. Trên thương trường, anh nổi tiếng là người dứt khoát ngoan độc, thủ đoạn tinh tế, thế lực đủ để hạ gục đối phương. Tuy mới ba mươi tuổi, nhưng tác phong làm việc của anh khiến những kẻ trung niên đôi khi phải rửa mắt nhìn.

Những kẻ chức ông quyền cha ở đây, còn phải nhìn biểu cảm của anh để lấy lòng. Vừa phát hiện sự tình có điều không đúng, họ liền dò xét. Một khi biết rõ nguyên nhân, họ sợ tới nỗi trán lấm tấm mồ hôi. Thấy con cháu hoặc em mình nằm trong phạm vi xấu số, liền tức tốc nắm cổ lôi ra khỏi vùng đạn rơi bom nổ.

Đừng đùa chứ? Người kia là ai? Tổng giám đốc tập đoàn Văn Lai, nắm hơn phân nửa quyền kinh doanh thương mại cả thành phố Y này, dám động chạm hả? Muốn bị tán gia bại sản hay sao? Còn nữa, trong năm năm qua, chưa từng thấy anh gần gũi hay có quan hệ mờ ám nào với cô gái nào. Hiện tại lại cung chiêu, lo lắng cho cô gái nhỏ búp bê kia, cái bọn hậu sinh khôn kiếp này tại sao lại có ý dòm ngó đến? Thật chẳng biết sống chết.

Cứ như vậy, con cháu nhà nào tự mình dắt mũi lôi cổ đi chỗ khác. Bây giờ Văn Thiếu Kiệt mới dần giảm bớt sự áp bách cho không khí xung quanh. Tâm trạng anh bắt đầu trùng xuống. Có lẽ tuần sau nên bắt đầu bàn đến việc kết hôn, vì cô ngọc chưa hoàn toàn thuộc về anh ngày nào, là ngày đó anh mãi mãi chẳng thể yên lòng.

“Chi Chi...” Lay nhẹ Từ Y Chi, Văn Thiếu Kiệt lúc này cũng bị vẻ ngoài của cô cám dỗ. Bàn tay từ hành động lay cô dậy thành vuốt ve gương mặt nhẹ nhàng. Vốn dĩ muốn cho cô thời gian thích ứng với xung quanh, hiện tại nên cưới gấp, để tránh đêm dài lắm mộng.

“Ừm... Kiệt?” Từ Y Chi nhấp nhem mờ mịt mở mắt. Cô vốn chỉ muốn thoải mái dựa lưng tí thôi, ai ngờ lại thiếp đi lúc nào không biết. Cảm thấy trên người có vật gì đó, nhìn lại là chiếc áo Văn Thiếu Kiệt, cô khó hiểu “Kiệt, áo anh?”

“Ừ. Em mặc vào, chúng ta về thôi.” Văn Thiếu Kiệt lấy áo ngoài của anh để Từ Y Chi mặc vào, xong hết tất cả, cho người cầm khăn và đôi hài cao gót ra lấy xe, bản thân anh thì cúi xuống bế cô ngọc trước mắt bao nhiêu người. Một là tránh để cô ngọc đi lại động đến vết thương, hai là muốn tuyên bố, cô gái nhỏ trong lòng, chính thức thuộc về anh.

“Chú Hà, cháu xin phép. Nhân, mình về trước” Lúc chuẩn bị ra về, Văn Thiếu Kiệt cũng không quên chào hỏi chủ tiệc cùng bạn thân. Trong sự tức giận, hâm mộ cùng đố kỵ của những cô gái, Từ Y Chi chẳng dám nhìn xung quanh, cúi nhẹ đầu dựa vào lòng ngực vững chắc. Mọi thứ ở đây, với cô điều không liên quan.

*

*

*

23g

Cuộc trò chuyện cuối cùng cũng đi vào kết thúc vì Lý Tương Tư một hai cứ đòi về. Trương Quân Nhân buộc lòng phải chào hỏi mọi người để đưa cô trở về.

Cả hai ra đến ngoài, Trương Quân Nhân mới nhớ đến, vừa rồi anh có gọi cho tài xế, bảo về trước, anh sẽ tự mình lái xe đưa Lý Trương Tư về, nên hiện tại anh để cô đứng đợi một lát, tự mình đi lấy xe.

Khi Trương Quân Nhân vừa đi khoảng năm phút, một chiếc xe màu đen từ xa chạy nhanh tới thẳng gấp, cửa mở ra, có hai người đàn ông nhảy xuống bắt Lý Trương Tư lên, cô chưa kịp la toáng lên thì đã bị chiếc khăn bị kín mũi, đầu choáng mắt hoa, cô oanh liệt ngã đi. Trước khi mất dần ý thức, cô gào thét trong lòng ‘Con bà nó, Trương Quân Nhân, gặp được anh là vận may khôn kiếp nhất đời tôi’

Lúc Trương Quân Nhân chạy xe đến, người đã không còn nữa. Anh ngơ ngác xuống xe nhìn khắp nơi. Nhờ ánh sáng của đèn đường, đôi mắt liền bắt gặp chiếc giày cao gót mà Lý Trương Tư vừa mang, trong lòng nổi lên sự bất an. Lấy điện thoại, anh gần như gào lên. . .

“Thông báo Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ cho người điều tra tìm hành tung Lý Trương Tư vừa mất tích trước nhà hàng Minh Kí cho tôi, trong vòng hai tiếng phải có kết quả chính xác.”

Nói xong Trương Quân Nhân tắt máy, nhanh chóng lên xe chạy đi. Trong lòng anh rất rối loạn, kẻ nào trong phạm vi quản lý của anh lại ra tay bắt người? Còn dám động đến người của anh? Thật chán sống mà. Tốt nhất đừng chạm vào một sợi tóc Lý Trương Tư, cho dù phải huyết tẩy anh cũng không ngại gì mà ra tay độc ác.

Chiếc xe vọt lao nhanh trên đường, từng giây từng phút trôi qua, trái tim Trương Quân Nhân dường như thêm căng thẳng. Có phải bởi vì sự xuất hiện của Lý Trương Tư bên cạnh anh, nên khiến cô nhóc gặp nguy hiểm? Khốn kiếp, sao anh lại vô ý đến vậy chứ? Để cô ấy cùng mình đi lấy xe phải tốt hơn không? Bây giờ chỉ cầu mong cho những kẻ kia không gây nguy hiểm gì, nếu không. . .

Hai tiếng sau !

Reng. . . reng. . . reng. . .

“Alô” Một tay cầm lái, một tay Trương Quân Nhân lấy tai nghe đeo vào tai. Mắt vẫn hướng nhìn những chiếc xe xung quanh, xem có điều gì thất thường. Tâm trạng anh đang trong tình huống căng cứng, cũng chẳng để ý số máy gọi đến từ ai.

“...”

“Cái gì?” Trương Quân Nhân phanh xe từ từ lại, giọng điệu lớn tiếng hỏi người đang ở đầu bên kia. Người gọi là người mà Trương Quân Nhân ra lệnh tìm tung tích Lý Trương Tư, phải nói năng suất làm việc thật lợi hại, chỉ trong vòng hai tiếng lại có thể tìm được người.

Nhưng đó không phải là vấn đề trọng yếu, cái chính là kẻ đã bắt cóc Lý Trương Tư là ai? Như thế nào lại có thể can đảm nhổ râu hùm? Nếu như vậy, kẻ kia chắc chắn phải có thể lực mạnh mẽ mới dám hành động thế này? Rất muốn biết sự thật quá ^.^

“...”

“Được, báo mọi người trở về nghỉ ngơi, việc còn lại để tôi” Lấy lại bình tĩnh, Trương Quân Nhân nói với người bên kia. Lúc này anh đã hoàn toàn tỉnh táo để làm mọi việc. Thở phào nhẹ nhõm, cũng may là người kia, nếu là kẻ khác, chắc anh sẽ nổi điên mất.

Quay xe, Trương Quân Nhân một mạch chạy thẳng đến nơi cần đến. Không biết cô nhóc có sợ hãi, lo lắng khóc lóc hay không? Chắc sẽ trách anh nhiều lắm. Nhưng. . . Người kia sao lại nắm bắt tin tức nhanh đến vậy? Làm anh một trận sợ hú vía, còn huy động toàn bộ người ở thành phố Y nữa. Thật chẳng ra làm sao cả!

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Chương 26:

Mặc dù hiện tại trời rất khuya, nhưng vì Lý Trương Tư vừa bị thuốc mê ngủ gần hai tiếng, nên bây giờ cô cảm thấy không buồn ngủ nữa. Mà cũng chẳng hiểu, cái bọn bắt cóc dùng cách gì làm cô tỉnh nhanh như vậy? Chỉ biết cả người cô lạnh ngắt, quần áo được thay đổi, ăn mặc chỉnh tề lắm.

Lưng thẳng, ngực ưỡn, mắt nhìn tứ phía, Lý Trương Tư âm thầm đánh giá bốn người ngồi trước mặt, hai nam, một trẻ một già cùng một người phụ nữ, một kia... Chắc gay. Vì sao gay à? Vì anh ta đang ôm cánh tay của người đàn ông trẻ, cứ chỉ vô cùng thân mật. Chỉ nhìn thôi, cô cũng biết hai người đàn ông và một phụ nữ này là ai. Nhất định là cha cùng anh chị em gì của cái tên Trương Quân Nhân rồi. Vì anh ta sở hữu những nét chung của ba người, còn vị còn lại... Chẳng biết là quan hệ gì.

Ngoài mặt thì như bình thường, nhưng trong lòng Lý Trương Tư đã âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Trương Quân Nhân rồi. Con bà nó, vì sao lúc đầu cô lại đồng ý với yêu cầu khôn kiếp đó chứ? Hiện tại thì hay rồi, coi đi, người nhà anh ta coi trọng cô quá đấy, đến nỗi dùng cách rất chân thành

để lôi cổ một người xinh đẹp như cô đến đây. Đúng là làm ơn mắc oán!

Cân nhắc thật kĩ, đánh giá một lượt nội thất cùng trang trí trong phòng. Lý Trương Tư tưởng tượng. Chẳng lẽ bọn người này nghĩ rằng cô đang qua lại mờ ám với cái tên nhà giàu mặt trắng Trương Quân Nhân? Rồi bắt cô đến đây để ra sức đàn áp? Buộc cô rời khỏi anh ta? Vì gia cảnh hai bên chênh lệch quá xa? Những tình huống như vậy trên tivi hay hát lâm

Nhưng mà đối với cô có quá bất công lắm không? Với cái tên mặt trắng kia cô bỏ chạy còn không kịp, mắc mớ gì phải đeo bám? Để tránh mọi sự hiềm nghi càng thêm phát sinh, cô nên mở lời nói rõ ràng trước, chỉ là... Miệng vừa hé, bên tai đã nghe giọng nói của người khác.

“Cô tên gì? Bao nhiêu tuổi?” Một người phụ nữ duy nhất phía đối diện lên tiếng. Từ nãy đến giờ bà cũng quan sát cô gái trước mặt này không ít, rồi nhớ lại những bức ảnh mà bà cho người theo dõi Trương Quân Nhân và chụp được liên nghĩ, cô gái nhỏ đây nhất định có tầm ảnh hưởng đến anh, nếu không vì sao phải huy động nhiều người như vậy để tìm kiếm?

“Lý Trương Tư, mười tám tuổi” Hậm hực trong lòng, ngoài mặt thì coi như tỏ chút lịch sự. Lý Trương Tư có thể xem là đứa trẻ ngoan, chỉ lỗi tỏ tông người ta ra thăm viếng, chứ với bản thân họ, cô chẳng dám có nửa lời trách mắng. Người ta giàu, cô đâu lại sao? Trục diện không lại, chửi âm thầm thì ai biết đây?

“Mười... Mười tám tuổi?” Khỏe môi người phụ nữ co giật mãnh liệt. Cái thằng chết tiệt, thì ra nó yêu trẻ nhỏ? Hèn gì bà đem biết bao cô gái trạc tuổi gán ghép cho nó, nó cũng phớt lờ con người ta, hại bà chờ đợi cháu đích tôn trong mỏi mòn.

“Khụ thằng Nhân... Yêu cô hả?” Vì tâm trạng tức giận, nên mẹ Trương hậm hực, rồi nhìn lại thấy vẻ sợ sệt của Lý Trương Tư, bà đành hạ nhẹ để trấn tĩnh. Thật sự bà không dám có chút gì sai sót, sợ rằng sẽ hù cô gái nhỏ này chạy mất. Vậy biết tìm đâu con cháu đây? Có khi bà còn bị thằng con trời đánh bỏ mặt nữa.

“Hiểu lắm, chỉ là hiểu lắm thôi... Tôi...” Bàn tay yếu ớt xua nhẹ. Lý Trương Tư giải thích. Thấy chưa, chuyện cô nghi ngờ là đúng mà. Nhưng việc xông pha nói ra lời giải thích chưa kịp hoàn thành thì lời nói kế tiếp của đối phương khiến cô á khẩu.

“Nhưng từ trước đến nay, nó chưa quan tâm ai như cô vậy. Mẹ Trương về mặt khẳng định. Qua những bức ảnh bà có, bà dám nói, ánh mắt yêu thương cưng chiều kia, từ trước đến nay duy nhất Trương Quân Nhân chỉ dành cho cô gái nhỏ này.

Hỏi vì sao lại thế ư? Vì từ lúc anh về nước đến nay, bà lúc nào cũng cho người theo giám sát khi anh đi dự tiệc. Thấy anh có những cử chỉ thân mật với cô gái nào nhất, bà sẽ ngay và lập tức cho người điều tra lại lịch. Nhưng rất tiếc, đã năm năm, chẳng tìm ra được một người. Mặc dù phụ nữ thì có, nhưng chỉ là giả vờ một giây lát, ra khỏi buổi tiệc liền đá người ta đi. Hỏi sao bà không nóng ruột chứ?

“Xin hãy yên tâm, bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ cách xa Trương Quân Nhân, không để chị phiền lòng đâu” Lý Trương Tư cố gắng thể hiện sự chân thật không thể chân thật hơn để mọi người hiểu. Chẳng cần họ yêu cầu, cô cũng sẽ tự động tránh rắc rối, chỉ là cảm giác hơi buồn một tí, sẽ hết nhanh thôi.

“Ý tôi không phải...O...Kêu tôi chị?” Mẹ Trương càng nghe càng há hốc miệng kinh sợ. Trời ạ, trong đầu cô gái nhỏ này đang nghĩ gì vậy? Bà muốn cô làm phiền còn không kịp nữa là. Nhưng trọng tâm khi muốn giải thích bị câu nói cuối hấp dẫn liền quên vấn đề chính. Chị? Bà đã gần năm mươi rồi, cô nhóc này vẫn kêu bằng chị? Chứng tỏ bà còn trẻ phải không?

“Chị...Không được sao?” Lý Trương Tư chớp chớp mắt hơi khó hiểu, nhìn người phụ nữ trước mặt thăm đánh giá. Bà bắt quá hơn ba mươi tuổi thôi, kêu chị là hợp lí, vì sao tỏ thái độ ngạc nhiên như vậy? Chẳng lẽ lại muốn kêu bằng bà cô sao?

“Haha, được.” Hải lòng, mẹ Trương vô cùng hải lòng với cô con cháu tương lai này. Chỉ một câu vô ý mà đạt được điểm tối đa trong mắt bà. Xem ra nên dùng chút thủ đoạn để rước bằng được Lý Trương Tư vào nhà họ Trương càng nhanh càng tốt.

“À, tôi có một sự thỏa thuận muốn bàn với cô” Cười há hê, mẹ Trương bắt đầu bày binh bố trận, bà trước tiên cần phải lấy được sự đồng tình cùng cảm động của Lý Trương Tư, nếu không kế hoạch làm sao có thể thành công được? Vì tương lai cháu đích tôn họ Trương, bà nhất định phải mặt dày vô đối để cầu tình.

“Xin cứ dạy” Thật sự rất ngoan ngoãn, Lý Trương Tư cúi nhẹ đầu, mi buông xuống che đi ý cười trong đáy mắt. Tình yêu đôi lứa vô cùng lâm li bi đát khi bị gia đình chia rẽ trong mấy bộ phim kia thật nhảm chán. Cô nên chuẩn bị thật nhiều câu văn ý đẹp để cho tình tiết gây cảm hơn mới được.

“Cô... kết hôn cùng thằng Nhân được không?” Thấy vẻ nhu thuận của Lý Trương Tư, mẹ Trương liền nghĩ cô gái này thật ngoan hiền. Nhìn vào gương mặt khê cúi, bà muốn tìm một chút gì gọi là hưng phấn với điều kiện hấp dẫn này. Rất tiếc, bà cứ nghĩ, với đứa con trai bảo bối kia, bất cứ cô gái nào cũng sẽ đồng ý, chẳng ngờ, Lý Trương Tư là một ngoại lệ.

“Cái... Cái gì? Kết... Kết hôn?” Àm... Một tiếng sét chói tai đi ngang qua màn nhĩ của Lý Trương Tư. What? Cái thỏa thuận khốn kiếp gì đây? Không phải giống như kịch bản của mấy bộ phim truyền hình sao? Chẳng những không ép cô cách xa tên mặt trắng, mà còn bắt kết hôn? Định luật chó má gì ở đây?

“Hic... Thật ra tôi là mẹ thằng Nhân” Thấy sự kích động phản kháng của Lý Trương Tư, mẹ Trương liền hiểu, cô gái này chẳng hề động lòng với Trương Quân Nhân. Nhưng bà là ai? Mẹ của hồ ly thì thuộc dạng bình thường sao? Gần như tích tắc, nước mắt cá sấu từ đầu tràn về không báo trước, hình ảnh rất đáng thương được bà trình diễn.

“Mẹ sao?” Lý Trương Tư ngạc nhiên há hốc mồm. Mẹ? Mẹ mà trẻ đến vậy? Thật không hổ là kẻ nhiều tiền lắm của. Nhưng khoan, vì sao bà lại khóc? Còn hết sức đáng thương nữa, chẳng lẽ có liên quan đến tên mặt trắng kia? Mà việc này nào có quan hệ gì cô đâu chứ?

“Tôi chỉ có hai đứa con trai, cô thấy đó, anh nó chỉ yêu đồng giới, nên hương quả họ Trương, chỉ trông vào thằng Nhân. “Càng nói, nước mắt mẹ Trương càng rơi là chảy, một bộ dáng thật sự rất thương tâm. Nhưng chỉ có bà mới biết, sự thật có bao nhiêu phần trăm.

Và điều này lại bắt đầu khiến Trương Quân Dân phiền não xoa nhẹ trán. Bàn tay ôm nhẹ vai người yêu bên cạnh như thầm an ủi. Mẹ luôn biết cách giải người, cho dù con ruột cũng không thực sự quý báu bằng con dâu tương lai. Mặc dù bà không ngăn cản tình yêu đồng giới của anh, nhưng anh biết, bà mong mỗi cháu đích tôn đến phát chán, nên vừa rồi anh không ngại cho bà mượn người đi bắt cóc Lý Trương Tư.

Cuộc thuyết phục tiếp tục diễn ra.

“Mà hiện tại nó đã ba mươi rồi, vẫn chưa chịu gả gủi đứa con gái nào cả. “Càng nói thì thấy vẻ mặt Lý Trương Tư càng sa sầm, mẹ Trương cười thầm trong lòng, thật sự bà không có lương tâm, bôi tro trét trấu Trương Quân Nhân càng táo bạo. Chẳng nghĩ chút tình gì của mẹ con.

“Tôi sợ, nó sẽ giống như anh trai nó, lúc đó, tôi chắc sống không nổi” Ngừng lại nhìn trộm Lý Trương Tư, thấy cô bắt đầu đồng tình, bà diễn tiếp “Cô có thể giả vờ kết hôn với nó được không? Cứ dùng bất kể thủ đoạn gì, chỉ cần nó động lòng với nữ giới là được. “Đúng vậy, cứ dùng thủ đoạn như bà đang dụ dỗ một chú nai tơ sa vào bẫy này. Trong lòng mẹ Trương lén lút cổ vũ mình.

“Cái này... “Hình như có gì sai sai mà Lý Trương Tư mờ mịt không hiểu cho lắm. Nhưng thấy mẹ Trương đau lòng rơi lệ như vậy, cô thật sự không nỡ. Chỉ là, cô chưa từng dụ dỗ hay gạ gẫm ai, làm vậy có thất đức lắm không? Với lại, nếu như Trương Quân Nhân bị đồng tính, liệu cô có thay đổi được?

“Chỉ cần cô đồng ý, điều kiện gì đưa ra, tôi cũng chấp nhận. “Thấy Lý Trương Tư gần như vào rọ, mẹ Trương ra đòn cuối cùng. Bà biết, với những cô gái trong ngoài như một rất dễ thực hiện mưu đồ, mà cũng nên khen mặt nhìn người của con trai bà, cô gái nhỏ này khiến bà vô cùng hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Tập đoàn Văn Lai.

Phòng tổng giám đốc.

Trương Quân Nhân không được vui khi đang trong mộng đẹp lại bị Văn Thiếu Kiệt gọi điện thoại lời cổ đến đây. Cả đêm anh thức trắng gần tới 5 giờ sáng, mới vừa ngủ được hơn 1 tiếng thì điện thoại reo. Nếu không phải vì liên quan tới cô nhóc kia, anh còn lâu mới nể mặt mà bỏ tới đây để ngồi đợi như vậy.

Nhắc đến Lý Trương Tư, Trương Quân Nhân chau mày suy nghĩ. Khi nhận được thông tin mẹ anh cho người bắt cóc cô, anh vội vàng chạy đến, vào nhà thì thấy tình cảnh khiến bản thân không biết nên mở miệng nói gì. Cô nhóc chẳng có thái độ gì gọi là sợ hãi, ngược lại còn cười nói vui vẻ trò chuyện với mẹ anh, làm ơn đi, là mẹ anh bắt cóc cô đến đây đó, ít ra phải sốt ruột chờ đợi anh đến cứu chứ, đằng này...

Điều khó hiểu hơn chính là, anh mắt cô nhóc nhìn anh rất kì lạ, làm anh rợn óc cả người. Là do anh hiểu lầm? Nên thấy có vẻ thương hại cùng đồng cảm trong cái nhìn đó? Chết tiệt, chắc chắn là bà mẹ đáng kính của anh đã tiêm vào đầu có thứ gì đó không hay rồi.

Loay hoay mãi đến 2 giờ sáng. Lúc này Lý Trương Tư lại bắt đầu ngáp ngáp dài, anh thì kêu người dọn phòng, mẹ anh nhanh chóng đánh phủ đầu, nói người làm đã nghỉ ngơi, dọn phòng chừng chẳng kịp, lấy tốc độ như sợ người thay đổi ý, bà đem cô nhóc cùng anh ném vào phòng, còn tốt bụng giúp đóng cửa nữa.

Hết cách, anh định trung bộ mặt bắt đấm để Lý Trương Tư thông cảm cho tình cảnh, nào ngờ quay sang thì đã thấy cô nằm gọn trên giường bước vào mộng đẹp. Khoé mắt anh co giật mãnh liệt. Cô không e ngại khi chung phòng với một người lạ? Mà còn là một thằng đàn ông nữa? Rốt cuộc cô tin tưởng anh là chính nhân quân tử, hay... Chuyện này càng lúc càng mất phương hướng để nhận định.

Trương Quân Nhân cũng muốn làm chính nhân quân tử, nhưng dưới nền gạch lạnh như vậy, không khéo sáng mai bị cảm mất. Lý trí và sự ích kỉ đấu đá lẫn nhau, cuối cùng anh tự nhủ với mình, chỉ đơn giản nằm ngủ ké mà thôi, nên hoàn toàn đã nén cái câu ‘quân tử’ ra ngoài hải đảo.

Sự đời ai biết được chữ ngờ, mà chữ ngờ này chính là ‘Bất Ngờ’ trong cuộc đời Trương Quân Nhân. Lý Trương Tư lúc đầu còn bị thuốc mà ngủ được, nhưng hiện tại thuốc trong người đã hết tác dụng, cộng thêm giường lạ, cho dù buồn ngủ đến không biết gì cũng theo thói quen xoay người trở mình. Giường tuy rộng, mà bên cạnh cứ động đập anh làm sao ngủ được?

Đôi lúc, Trương Quân Nhân nghĩ, nếu thật sự là một kẻ khác, anh nhất định sẽ dùng một cước đá văng người bên cạnh, chi tiết, đây là cô nhóc rắc rối. Thờ ỉa vì một đêm mệt mỏi sắp trôi qua vô nghĩa, bất chấp tất cả, đôi bàn tay anh cương quyết ôm trọn cả người Lý Trương Tư, để cô không quấy rầy giấc ngủ nữa. Và tất nhiên, điều anh mong muốn đã thành hiện thực. Mím cười vì vấn đề đã giải quyết, con buồn ngủ ập đến, anh từ từ chìm vào giấc ngủ.

Suốt ba mươi năm qua anh chưa từng gặp phải tình cảnh xấu hổ, nhưng mọi việc đều đã khác biệt từ buổi sáng hôm sau.

Là một thằng đàn ông chính tông, trong lòng lại đi ôm một cô gái thì thử hỏi chuyện gì sẽ xảy ra? Tất nhiên, đó chỉ là phản ứng tự nhiên của cơ thể, còn nhân vật chính của chúng ta...theo dõi tiếp nhé ^^!

Bàn tay tiếp xúc với cơ thể mềm mại, mũi lại ngửi được mùi hương nữ tính riêng biệt khiến cả người Trương Quân Nhân nóng dần lên. Tỉnh lại từ trong giấc ngủ, anh cảm thấy trong người mất sự tự nhiên, tim đập mạnh, công thêm có cái gì đó đang thay đổi.

Phát hiện sự thay đổi của bản thân, Trương Quân Nhân bật ngồi dậy nhảy xuống giường. Anh nhìn xuống thân mình, cái đó khụ... ‘Cậu nhỏ’ của anh bỗng dưng khác hẳn so với bình thường, điều này làm anh ngượng đỏ mặt. Sợ hãi nhìn người trên giường, cũng may, may là Lý Trương Tư Trương vẫn còn nhắm mắt ngủ, nếu không...Anh thật sự muốn tìm một cái hồ để chui vào. Quá mất mặt!

“Nhân, Có vấn đề?” Văn Thiếu Kiệt đang duyệt hồ sơ, bỗng nhiên ngược mặt, thấy hành động ngại ngùng cùng gương mặt đỏ như cà chua của Trương Quân Nhân khiến anh quan tâm. Nhìn bộ dạng này không bệnh thân thể cũng là bệnh đầu óc rồi. Sáng sớm đến đây thì mặt hầm hầm, ngồi một lát thì ra chiều suy nghĩ, rồi đến ngại ngùng, cuối cùng mặt đỏ tận mang tai. Chỉ có mười phút mà trạng thái thay đổi nhiều quá, anh có nên khuyên bạn mình đi bác sĩ?

“Khụ, không có. Cậu gọi mình đến sớm vậy, ông chủ Hà sao chưa tới?” Bị đánh thức trở về hiện tại, Trương Quân Nhân ho nhẹ lấy lại tinh thần liền lấy người khác ra làm bình phong. Thật không biết dạo này bị ảnh hưởng gì, mà anh cảm thấy mình không được tập trung mọi vấn đề, nhất là việc liên quan đến Lý Trương Tư.

“Cốc...cốc”

Trương Quân Nhân vừa dứt lời, tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào” Bỏ hẳn cây viết trên tay xuống, Văn Thiếu Kiệt dựa lưng thoải mái vào ghế, ánh mắt liếc sang nhìn Trương Quân Nhân ra dấu, ý bảo nhân vật chủ chốt đã xuất hiện.

“Xin chào ! Đã để Văn tổng và cậu Trương đợi lâu” Hà Minh Hải ra về có lỗi vì để hai nhân vật lớn đợi mình như vậy, nhưng ông không hề thấy hối hận, vì những ngày tháng chờ đợi suốt thời gian qua, cuối cùng cũng mang đến cho ông một sự đền đáp, kể cả chính bản thân ông cũng không ngờ, kết cuộc lại tốt đẹp ngoài sức tưởng tượng đến thế.

“Cũng không lâu lắm, Hà giám đốc, mời ngồi” Văn Thiếu Kiệt hài lòng về sự biết điều của Hà Minh Hải. Vốn dĩ anh cũng không quá quan tâm vấn đề này, nhưng sẽ là ngoại lệ nếu đây là bước ngoặt khó khăn mà anh từng bước phải. Vốn dĩ đã cho điều tra rất rõ ràng tỉ mỉ, nhưng cuối cùng tổ chức bí mật của anh cũng không tra được điều gì, và cho đến tận bây giờ, đây là sự kiện chưa đưa ra được giải đáp kể từ khi thế lực ngầm của anh và Trương Quân Nhân được thành lập. Cho nên đối với cả hai, vấn đề này được xem như điểm đen trong lòng cả hai.

“Vậy chúng ta vào vấn đề chính...” Hà Minh Hải không vòng vo, từ trên tay đưa cho Văn Thiếu Kiệt tờ giấy, bàn tay ông có chút run run, chứng tỏ ông đang kích động. Khi đối phương nhận lấy, ông không kiềm được xúc động mà tiếp lời “Tôi chưa từng hi vọng điều này, nhưng thực sự đây là may mắn nhất mà tôi nhận được trong cuộc đời mình”

Văn Thiếu Kiệt xem xong, tuy trong mắt hiện lên tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh chóng bị lấp đi. Anh đưa tờ giấy cho Trương Quân Nhân rồi nhìn Hà Minh Hải “Như ông đã nói, từ đầu ông không hề biết sự tồn tại của cô gái này?”

“Đúng vậy, kể cả người phụ nữ kia...” Nhìn Văn Thiếu Kiệt, Hà Minh Hải có một cảm giác như đem quả đắng cho người. Ông biết, việc ông yêu cầu điều tra về người phụ nữ bí mật mà kể cả ông cũng không thể cung cấp nhiều tin tức, là đã làm khó đối phương rồi. Rất may, trời không phụ lòng người, sau mười tám năm, cuối cùng ông cũng có thể mở được sợi tơ vò.

“Cha con? Ông chủ Hà, hình như khi yêu cầu chúng tôi làm việc, ông chắc chắn rằng ông đã cung cấp mọi thứ hoàn toàn chính xác?” Trái lại sự điềm tĩnh của Văn Thiếu Kiệt, Trương Quân Nhân bề ngoài tỏ ra không hài lòng, và như thể chính mình bị người dắt mũi, nhưng sâu trong thâm tâm, có chút gì đó vui sướng khi biết cô nhóc nào đó, không phải là ‘đối tượng’ Hà Minh Hải tìm kiếm.

“Thật xin lỗi cậu, đã khiến cho cậu phải khó chịu rồi.” Hà Minh Hải cười nhẹ. Ông biết, mười năm trước yêu cầu mình đưa ra làm khó người khác, cũng biết rằng, người có sự tự cao như Trương Quân Nhân nhất định sẽ không bỏ qua mà tìm hiểu điều tra tới cùng. Chỉ tiếc là, mọi việc đến mười năm sau mới sáng tỏ, có trách ông, ông cũng không dễ bụng.

“Nhận lời xin lỗi của ông...” Trương Quân Nhân cười hoà nhã hơn vừa rồi. Dù gì đây cũng là cha của Lý Trương Tư, khó khăn với ông ta thì sau này biết đâu bản thân gặp phiền toái? Đã vậy, để dài một chút để đường đi sau này rộng mở hơn? Một thoáng những suy nghĩ chạy qua trong đầu rồi nhanh chóng biến mất, anh lấy tập hồ sơ trên bàn đưa cho Hà Minh Hải “Đây là những thứ ông cần biết đến”

“Có thể sắp xếp thời gian tôi gặp bà ấy không?” Xem qua hết một lượt, giọng Hà Minh Hải run lên. Ông là người trên thương trường, vẫn không thể kiềm chế được cảm xúc thực sự của mình, điều đó chứng tỏ, người phụ nữ này có sự ảnh hưởng với ông. Cũng phải thôi, tìm kiếm mười tám năm, nay được gặp mặt, hỏi mấy ai không thực sự rung cảm chứ?

“Thứ bảy, ông cứ lần theo địa chỉ trong đó mà đến” Người lên tiếng là Văn Thiếu Kiệt. Hiện tại anh cũng nên nghĩ đến kế hoạch của mình rồi. Nhân cơ hội này giải quyết hết vấn đề rồi đưa cô ngốc về nhà nữa. Vừa nghĩ đến Từ Y Chi, anh cảm thấy chỉ khi bên cô, anh mới thật sự là chính mình.

“Khụ... Không biết, lúc đó ông chủ Hà có thể để tôi theo cùng không?” Lời vừa nói ra liền nhận được hai ánh mắt chiếu đến, Trương Quân Nhân chột

dạ, đôi mắt liếc qua liếc lại tìm có “À, vụ này tôi đã theo mười năm, cũng nên để tôi biết đầu đuôi thế nào chứ?” Lí do này phù hợp rồi phải không?

Hà Minh Hải không hiểu nguyên nhân sâu xa trong câu nói trên, cứ nghĩ đó là điều dĩ nhiên, nên ông không để ý mà gật đầu. Với lại, nếu nhớ không lầm, Trương Quân Nhân có quen với con gái ông, biết đâu sẽ dễ dàng nói chuyện hơn?

Thấy ông chủ Hà không ý kiến, cũng chẳng tỏ ra chút nghi ngờ gì nên Trương Quân Nhân thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn đến bất giác nụ cười nhẹ nơi khoe môi Văn Thiếu Kiệt, anh hiểu rằng, cái tên cáo già kia khó mà qua mắt.

Đành chuyển chột dạ sang tức giận, Trương Quân Nhân có tật giật mình trong lòng chửi thầm, Khốn kiếp, làm người thì cũng đừng thông minh quá như vậy, giả vờ không hiểu là chết sớm sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Xử lý công việc xong, tranh thủ giờ nghỉ trưa, Văn Thiếu Kiệt không về chung cư, mà lái xe về nhà. Thời gian gần đây anh bận khá nhiều việc, chuyện thăm sức khỏe của Văn cha dường như ít đi hơn trước. Vốn dĩ lần này anh đi có ba mục đích, một là bàn về vấn đề chi nhánh của tập đoàn Văn Lai ở nước ngoài. Hai là muốn ông dùng mưu kế của Cáo cha thăm dò ý kiến của Từ mẹ. Ba là yêu cầu ông thu xếp một người, và bất ngờ hơn hết, người đó không mời cũng tự dưng đến làm khách.

“Anh Kiệt, lâu quá không gặp” Từ Hiểu Thương dửng dưng e ngại thẹn thùng đứng dậy đi đến bên cạnh Văn Thiếu Kiệt. Kì thực trong lòng cô ta vô cùng nôn nóng khi trong buổi tiệc sinh nhật Hà Minh Hải thấy anh đi cùng Từ Y Chi. Trong suốt buổi tiệc, cô ta chỉ đứng trong tối quan sát cả hai. Nhìn bộ dáng giả vờ thiện lương của đứa con gái kia, cô thực sự muốn chạy đến tát một cái cho thật mạnh. Nhưng sau một hồi, cô lại phát hiện, bộ dáng ngốc nghếch kia sao quen mắt đến thế?

Lúc đầu bởi vì tức giận, nên cô ta không ra mặt, quan sát rõ hơn cô lại cho rằng, Văn Thiếu Kiệt có lẽ vì không có cô gái nào để cùng đi dự tiệc, nên chọn đại một người làm bình phong. Đến đây cô mới lấy lại tinh thần, nhất định phải tìm đến người chống lưng phía sau, tức là Văn Cha. Nhưng tất cả là do suy tính của một mình cô, cứ nghĩ có cha anh hậu thuẫn phía sau, cô sẽ không bị bất kì cô gái nào làm lung lay địa vị. Tiếc rằng, cô đã sai, mà còn sai hoàn toàn.

Từ lúc đến đây thăm hỏi Văn Diễn, Từ Hiểu Thương vẫn bộ dáng ngoan hiền e ngại hỏi thăm tình hình sức khỏe. Ông cũng rất vui vẻ đáp trả lời, nhưng từ sâu trong lòng, cô hiểu, ông đã không còn là nơi mà cô dựa dẫm như trước, tất cả mọi thứ bây giờ, cô phải tự mình giải quyết.

Đây cũng không phải là việc khiến cô khó chịu, mà chính là thân thể đứa con gái đi cùng Văn Thiếu Kiệt đêm dự tiệc. Nói sao cô lại cảm thấy quen quen, thì ra nó là Từ Y Chi cũng là em họ của cô. Vì khi đến đây, cô đã chạm mặt người phụ nữ đáng khinh là mẹ của nó, lại nhớ đến bộ dạng ngu ngốc quen mắt liên hồi, mẹ con nhà nó định giờ trò ‘Câu rùa vàng’ sao?

Dự định ngồi nói chuyện với Văn cha một lát, cô sẽ vạch trần bộ mặt thật của hai mẹ con Từ Y Chi, nhưng chưa kịp mở lời thì Văn Thiếu Kiệt xuất hiện, cô không muốn làm mất hình tượng bao năm mình gây dựng, nên cố ý giấu đi sự ganh ghét trong lòng, vui vẻ chào đón hỏi thăm anh.

“Sao cô ở đây?” Câu hỏi dành cho Từ Hiểu Thương, nhưng ánh mắt thâm sâu của Văn Thiếu Kiệt lại liếc nhìn cha của mình. Vốn nghĩ ông sẽ không chút nương tình tông Từ Hiểu Thương đi, nhưng không ngờ càng già, cha của anh càng yếu lòng. Nghĩ đến đây, trong mắt anh hiện lên tia tính toán.

“Em... em đến thăm bác trai” Khẽ cuối đầu, Từ Hiểu Thương bộ dạng tủi thân như thể không được người chào đón. Cô thấy trong lòng có sự tức giận, vì sao lại đối xử xa cách với cô như vậy? Ba năm qua, lúc nào cô cũng cố gắng hoàn thiện chính mình để xứng đáng đứng bên cạnh anh, còn anh thì sao? Xem cô như một kẻ không thiếu cũng chẳng thừa, như vậy có công bằng?

“Hôm nay sao lại về đây?” Thấy vẻ không hài lòng cùng ánh mắt trách cứ của Văn Thiếu Kiệt, Văn Diễn chỉ biết than thầm trong dạ. Sáng sớm nay ông dự định sẽ tìm cơ hội nào đó để trò chuyện cùng mẹ Từ, nhân tiện tìm hiểu ý của bà, xem có thể cho phép hai đứa kết hôn sớm hơn không. Ai biết được Từ Hiểu Thương lại xuất hiện, mà khiến ông khá bất ngờ là họ lại có mối quan hệ với nhau khá phức tạp.

Đành vậy, chuyện nào tới trước xử lý trước, ông cũng muốn một lần nhanh chóng giải quyết cho xong, nên trước tiên tìm lí do nhẹ nhàng nói rõ cho Từ Hiểu Thương hiểu mà biết đường rút lui, còn cô cương quyết không thuận ý, ông chẳng ngại dùng hành động thực tế để cưỡng chế.

Chuyện nào cũng chỉ mới là dự tính, tiếp theo thẳng con quý tử lại xuất hiện, ông có thời gian giải quyết sao?

“Lần sau chẳng cần phải đến” Không trả lời Văn Diễn, ánh mắt Văn Thiếu Kiệt nhìn Từ Hiểu Thương thêm phần khinh ghét, lời nói tuy nhẹ nhàng, nhưng không chứa một tia tình cảm. Sâu trong mắt cô ta, anh nhìn ra được sự đố kỵ mãnh liệt. Không biết do mình suy nghĩ quá nhiều hay không, tự dưng trong lòng anh dâng lên nỗi bất an khó tả.

“Anh Kiệt, sao lại đối xử với em như vậy? Em làm gì sai?” Giọng nói yếu ớt, hai hàng nước mắt bắt đầu rơi là chả. Từ Hiểu Thương đau lòng, tay phải nắm chặt để trên ngực, bộ dáng vô cùng thương tâm. Trong hoàn cảnh này, bất kì ai nhìn vào cũng sẽ mềm lòng.

“Em thật sự đã cố gắng thay đổi rồi mà?” Vẫn nhận được sự lạnh lùng của Văn Thiếu Kiệt, Từ Hiếu Thương thập phần lo sợ trong lòng. Lời nói của cô thêm ngẹn ngào chứa đựng nỗi đau khổ, cơ thể yếu ớt mơ hồ một cơn gió nhẹ cũng có thể vật ngã.

“Tại sao vẫn không chấp nhận em chứ?” Thấy Văn Thiếu Kiệt không mấy may động lòng, lúc này Từ Hiếu Thương càng thêm nôn nóng. Cô biết, nếu ngày hôm nay trôi qua, cơ hội của cô trở thành bà tổng giám đốc một tập đoàn lớn chỉ còn là trong giấc mộng.

Không cam tâm, thật sự Từ Hiếu Thương không cam tâm. Cô là đứa con gái duy nhất của Từ Khải giám đốc của một công ty, vì được cha hết mực thương yêu chiều chuộng nên sinh ra kiêu ngạo cùng danh giá. Nghĩ rằng trời sinh cô cao quý, từ trước đến nay chẳng xem ai ra gì. Chỉ mỗi khi đứng trước Văn Diễn và Văn Thiếu Kiệt, cô mới khoác lên mình một bộ dáng hoàn toàn khác.

Hiện tại cô lại bị một đứa con gái tầm thường hèn mọn qua mặt, cơn giận này nuốt trôi sao? Và một khi tức giận, con người ta sẽ mất đi sự sáng suốt, bộc lộ bản tính vốn có của mình. Từ Hiếu Thương kích động bước đến nắm lấy bàn tay Văn Thiếu Kiệt, nhưng anh chẳng để tâm gạt mạnh đi. Hành động này chẳng khác gì một giọt nước làm tràn li.

“Hay... hay tại mẹ con của nó?” Vừa hồ thẹn, vừa tức giận hoá hận, thấy mẹ Từ ở trong bước ra, Từ Hiếu Thương chỉ thẳng bà mà quát, cứ như đem tất cả tội lỗi đổ vào trên người bà. Phải, chính là mẹ con đứa ngốc kia, nếu không cô chắc chắn sẽ là con dâu họ Văn rồi, mọi thứ là tại bọn họ chen vào, khiến Văn cha không muốn làm chỗ dựa cho cô, Văn Thiếu Kiệt càng thêm bài xích cô. Tất cả là do bọn họ.

“Câm miệng” Văn Thiếu Kiệt quay đầu nhìn thẳng vào mắt Từ Hiếu Thương mà quát. Anh đi từng bước từng bước tiến lại gần cô ta nắm cổ tay trái, ánh mắt sắc bén pha lẫn chút tàn nhẫn. Từ kể rằng, từng tiếng nói phát ra khiến người nghe vô cùng sợ hãi. Nếu cô còn dám nói, thì cô sẽ vĩnh viễn im lặng”. Nói xong, anh thẳng thừng ném cô ngã xuống không chút thương tiếc.

Trong lòng Văn Thiếu Kiệt chợt nhói lên. Với cái bản tính Từ Hiếu Thương thế này, vậy lúc trước cô ngốc của anh thật sự đã chịu thiệt thòi như thế nào? Nghĩ đến đây, ánh mắt anh càng thêm tối sầm, tiếc hận rằng mình gặp cô ngốc trễ đến vậy.

Nếu là trước kia, dù Từ Hiếu Thương nói gì, hay kêu ngạo thế nào, Văn Thiếu Kiệt cũng chẳng để ý. Chính vì như vậy, cô ta mới cả gan tự ý làm càn. Hiện tại, cô ta không có giá trị gì, hơn nữa còn dám chỉ trích người khác, mà người đó sau này là mẹ vợ tương lai, anh không đứng ra giải quyết mặt mũi đâu nói bảo vệ con gái người ta?

“A...” Bất thành linh bị đẩy ngã, Từ Hiếu Thương hoảng hốt la lên. Cảm giác đau đớn từ đầu gối truyền đến khiến cô tỉnh táo. Trong lòng tăng thêm phần căm hận, lại sợ hãi không dám thể hiện ra ngoài. Tội thân khóc lóc ngồi dậy, ánh mắt đáng thương nhìn Văn Thiếu Kiệt, biết là không thể lay động anh, liền nhìn sang Văn cha, mong ông ban cho chút thương xót.

“Cứ làm như lời nó đi” Thái độ hiện tại của Văn Diễn cũng không còn phần nào do dự nhìn Từ Hiếu Thương mà nói. Ông biết, vừa rồi cô đã lộ rõ bản chất chanh chua thật sự của cô ta, nên chút mềm lòng còn sót lại của ông cũng biến mất. Mong rằng cô ta không dại gì mà đối đầu cùng con trai ông, nếu không thiệt thòi chỉ là bản thân thôi.

Từ Hiếu Thương không một lời mà rời đi. Cô ta hận, hận những gì vốn đã thuộc về cô mà bị Từ Y Chi đoạt. Chuyện xảy ra hôm nay cho cô hiểu, Văn Thiếu Kiệt không coi con ngốc kia là lá chắn, mà chắc hẳn đã yêu thương nó. Một nụ cười thâm hiểm được kéo nhẹ nơi khóe môi, những gì cô ta không có được, một đứa con gái ngu ngốc cũng dùng mơ mà có được.

“Alô... Nhân, chiều anh đầu giờ tới văn phòng tìm mình” Nhìn Từ Hiếu Thương biến mất khỏi tầm mắt, trong lòng Văn Thiếu Kiệt cứ cảm thấy bất an. Nếu cô ta tính sổ với anh bao nhiêu cũng chẳng cần để ý đến, đáng này... nên ngừa bệnh hơn trị bệnh thôi.

“Được, mình chờ.” Tắt máy điện thoại, Văn Thiếu Kiệt hiện tại không còn tâm trạng nào bàn công việc, chỉ nói rõ một vài điều quan trọng với Văn Diễn, sau đó lễ phép cúi đầu chào mẹ Từ, ánh mắt thâm thúy nhìn Văn cha ý tứ rõ ràng, sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Osin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Văn Thiếu Kiệt về đến nhà thì đã là 10 giờ tối. Anh đi thẳng lên phòng của Từ Y Chi, mở cửa nhẹ nhàng để bước vào. Trong phòng đèn vẫn sáng, đây là thói quen khi cô ngốc ngủ một mình. Thời gian gần đây mỗi đêm anh đều ôm cô đi ngủ từ rất sớm, hôm nay vì phải xử lý vụ việc quan trọng nên về hơi muộn một chút.

Cởi giày và áo ngoài ra, Văn Thiếu Kiệt lên giường nửa nằm nửa ngồi trên gối, tay chống má trực tiếp đối diện nhìn gương mặt Từ Y Chi đang say giấc. Anh vốn dĩ rất lo lắng, sợ rằng cô ngốc không có anh sẽ khó ngủ, nhưng bây giờ nhìn đi, cô chẳng phải đang ngủ rất ngon lành hay sao? Có chút dỗi hờn lướt nhẹ qua khóe mắt, bất chợt ánh nhìn của anh dừng lại ở vật trong tay của cô.

Trong tay Từ Y Chi đang ôm chặt chiếc áo sơ mi trắng tinh của Văn Thiếu Kiệt đặt dưới má, điều này chẳng phải đại diện cho cô ngốc nào đó không thể ngủ khi thiếu anh sao? Có phải anh đã bắt đầu bước vào cuộc sống của cô? Nghĩ như vậy, tự dưng trong tim anh có dòng nước ấm nhẹ nhàng chảy qua.

Cô đã để ý đến sự hiện diện của anh!

Mim cười chỉ vì một điều đơn giản, Văn Thiếu Kiệt đưa tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt tròn nhỏ trắng như tuyết của Từ Y Chi mà vuốt ve. Nhìn cô ngủ cứ như một thiên thần mang đến sự bình yên cho toàn nhân loại. Anh hi vọng, hi vọng mỗi ngày được ở bên cạnh cô, được ngắm cô từng phút từng giây như hiện tại.

Nhớ lại hình ảnh của cô khi lần đầu tiên gặp, anh không khỏi nở nụ cười hạnh phúc. Cô lúc nào cũng cúi đầu, lẳng lặng bên cạnh, lại thêm cái tính ít nói khiến anh nhiều lúc rất tò mò, nhưng không vì thế mà muốn mở lời nói chuyện. Rất tiếc, sự cương quyết của anh nhanh chóng bị tiếng cười trong trẻo kia đánh vỡ.

Anh nhẹ nhàng đến bên cô, ngại rằng mình không cẩn thận lại làm cô sợ. Cô yếu đuối, mỏng manh, nhút nhát, nhưng lại có sức mạnh hạ gục một người cao ngạo như anh.

Trên thương trường, anh có đủ bản lĩnh đánh bại đối phương. Vào bóng tối, anh đủ khả năng hạ gục đối thủ. Trong cuộc sống, anh cao ngạo khi phách. Vậy mà lại cam tâm tình nguyện thua dưới tay một cô gái.

Văn Thiếu Kiệt cũng một cử chỉ âu yếm nhìn Từ Y Chi, hành động vẫn vuốt ve gương mặt như cũ nhưng lại làm ảnh hưởng tới người đang ngủ.

Từ Y Chi bất chợt nhắm mắt trở mình, xoay lưng về phía Văn Thiếu Kiệt. Do nằm, chiếc áo ngủ của cô theo chuyển động mà bị xé rách lên, lộ ra một vùng da thịt. Văn Thiếu Kiệt chưa kịp cười tươi về sự ngây ngô của cô thì ánh mắt lại tối sầm khi nhìn thấy phần da đó.

Trên làn da trắng như tuyết kia, lại nổi bật một mảng da xù xì nhẵn nhụi, điều đáng sợ hơn chính là, anh chỉ thấy một phần nhỏ bị hé ra. Văn Thiếu Kiệt nhẹ nhàng kéo áo ngủ của Từ Y Chi lên, càng kéo, bàn tay anh càng rung mạnh liệt, rất khó mà kiềm chế cảm xúc trong lòng lúc này.

Mảng da này, hay nói chính xác là vết bỏng này có độ rộng khoảng hai bàn tay xoè ra bao trọn vùng eo sau lưng Từ Y Chi. Văn Thiếu Kiệt sau khi trải qua sự kinh hãi, trong lòng từ từ bình tĩnh lại. Vết bỏng, sao lại có vết bỏng đáng sợ thế này? Cô ngốc của anh đã từng trải qua điều đáng sợ gì?

Nhìn vết tích, hẳn đã có từ lâu rồi, nhưng dấu vết vẫn đáng sợ như thế, vậy hẳn là rất nguy hiểm phải không? Văn Thiếu Kiệt đau lòng, tay nhẹ nhàng xoa và cúi người hôn lên vết tích, như muốn xoa đi nỗi đau khi mà cô phải tự mình trải qua trước kia, chắc hẳn lúc đó, cô đã rất đau đớn.

Do cúi đầu, tóc của Văn Thiếu Kiệt lại chọc nhột đến Từ Y Chi, cô mơ màng dụi mắt ngồi dậy.

“Kiệt, anh về rồi.” Từ Y Chi nhấp nhem dụi dụi đôi mắt, giọng nói mang chút nũng nịu, thêm chút chưa tỉnh táo xen vào. Cô vốn dĩ định chờ anh về rồi ngủ, nhưng chờ rồi chờ chẳng thấy anh về. Mọi ngày cô ngủ đều rất sớm, vì không chống chọi được cơn buồn ngủ, cô lấy tạm áo anh ôm vào lòng, hi vọng anh nhanh chóng trở về rồi mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

“Bé ngốc, anh phá giấc ngủ em phải không?” Chính lại tư thế ngồi ngay ngắn, Văn Thiếu Kiệt đưa tay gỡ những sợi tóc rối cho Từ Y Chi, ánh mắt dịu dàng yêu thương nhìn cô mà cười. Đến vẻ chưa tỉnh táo của cô cũng câu hồn như vậy, càng ngày anh càng cảm thấy tình yêu mà mình dành cho cô càng mãnh liệt.

“Ừm, không có, em vốn ngủ không sâu thôi” Từ Y Chi môi nhỏ hé nụ cười. Cô vốn cảm thấy không an toàn khi ngủ một mình, vì mỗi lần, cô điều gặp phải ác mộng thật đáng sợ. Cứ tưởng chỉ có mẹ mang đến cảm giác bình an, không ngờ Kiệt của cô chẳng những đem đến cảm giác bình an, mà có gì đó như là ỷ lại, khiến cô hoàn toàn dựa dẫm vào.

“Chi Chi, vết bỏng này là?” Như nhớ đến điều gì, Văn Thiếu Kiệt đưa tay ôm lấy eo Từ Y Chi, bàn tay nhẹ nhàng xoa vào vết bỏng. Anh thật muốn biết nguyên nhân gây ra việc này. Như thế nào người nhà lại bất cẩn đến như vậy.

“...” Nghe Văn Thiếu Kiệt hỏi, Từ Y Chi thoáng chốc cứng người, gương mặt biến sắc tái nhợt. Cả người cô rung lên. Ác mộng bao nhiêu đêm hành hạ cô từ chuyện đó khiến cô thêm sợ hãi. Đôi mắt to tròn trong sáng giờ đây lại tràn ngập sự đau đớn từ trong kí ức.

“Chi Chi, cả buổi chiều nay anh chưa ăn gì, em làm mì cho anh ăn được không? Anh đang rất đói” Phát hiện người trong lòng có vấn đề, như tức khắc Văn Thiếu Kiệt liền hiểu. Anh nhẹ nhàng nâng gương mặt Từ Y Chi lên, để cô nhìn thẳng vào mắt mình. Giọng nói êm dịu nhằm đánh lạc hướng suy nghĩ của cô.

“Kiệt, anh chưa ăn gì sao?” Đúng như dự đoán, suy nghĩ Từ Y Chi nhanh chóng bị Văn Thiếu Kiệt kéo sự chú ý. Đôi mắt cô lại trở về vẻ trong sáng. Hiện tại điều đáng quan tâm là, Kiệt của cô bị đói. Phải nói rằng, người đầu óc đơn giản rất khó chứa hai sự kiện cùng một lúc, cô chính là một điển hình.

“Đề em đi nấu mì cho anh nha” Thấy Văn Thiếu Kiệt gạt đầu, Từ Y Chi nhanh chóng bước xuống nhìn anh rồi chuẩn bị đi lấy mì. Vốn trong nhà anh chẳng bao giờ có thứ không dinh dưỡng đó, nhưng từ buổi tối anh ăn liền hai tô, thì mì trong bếp lúc nào cũng có dự trữ sẵn.

“Được rồi, em đi nấu đi, anh tắm xong anh xuống” Văn Thiếu Kiệt tiếp tục nở nụ cười, nhưng khi bóng dáng Từ Y Chi khuất dạng, gương mặt anh lại hoàn toàn thay đổi. Đôi mày chau lại, ánh mắt lạnh lẽo toát vẻ suy nghĩ.

Anh cảm nhận rõ ràng sự sợ hãi của cô, rốt cuộc là nguyên nhân gì gây ra? Khi mở lời hỏi, tức thì cả người của cô cứng nhắc, sau đó lại run rẩy, nhất định là người khác gây ra, mới làm cho cô phản ứng như vậy.

Lúc trước, lần đầu tiên anh phát hiện cô khóc trong phòng, biểu hiện cũng hết sức sợ hãi như thế, hẳn là với việc này có liên quan? Cô sợ hãi gọi mẹ, là vì bà là chỗ dựa tinh thần, chẳng lẽ khi xảy ra chuyện, cô ngốc lại ở một mình?

Khốn kiếp, là ai lại muốn làm hại Từ Y Chi?

Anh phải hỏi mẹ Từ vấn đề này, nếu quả thật do người khác gây ra, anh nhất định bắt kẻ đó ném thứ mùi vị đau đớn gấp trăm lần cô ngốc của anh, để họ biết thế nào là thê thảm.

“Reng... reng... reng”

“Alô...” Văn Thiếu Kiệt vừa định đi tắm, bất chợt điện thoại lại reo lên, nhìn màn hình hiện thị, khoe môi anh lại kéo nhẹ nụ cười.

“...”

“Rất tốt, lần này xem ông ta gượng dậy thế nào được”

“...”

“Được, ngày mai gặp cậu rồi tính”

Tắt điện thoại, Văn Thiếu Kiệt dự định đi vào tắm rửa, nhưng mùi lại ngửi được mùi vị quen thuộc của thức ăn hấp dẫn từ dưới lầu bốc lên, anh quyết định ăn trước rồi sẽ tắm sau vậy.

Thật là, từ lúc nhận định Từ Y Chi đến nay, anh không còn để cô vất vả làm việc nhà hay nấu ăn nữa, chính vì vậy cái bụng lại trở về bất trị như trước. Cũng may đi Lý cũng hiểu đôi chút khẩu vị của anh, nên mới tạm ổn, nhưng so với tay nghề của cô thì... Hình như anh vẫn thích cô nấu hơn.

Nhưng điều đó sẽ được giấu kín trong lòng, anh không muốn cô vất vả, haizzz, nên đành để cái bụng chịu thiệt thòi vậy, ai kêu anh yêu cô thế mà.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Khuya...

Cả dãy nhà trong hẻm nhỏ đã chìm vào giấc ngủ, chỉ duy nhất một căn đèn vẫn còn sáng. Không biết chủ nhà làm việc gì mà đến giờ vẫn chưa ngủ, chúng ta cùng vào đó xem xét nhé.

Lý Tương Tư phùng mang trợn mắt nhìn vị khách không mời mà đến. Thật vất vả cô mới học bài xong, dự định sẽ bay lên giường đánh một giấc cho đã, sáng mai còn dậy sớm đi học. Đứng vào lúc cô sắp chìm vào mộng đẹp thì cửa bị gõ, tuy bất mãn, nhưng cô cũng phải bỏ dậy mà ra xem.

Lý Tương Tư không thiện ý nhìn Trương Quân Nhân, còn anh thì tò mò đánh giá toàn bộ bài biện trong nhà, vừa nhìn vừa sờ mó những thứ thú vị trên bàn học của cô.

Căn nhà nhỏ, chỉ có một cái giường, một cái bàn ăn, một cái tủ lạnh nhỏ, một góc nhỏ học tập, tuy nhỏ nhưng rất gọn gàng, quan trọng là đánh giá này giờ, anh hài lòng nhất chính là... chỉ có một cái giường, thật vừa ý mà.

“Anh nói, anh bị đuổi ra khỏi nhà?” Lý Tương Tư nghi hoặc nhìn Trương Quân Nhân, muốn từ trên gương mặt anh tìm dấu vết nào đó của sự nói dối. Rất tiếc, cô chỉ là một cô gái vẫn còn đang đi học, trường đời cô chưa trải nghiệm được bao nhiêu, làm sao có thể so sánh với tên cáo già tu luyện sắp thành tinh như anh?

“Ừ” Cúi mặt tỏ vẻ tủi thân, Trương Quân Nhân làm như cả thế giới này bỏ rơi anh vậy. Bị mẹ Trương đuổi ra khỏi nhà là thật, nhưng vấn đề nằm bên trong, chỉ anh và bà mới biết được. Haizzz, cũng đừng trách anh quá mưu mô xảo huyệt, vì tất cả gen duy truyền điều hưởng trọn từ mẹ anh mà.

“Hiện tại trong người anh không có tiền nên không thuê phòng được?” Lý Tương Tư lại gả mờ nhìn Trương Quân Nhân không tin tưởng, trên đời chẳng lẽ lại con người mẹ phũ phàng như vậy sao? Vì sao cô có cảm giác việc này không được chân thật như thế?

“Ừ” Đã cho mình lí do đến đây, Trương Quân Nhân không ngại gì diễn kịch cho tới cùng. Ai bảo, khi ôm cô nhóc nào đó ngủ đêm qua, khiến anh nghiện chứ? Mà đã là nghiện rồi, anh sẽ dùng hết mọi cách để hài lòng bản thân, cũng như nghe theo tiếng gọi nơi trái tim mình.

“Anh không có bạn để xin ở nhờ?” Không phải đến điều này cũng đợi cô nhắc nhở? Lý Tương Tư lại thêm nghi hoặc, đừng nói hiện tại anh chẳng có người bạn thân nào nha, cô thật sự không tin đâu.

“Ừ” Chỉ một từ, không thêm bất cứ câu giải thích hay lí do bào chữa gì, Trương Quân Nhân khiến Lý Tương Tư ù ù cạc cạc ngơ ngác. Ha, nhóc con, em làm sao có đủ bản lĩnh đầu lại trí thông minh của anh chứ? Trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt anh vẫn bộ dáng đáng thương hơn đáng

nghe.

“Nên... Anh chỉ có thể đến đây?” “Lý Tương Tư rất muốn hét to lên “Anh nói dối” nhưng khi nhìn thấy gương mặt của Trương Quân Nhân buồn bã, lời tới miệng đành nuốt ngược trở lại, sợ nói thẳng ra quá sẽ làm anh ta tổn thương, cô tốt quá má =,=

“Ừ.” “Vẫn một chữ không hơn không kém, Trương Quân Nhân dùng hết khả năng của mình để nặn ra gương mặt đáng thương nhất dụ dỗ Lý Tương Tư. Anh không tin với ngoại hình ưa nhìn và bánh như mình mà không làm xiêu lòng cô được.

“Tôi với anh thân lắm sao?” “Lý Tương Tư làm như không nhìn thấy vẻ mặt như cổ mê hoặc của Trương Quân Nhân. Cô quay mặt đi phán một câu suýt nữa làm anh ta nghẹn vì sắc nước bọt. Mới gặp vài ngày mà đã thân quen, có ma mới tin.

“...” Ngoài lặng im trong giây lát, Trương Quân Nhân còn biết nói gì? Ừ, thì hai người bọn họ chỉ quen có mấy ngày thôi, ừ thì lần đầu gặp nhau anh đã cố ý làm khó Lý Tương Tư một chút. Nhưng cũng đừng vì vậy mà xem anh như chưa từng thân chứ? Ít ra... Họ cũng từng ngủ chung một giường rồi mà, không thân cũng thành thân thôi.

“Tôi thực sự không còn chỗ nào đi.” “Trương Quân Nhân vẫn chưa bỏ cuộc, anh cúi nhẹ đầu, vẻ mặt càng thê lương hơn. Nếu thật sự trên đời này không còn chỗ nào để anh đi thì, trên mặt đất này chẳng có tồn tại động vật gọi là con người. Nhưng hoàn cảnh nào phải nói theo hoàn cảnh đó, anh không ngại dần lòng mà nói dối.

“Hừm, không liên quan tới” Liếc xéo gương mặt của Trương Quân Nhân, Lý Tương Tư bĩu môi. Anh và cô thân lắm sao? Đến nỗi gặp khó khăn liền nghĩ đầu tiên đến cô? Chẳng lẽ nhìn cô giống vị cứu thế đến vậy? Bán thân cô, cô lo chưa xong, hơi đâu lo cho người khác chứ.

“Chẳng lẽ cô thấy chết không cứu?” “Lần này, Trương Quân Nhân ngược gương mặt lên, nhìn sâu vào đôi mắt của Lý Tương Tư, muốn nhìn ra chút gì đó. Và tất nhiên, nhìn thấy sự không nở nết sâu trong lòng của cô, anh hiểu, anh càng thêm tấn công vào điểm yếu này, cô nhóc rất dễ mềm lòng mà.

“Anh không phải là đi chết, chỉ là đi tìm chỗ ngủ thôi” Tìm ra cái không đúng trong câu nói của Trương Quân Nhân, Lý Tương Tư nhìn anh với vẻ mặt khó hiểu. Quái, kêu anh ta ra ngoài ngủ, có kêu anh ta đi treo cổ hay nhảy lầu đâu mà nói cô thấy chết không cứu chứ?

“Nhưng ngủ ngoài đường dễ gặp cướp lắm, có khi gặp cướp sắc nữa” Trương Quân Nhân mắt đỏ lên, ngược nhìn Lý Tương Tư rồi cúi xuống. Anh thầm cười trong lòng. Không ngờ bản thân anh trong tình huống này lại lấy cái suy luận đáng chết này dọa người khác, nếu để anh em trong giới biết được, có lẽ sẽ cười đến rụng răng mất.

“...” khoé mắt Lý Tương Tư co giật. Gì chứ? Cướp sắc sao? Rồi cô bắt đầu đưa mắt đánh giá nhìn anh thật kĩ một lượt từ trên xuống dưới một lần. Từ khi gặp nhau đến giờ, hiện tại cô mới chân chính quan sát Trương Quân Nhân thật kĩ. A, cũng là một soái ca à. Nếu quả thật gặp phải những kẻ biến thái thì...

“Nếu cô không đồng ý, vậy tôi cũng chỉ có nước chấp nhận số phận thôi.” “Dùng chiêu cuối cùng, Trương Quân Nhân không tin Lý Tương Tư lại cứng lòng như vậy. Anh giả vờ rồi quay đi, đầu cúi nhẹ, cứ như một kẻ chuẩn bị đâm đầu vào cái chết, đáng vẻ đau thương làm mềm lòng người khác.

“Haizz, thật là số khổ mà.” “Quay đi được hai bước, mà Trương Quân Nhân chẳng nghe tiếng Lý Tương Tư ngăn lại, lòng anh có chút nóng nảy, nhưng vẫn mở miệng nói, lời phát ra chứa đựng sự ai oán cùng bi ai, phá vỡ cứng rắn cuối cùng của cô.

“...” Sao nghe như cô đang làm việc ác vậy? Lý Tương Tư nhăn mặt suy nghĩ. Đúng là bây giờ ngoài đường người ác đầy đây, nhìn cái tên mặt trắng này thế nào cũng bị nghĩ là người có tiền, lỡ như...lỡ như bị cướp thật...Suy nghĩ có một rồi sẽ ra hai, cô càng nghĩ càng sợ, cứ lấy hoàn cảnh mình vào người khác mà liên tưởng.

“Thôi được rồi, tôi đành làm người tốt vậy” Suy nghĩ một lát, Lý Tương Tư lấy lại cảm xúc. Dù gì cái tên Trương Quân Nhân này chỉ yêu thích đàn ông, với lại cũng từng ngủ chung giường rồi, cô không sợ. Nhưng vấn đề là, người khác nhìn vào sẽ khác đi - _ -

“Được rồi, vậy đi ngủ đi, tôi buồn ngủ lắm rồi.” Nhìn ra tâm tư của Lý Tương Tư, Trương Quân Nhân đánh nhanh rút lẹ, không cho cô có cơ hội thay đổi ý. Anh cởi giày và áo khoác, trèo tốt lên giường nằm xuống nhắm mắt, để cô lại phía sau hậm hực.

“Hừ.” “Có hơi tức giận, nhưng Lý Tương Tư không hối hận vì giúp người khác. Có thể vì đêm đã vào khuya cô cảm thấy buồn ngủ, chẳng cần để ý gì, lên giường nằm phân giường còn lại, thêm cướp lấy cái chăn của Trương Quân Nhân đang giữ ôm vào lòng và bắt đầu giấc mộng dở dang, không hề hay biết người bên cạnh vẫn đang nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

5 giờ sáng!

“Dậy, dậy đi chứ.” Lý Trương Tư cố ý dậy thật sớm, vệ sinh cá nhân xong liền trở về giường, ra sức vỗ vỗ mặt Trương Quân Nhân để cho anh tỉnh giấc. Ai biết được cái tên này mê ngủ đến như vậy, gọi hoài mà chẳng chịu thức. Làm cô phải dùng đến sức ba hổ chín trâu để lôi anh dậy.

“Ừ... Ngủ thêm một chút thôi mà” Trương Quân Nhân như kiểu vẫn còn mê ngủ, ôm chăn quấn quanh người xoay về hướng khác. Chết tiệt thật, trời vẫn còn rất sớm, sao nhiệt độ lại cao thế này? Còn quấn thêm cái chăn, làm cả người anh toát cả mồ hôi.

“Nè nè, thức dậy đi, anh nên rời đi rồi” Thật là hết cách. Lý Trương Tư chỉ vì sợ Trương Quân Nhân qua đêm ở ngoài gặp nguy hiểm, nên tạm thời cho anh ngủ nhờ. Nhưng nếu anh ta còn không thức dậy rồi đi sớm, thì người gặp nguy hiểm chính là cô. Cô thật không muốn mình là chủ đề bàn tán của cả nơi này vào sáng nay đâu.

Dù cô biết Trương Quân Nhân bị đồng tính, nhưng người ngoài nhìn vào thì khác. Họ sẽ mách với mẹ cô, rằng cô để đàn ông qua đêm trong nhà, thế nào cũng bị tra hỏi cho xem. Cho nên, bất cứ giá nào cũng phải tống khứ cái quả bom nổ chậm này đi mới được.

“Ê, anh... Anh sao vậy?” Thấy đối phương có điều bất thường, Lý Trương Tư quan tâm hỏi. Hiện tại là trong mùa hè, thời tiết oi bức, cho dù đêm hay ngày điều là nóng. Mà nhà cô thì khó khăn, không có máy điều hoà nên nhiệt độ sẽ cao. Thấy Trương Quân Nhân trong tình trạng này lại quấn chặt chăn, khiến cô nghĩ là anh bị bệnh, nên đưa tay đặt lên trán anh thăm dò nhiệt độ.

“Tôi... “ Thấy Lý Trương Tư đưa tay đặt lên trán, Trương Quân Nhân rất muốn nói 'Tôi không sao'. Nhưng cảm giác được sự mềm mại từ bàn tay cô khiến gương mặt anh đỏ lên, hạ thân thêm một hồi khó chịu. Anh thầm cắn răng, chết tiệt, cái quái gì thế này.

“Trời, anh thế nào lại bị sốt?” “Lý Trương Tư hốt hoảng la lên. Nhìn Trương Quân Nhân mặt đỏ một tầng, cô càng khẳng định, anh đã bị sốt. Hèn chi lại một hồi không chịu thức dậy như vậy. Cũng may cô cho anh ngủ nhờ, nếu thực sự qua đêm bên ngoài, chắc anh sẽ bệnh trầm trọng hơn.

“...” Trương Quân Nhân chỉ biết im lặng nhắm mắt. Chết tiệt, anh chỉ muốn dùng chăn che đi cái nơi nào đó đang mất kiểm soát của mình, chứ có phải bệnh hay sốt gì đâu. Chẳng qua không khí nóng bức, thêm cái chăn, nên cơ thể anh nóng thôi. Thế nhưng cô nhóc này.... Mà khoan, bệnh là do cô nói, anh có quyền im lặng và...

Một kế hoạch bắt đầu được vẽ ra...

“Khu... Khu, có lẽ đêm qua...khu...dầm sương khuya nên cảm...khu...lạnh” Nghĩ như vậy, Trương Quân Nhân vừa ho vừa nói lí do mình bị sốt. Đúng vậy, nếu như bây giờ anh bị bệnh, Lý Trương Tư chắc chắn sẽ không nhẫn tâm đuổi anh đi. Nhưng mà, nhiệt độ nóng nực như vậy mà cứ ôm mãi cái chăn, cả người anh sắp bị hầm chín rồi.

“Vậy làm gì giờ?” Thấy Trương Quân Nhân ho nhiệt tình đến đỏ mặt, Lý Trương Tư bối rối không biết phải làm sao. Cô muốn anh tranh thủ trời còn chưa sáng mà rời đi, để những người hàng xóm của cô không bắt gặp, thế nhưng bây giờ anh ta lại đỏ bệnh, đôi mắt hạnh hiện lên vẻ khó xử.

“À, hay anh gọi điện cho mẹ anh đi” Đúng rồi, cách này là tốt nhất. Lý Trương Tư vỗ tay hài lòng nhìn Trương Quân Nhân, ánh mắt to tròn chờ phản ứng của anh. Nhưng rất tiếc, hi vọng bào tử của cô nhanh chóng bị dập tắt.

“Híc, mẹ tôi... Bỏ rơi tôi rồi” Vẻ mặt Trương Quân Nhân hiện lên nét buồn bã thê lương. Một là muốn thể hiện cho Lý Trương Tư nhìn, hai là, trong lòng anh dâng lên cảm giác mất mát, cô không thích anh ở đây sao? Hay anh mang đến cho cô phiền phức?

“Thôi được rồi, hôm nay tạm thời anh ở đây đi, thấy khỏe rồi hẳn đi.” Thấy yêu cầu của mình không được thoả đáng, lại gọi cho Trương Quân Nhân sự buồn tẻ, Lý Trương Tư nhăn mặt đồng ý để anh ở đây. Đúng là làm người tốt cần phải hi sinh mà.

“À, tốt nhất anh ở yên trong nhà, không được ra ngoài biết chưa?” “Nhớ đến điều quan trọng, Lý Trương Tư nhìn Trương Quân Nhân căn dặn rõ ràng. Cô thật không muốn sự tốt bụng của mình được phơi bày đâu, vì mẹ cô chẳng bao giờ tin, cái lí do là tên mặt trắng này là người đồng tính.

“Nè, uống tạm viên thuốc hạ sốt đi.” Đã cho phép Trương Quân Nhân ở lại, Lý Trương Tư phải có nhiệm vụ chăm sóc bệnh nhân. Cô vội lấy một viên thuốc hạ sốt và rót thêm li nước đưa đến cho anh. Hi vọng anh sẽ nhanh hết bệnh, kéo thứ bảy mẹ cô về thì khổ.

Thấy Trương Quân Nhân không ngồi dậy hay phản ứng gì, cô cứ nghĩ là anh bị bệnh yếu sức, liền đặt thuốc và nước lên bàn, bước đến lên giường đỡ anh ngồi dậy, chỉ là, không hiểu tại sao, cô lại cảm thấy cả người anh cứng nhắc? Chẳng lẽ bệnh tình rất nghiêm trọng sao?

“Cảm ơn” Dù không muốn, nhưng Trương Quân Nhân cũng phải uống thuốc. Thấy sự quan tâm của Lý Trương Tư, trong lòng anh liền thấy ấm áp. Hi vọng cô nhóc này mãi mãi quan tâm anh như thế. Có điều... Không bệnh mà uống thuốc, có xảy ra vấn đề gì không? Tí phải gọi điện cho Lâm Hoàng Dương hỏi mới được.

“Tôi... Tôi đi nấu chút cháo, anh nghỉ ngơi đi.” Bị Trương Quân Nhân nhìn đến ngại ngùng, Lý Trương Tư mất tự nhiên lắp bắp nói. Dù gì thời gian vẫn còn sớm để đi học, cô nấu cho anh ta chút cháo. Chứ để anh ta một mình vì đói mà chạy rong ra ngoài thì thê thảm.

“Ừ, cảm ơn” Nhìn ra vẻ thẹn thùng của Lý Trương Tư, Trương Quân Nhân mỉm cười nhìn cô đi vào bếp. Chợt nhớ đến điều xấu hổ, anh cúi đầu nhìn 'cậu nhỏ' đang không biết điều của mình. Chẳng hiểu sao, mỗi khi gần cô nhóc, anh lại có cảm giác kì lạ, mà những lúc như thế 'cậu nhỏ' lại có phản ứng mạnh mẽ.

Nói ra thật kì quái, vốn có nhiều cô gái tự động đến bên anh, dùng mọi cách quyến rũ anh, nhưng anh hoàn toàn vô cảm. Anh đã 30, không phải không hiểu những chuyện nam nữ hoan ái đó, chẳng qua anh không có chút hứng thú nào thôi.

Cũng bởi vì vậy, mẹ anh vô cùng sốt ruột, cứ sợ anh giống như anh trai của mình. Nên năm lần bảy lượt tìm những cô gái trẻ cho anh xem mắt. Mà những cô gái bà giới thiệu thì toàn làm anh chóng mặt. Vì thế, sốt ruột bà càng thêm sốt ruột.

Cho nên, khi Lý Tương Tư xuất hiện bà liền không ngại mà giờ thủ đoạn.

Hôm qua, đến chiều anh mới về đến nhà. Vừa bước vào mẹ Trương liền thông báo, sau khi anh đi thì Lý Tương Tư cũng thức dậy và rời đi, bà niếu kéo cách nào cũng chẳng được. Do đó, bà không chút thương tiếc tống cổ anh ra đường, nói rằng, nếu không đem được cô về đó, thì vĩnh viễn đừng nhìn mặt bà.

Haizz. Thật là, nếu như anh cưới được cô nhóc, chẳng biết sau này địa vị anh có bị lung lay hay không nữa. Nhưng mà cho dù có, anh nhất định cũng không cho cô thoát khỏi tay mình. Lý Tương Tư, cô chắc chắn là của anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Sau khi nấu cháo và cho Trương Quân Nhân ăn xong, Lý Tương Tư thu dọn mọi thứ gọn gàng rồi lập tức tới trường. Trước lúc đi cô không quên căn dặn anh tuyệt đối đừng ra khỏi nhà, buổi trưa cô sẽ tranh thủ mua thức ăn về.

Trương Quân Nhân khur khur ôm lấy chân, đợi khi Lý Tương Tư ra ngoài khép cửa lại, anh mới bật tung mọi thứ ngồi dậy, bật chiếc quạt kê bên để làm mát cơ thể. Thật khổ mà, phải nhanh chân đem cô nhóc kia về biệt thự, chứ nếu còn ở đây, chắc có ngày anh thành tôm hấp mất.

“Reng...reng” Điện thoại của anh trên bàn vang lên giai điệu quen thuộc. Caren nhìn màn hình hiện thị, bỗng dưng cảm giác có điều bất ổn. Anh nhấn nút nghe xong, liền quên lời Lý Tương Tư nói, lấy áo khoác mặt vào rồi rời đi.

Vừa bước ra khỏi cửa, Trương Quân Nhân liền cảm nhận cái nhìn soi mói từ đằng xa bay tới. Nhưng anh là ai? Sẵn đây giới thiệu luôn, anh là đại ka của tổ chức ngầm mafia với thế lực lớn, làm Sao có thể lúng túng khi bị người dòm ngó? Tiện thể anh đưa tay chào lại cho thân mật, xem như bày tỏ sự hiện diện của anh trong ngôi nhà vừa bước ra.

Hôm qua lúc đến, anh để xe cách nhà Lý Tương Tư một đoạn, hiện tại lại là buổi sáng sớm, một đoạn đường không dài không ngắn kia lại được dẹt thành nhiều câu chuyện khác nhau. Mà cũng vì vấn đề tạp nham này, lại kéo theo hai vấn đề nghiêm trọng.

“Alô, di Lý hả? Tôi vừa trông thấy từ trong nhà bà bước ra một người đàn ông rất lạ đó” Về mặt tỉ mỉ quan sát kĩ kẻ lạ mặt của di Tám đối diện. Mặc dù mặt hơi mờ, nhưng ít ra di cũng chính xác đoán được giới tính.

“...”

“Ừ. Nhìn rất trẻ, đáng vẻ sang trọng lắm, à mà hình như là ở qua đêm à” Thầm khoái trong lòng khi mình đưa tin tức được người khác chú ý, di Tám còn nhiệt tình quan sát Trương Quân Nhân để thông báo cho di Lý, bà không quên nhấn mạnh điểm quan trọng ở đây là “qua đêm”.

“...”

“Có. Vừa rồi bé Tư vừa bước ra, không lâu cậu ấy cũng ra” Di Tám dùng lời lẽ hết sức chân thật của mình để đối thoại. Từng câu từng câu rất nhẹ nhàng, cứ như đang nói sáng nay nắng đẹp thế nào. Nhưng người nghe bên kia sắp bùng bùng lỗ tai.

“...”

“Tôi chỉ cho di hay vậy thôi, di hỏi con bé Tư nhà di đi” Quả thật di Tám cũng chỉ biết có bấy nhiêu thôi, còn thân phận phải để chính chủ nói, chứ bà làm gì có khả năng biết tất cả mọi chuyện chứ =.

Tắt điện thoại. Trong một khu nhỏ bé lại nổi lên chuyện buồn đưa bán nầm, mà nhân vật chính không ai khác ngoài Lý Tương Tư đã dẫn trai về qua đêm. Càng đồn thổi hơn khi có người phát hiện, tên đàn ông lạ mặt kia bước lên chiếc xe hơi bóng loáng rồi đi. Và..

Chuyện gì đến cũng sẽ đến thôi.

Phía bên kia...

“Di Lý, di làm Sao vậy? “ Từ Y Chi từ phía sau đi tới, thấy vẻ mặt di Lý hình như không được tốt, cô tươi cười quan tâm hỏi. Xa mẹ một thời gian ngắn, cô nhớ lắm, nhưng nhìn di như thấy được mẹ khiến cô cũng cảm thấy đỡ tội hơn.

“Không có gì đâu Y Chi, di là đang nghĩ về con gái di thôi” Quả thật là bà đang nghĩ về Lý Tương Tư, nhưng đó không phải là nhớ thương, mà là tức giận. Chuyện có thật như lời bà Tám nói hay không, khiến di đứng ngồi chẳng yên. Con bé kia muốn làm bà tức chết hay sao lại trở nên như vậy.

“Trung Tư ? Lần trước con vừa mới gặp bạn ấy” Nghe nhắc Lý Trương Tư, Từ Y Chi chợt nhớ đến hôm đi dự tiệc cùng Văn Thiệu Kiệt đã từng gặp, hai người có trò chuyện qua lại vài câu, cảm giác rất tốt. Vì vốn từng thấy Lý Trương Tư đưa đi Lý đến đây để làm, nên cô từng thấy qua và nhận thức là con gái đi.

“Từng gặp? “ Di Lý nhất thời ngạc nhiên. Trong trí nhớ của bà, Từ Y Chi chưa bao giờ đi ra ngoài mà không có đi hoặc Văn Thiệu Kiệt. Nếu từng gặp chắc hẳn lúc đi với cậu chủ rồi? Cái vấn đề gì đang xoay chuyển đây? Lấy lại tinh thần, bà cười trấn an bản thân rồi hỏi tiếp “Con gặp ở đâu? Nó đi với ai?”

“Gặp ở bữa tiệc sinh nhật hôm trước, bạn ấy đi cùng một người đàn ông, bạn của Kiệt” Từ Y Chi ngập thơ nói, giọng nói êm tai trong vạt để nghe, nhưng những lời này rơi vào tai người đối diện, cứ như sấm sét rền trời, rất có tính chất đã kích thích thần.

“Con... Con chắc chắn là Trương Tư? “ Như không tin vào những gì mình nghe thấy, di Lý hỏi thêm một lần nữa, bà hi vọng bà vừa nghe nhầm, nhưng thấy Từ Y Chi gật nhẹ đầu, lòng bà thêm nặng nề, chuyện này là sao đây?

“Con bé này, sao lại không nghe máy” Cảm điện thoại gọi cho Lý Trương Tư, nhưng cô lại Không bắt máy, làm di Lý thêm lo lắng bất an. Bà đi tới đi lui rồi rầm, dừng lại một chút rồi quyết định.

“Đi đi mua đồ một lát đi về làm bữa sáng, con ở nhà đừng làm bất cứ việc gì, đợi đi về được không?” Vẫn nhớ lần trước để cô ngốc đứt tay, bà vẫn còn ghi nhớ ánh mắt tức giận của cậu chủ, nên lần này bà phải dặn kĩ hơn một chút. Bà mua đồ sẵn tiện ghé qua trường Lý Trương Tư nói chuyện, chứ thế này khiến bà đứng ngồi không yên.

“Dạ, con biết rồi” Từ Y Chi biết di Lý không yên tâm về mình, nên cô ngoan ngoãn mótivi lên và ngồi xuống xem. Thật kì lạ, lúc trước cô làm hết mọi chuyện cũng chẳng sao, tại sao bây giờ lại quản cô đến như vậy?

Thấy Từ Y Chi như vậy, di Lý càng yêu thích, thật là một đứa nhỏ hiểu chuyện. Bà không nghĩ nhiều, vội vàng lấy giỏ rồi đi vì buổi sáng cần phải chuẩn bị cho cô ngốc nữa.

15 phút sau....

Kính kong... Chuông cửa bắt ngờ reo lên.

Từ Y Chi đang xem hoạt hình quay đầu khó hiểu. Chẳng lẽ di Lý đi quên chia khoá? Nghĩ vậy cô đứng dậy đi mở cửa...

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Chương 33

Cốc... Cốc...

“Vào Đ!” Văn Thiệu Kiệt đang duyệt hồ sơ liền dừng lại hành động, tay trái vuốt nhẹ mi tâm. Chẳng hiểu vì sao sáng đến giờ anh không tập trung vào việc được, mắt cứ giắt liên hồi làm anh một trận bực bội. Cảm giác như không nắm bắt được gì thế này khiến anh vô cùng bất an.

“Sao vậy? Có cần để Hoàng Dương kiểm tra không? “ Trương Quân Nhân tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện Văn Thiệu Kiệt với tư thế bắt chéo chân. Buổi sáng anh rất lười chạy tới chạy lui, nhưng vì có vấn đề nghiêm trọng, nên anh buộc tắm thân nhỏ bé của mình vận động.

“Có chuyện gì? “ Rất hiểu tính tình của bạn, cộng thêm trong lòng bực bội, Văn Thiệu Kiệt chẳng nề mặt đi vào vấn đề cần thiết. Cảm giác bất an là thế nào đây? Ai có thể giải đáp cho anh không? Anh chẳng thể làm được gì khi mà đầu óc không tập trung toàn diện.

“Có hai tin, một xấu một tốt, cậu muốn nghe tin nào? “ Trương Quân Nhân dựa lưng vào ghế, hai khủy tay chống vào tay ghế, mười ngón tay đan vào nhau, về mặt ngưng động nhìn Văn Thiệu Kiệt. Buổi sáng chỉ vì mấy chuyện này anh phải chạy đôn chạy đáo, hao tốn kalo biết bao, ít ra cũng cho anh thể hiện một chút chứ.

“Nói đi “ Văn Thiệu Kiệt ném luôn cây viết trong tay xuống bàn, lưng ngã dựa vào ghế, tay phải nói lỏng chiếc cúc áo và cà vạt ở cổ. Hành động kia nói lên anh đang mất kiên nhẫn, biết điều thì nhanh nói rõ, nếu không...

“Từ Khai chính thức bị khởi tố vì con nợ ngập đầu” Không dám đùa giỡn khi tâm trạng người khác không tốt, Trương Quân Nhân mở miệng đi ngay vào vấn đề. Tác phong làm việc của anh phải nói nhanh chóng và đủ ngoan độc. Nhưng lợi hại đến đâu cũng có lúc sơ xuất, và sau đây là điển hình cụ thể...

“Vấn đề xấu ở đây là, Từ Hiếu Thương đã bỏ trốn” Dù không muốn nói ra, nhưng Trương Quân Nhân cũng đành nhìn nhận sự thật. Do người của anh

quá lo là mới để Từ Hiếu Thương trốn thoát khỏi tầm nhìn, càng nghĩ anh càng tức giận.

“Cho người tranh thủ tìm kiếm, sau đó ném mẹ cô ta và cô ta ra nước ngoài, vĩnh viễn không được trở về “ Trầm ngâm một hồi, Văn Thiếu Kiệt cũng mở lời. Tuy anh rất muốn diệt trừ hậu quả về sau, nhưng dù gì Từ Hiếu Thương vẫn mang dòng máu họ Từ, vì Y Chi anh sẽ tạm xử nhẹ.

“À, vấn đề cậu muốn điều tra đã tìm hiểu rõ nguyên nhân “ Nói đến đây, Trương Quân Nhân cảm thấy mình vô cùng sai lầm khi đánh giá thấp sự độc ác của Từ Hiếu Thương. Vốn nghĩ cô ta cũng như những cô gái khác, ham mê sự giàu có nhất thời mà đánh mất đi bản tính lương thiện, nhưng anh đã sai.

Nhìn vẻ mặt chỉ muốn lắng nghe của Văn Thiếu Kiệt, Trương Quân Nhân rất muốn ngược mặt lên trời rống thật to. Khốn kiếp, mặc dù khụ...khụ... Anh cũng chỉ ngồi sai người khác đi làm, nhưng ít ra cũng nên quan tâm hỏi xem anh có vất vả hay không, hoặc là một vài lời an ủi như 'cậu vất vả rồi' vân vân và mây mây, đằng này... Thôi, xem như anh đang tích đức cho con gái anh sau này đi.

“Năm năm trước, sau khi Từ Trọng Tín mất ba tháng, cha con Từ Khải làm đủ mọi si nhục và răn đe cố tình để mẹ con Từ Y Chi tự động rời đi “ Nói chỉ bấy nhiêu mà Trương Quân Nhân cảm thấy bỏ tù Từ Khải thì còn quá nhẹ nhàng so với những gì ông ta gây ra cho người khác.

“Theo thông tin thu thập từ những người làm lâu năm nhà họ Từ thì Từ Hiếu Thương vốn ganh ghét Từ Y Chi. Một hôm, nhân lúc mẹ Từ ra ngoài, chẳng biết cô ta học theo kẻ nào lại dùng axit muốn hủy đi gương mặt cô em cùng họ với mình” Dừng lại, vì Trương Quân Nhân cảm nhận được sự nguy hiểm trong ánh mắt của Văn Thiếu Kiệt.

Nhưng anh không hề có ý thương xót Từ Hiếu Thương chút nào. Nếu tính thời điểm đó, cô ta cũng chỉ mới có mười tám tuổi, Từ Y Chi mười ba, sao lại có thể đối xử với em cùng họ tàn nhẫn đến như vậy chứ? Thật đáng hận.

“Rất may Từ Y Chi tránh thoát an toàn cho gương mặt, nhưng lại nguy hiểm cho vùng eo phía sau lưng” Lúc này Trương Quân Nhân cũng cảm thấy may mắn thay cho Từ Y Chi, nếu quả thật gương mặt bị hủy, chẳng biết có thể tiếp tục sống nữa hay không.

“Tuy là vùng eo, nhưng tính bạo mòn ăn dần của axit rất đáng sợ. Lúc đó mẹ Từ kịp lúc xuất hiện. Bà cùng người con trai lập tức muốn cứu chữa và đưa Từ Y Chi nhập viện lại bị Từ Hiếu Thương cho người ngăn cản tách ra. “ Câu chuyện tuy cách đây năm năm, nhưng khi nghe người khác kể lại, Trương Quân Nhân vẫn không kiềm được sự tức giận.

Trong vài giây ngắn ngủi, Trương Quân Nhân đã lấy lại tinh thần, nhìn về điềm tĩnh của Văn Thiếu Kiệt, anh không thấy được bất kì dấu hiệu gì, nhưng anh biết, con sóng ngầm bao giờ cũng nguy hiểm hơn tất cả.

“Lúc này, Từ Khải xuất hiện. Trên tay ông là tờ giấy chuyển nhượng quyền thừa kế tất cả tài sản của cửa vợ chồng Từ Trọng Tín đứng tên. Nói rằng nếu bà kí tên sẽ để chữa trị cho Từ Y Chi, còn không... “ Ân cướp trắng trợn. Trương Quân Nhân không nói ra lời, nhưng trong lòng đã đem cha con Từ Khải so sánh không bằng loài dã thú. Khốn kiếp!

“Vi thương con gái, bác Từ không suy nghĩ gì cầm viết kí vào, sau đó bà nhanh chóng đưa con đi cấp cứu, cũng từ đó, ba mẹ con họ chính thức bị tống ra khỏi nhà với đôi bàn tay trắng “ Kết thúc câu chuyện Trương Quân Nhân cảm thấy cuộc đời thật tốt khi vẫn còn hai chữ Nhân Quả, Từ Khải thì quãng đường còn lại ăn com tù, Từ Hiếu Thương... Phải xem cô ta có thật sự hối lỗi không.

Văn Thiếu Kiệt gõ nhẹ từng ngón tay xuống mặt bàn. Axit sao? Nhìn vết thương trên người Từ Y Chi có thể biết nguyên nhân không cứu chữa kịp thời nên dẫn đến nặng như vậy. Và đó là lý do mỗi đêm cô hay gặp ác mộng? Dù rất muốn xóa đi kí ức không tốt đẹp kia, nhưng anh làm sao có thể chứ? Chỉ biết mỗi đêm ôm cô vào lòng giúp cô có cảm giác an toàn mà thôi.

“Chỉ bao nhiêu tuổi mà đã độc ác vậy rồi... “ Nói đến đây Văn Thiếu Kiệt dừng lại, hai tay chống bàn đứng bật dậy. Không ổn, Từ Hiếu Thương đã từng thấy qua mẹ Từ trong nhà anh. Vậy... Chắc hẳn cũng biết Chi Chi đang ở cùng anh? Có khi nào cô ta muốn gây bất lợi cho cô ngọc?

“A... “ Bất chợt con đau dữ dội từ ngực trái dâng lên làm lòng Văn Thiếu Kiệt vô cùng bất an. Anh cảm thấy có gì đó rất đau đớn từ trong tim, như bị người cầm dao đâm mạnh vào. Bỏ hết tất cả anh vội vã rời đi, trên tay điện thoại không ngừng ấn nút gọi.

“Kiệt, cậu làm sao vậy? “ Ngơ ngác không hiểu tình huống gì đang xảy ra, Trương Quân Nhân thấy bạn đau như vậy nhanh chóng đứng dậy đỡ, lại bị Văn Thiếu Kiệt gạt ngang bỏ mặt anh rồi bước đi. Anh không trách mà còn nhanh chân bước theo. Chắc chắn đã xảy ra chuyện, còn là chuyện nghiêm trọng mới khiến cho một người luôn bình tĩnh trong mọi tình huống lại trở nên mất bình tĩnh như hiện tại.

“Chết tiệt... “ Ngồi vào tay lái Văn Thiếu Kiệt ném điện thoại qua một bên rồi khởi động xe chạy. Cũng may Trương Quân Nhân đã nhanh nhẹn chui tọt vào trong, nếu không anh cũng đã bị bỏ rơi màn hai cảnh một rồi =.

Đến chung cư, Văn Thiếu Kiệt và Trương Quân Nhân vừa xuống xe thì liền thấy di Lý đi tới.

“Chi Chi đâu? “ Văn Thiếu Kiệt gần như rống lên. Anh đang mất dần sự bình tĩnh vốn có. Lúc này thấy di Lý ở đây, anh càng thêm khẳng định có chuyện chẳng lành xảy ra.

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của di Lý, Văn Thiếu Kiệt nhanh chân chạy lên căn hộ tầng trên của mình. Trương Quân Nhân cũng cấp tốc chạy theo phía sau. Di Lý lấy lại tinh thần cũng sợ hãi chạy theo sau. Lần này bà gây họa gì rồi?

“Chi Chi... Chi Chi” Văn Thiếu Kiệt cứ như một dã thú gầm rống chạy từng ngõ ngách tìm hình bóng của cô ngọc nào đó. Không gian càng im lặng càng tăng sự điên cuồng của anh. Và rồi, một khung cảnh loang lổ màu đỏ chói mắt ở trước mặt anh.

“Chi Chi... Chi Chi” Tim đau đốn, hơi thở dường như ngưng đọng. Văn Thiếu Kiệt như kẻ vô hồn thì thảo gọi tên Từ Y Chi. Mất năm giây anh mới cử động thân mình bước đến gần ngồi xuống. Bàn tay run rẩy anh chậm chạp đưa lên mũi xem xét hơi thở của cô.

“Còn, vẫn còn thở” Cảm nhận hơi thở yếu ớt trên ngón tay, Văn Thiếu Kiệt như trút được sự sợ hãi, anh ngã ngồi trệt xuống nền. Sau vài giây tích tắc anh lấy lại tinh thần nhanh nhẹn nhẹ nhàng ôm lấy Từ Y Chi quay sang Trương Quân Nhân hét lớn “ Mau Đòi mở cửa xe “

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Chiếc xe chở Từ Y Chi chạy với tốc độ cực lớn trên đường, vượt hai lần đèn đỏ, Văn Thiếu Kiệt không chút để ý đến hai chiếc xe của cảnh sát giao thông phía sau. Trong lòng anh, không có gì sánh được mạng sống của cô ngốc.

“A lô, Dương, chuẩn bị phòng cứu cấp lập tức, năm phút nữa mình đến” Trương Quân Nhân lúc này vẫn bình tĩnh để xử lý tình huống. Anh ngồi ghé sau gối đầu cho Từ Y Chi, sợ rằng lượng máu xuất nội ảnh hưởng đến hô hấp của cô.

Cái may mắn nhất trong trường hợp này là con dao chưa được rút ra, nếu con dao rút ra trước khi cả hai bọn họ đến, e rằng Từ Y Chi đã chết từ lâu vì mất quá nhiều máu. Xem ra trong cái rủi cũng có cái may là đây.

Đúng như dự kiến, xe vừa đến cổng bệnh viện đã thấy Lâm Hoàng Dương cùng ba y tá trực chờ. Văn Thiếu Kiệt nhanh chóng xuống xe mở cửa bế Từ Y Chi nhẹ nhàng đặt xuống xe cứu thương. Lâm Hoàng Dương không dư một động tác, lấy túi máu đã chuẩn bị sẵn truyền cho cô.

Hỏi vì sao lại có sẵn máu để truyền à? Bởi vì vấn đề thế này anh gặp rất nhiều, chỉ là Lâm Hoàng Dương cứ nghĩ như mấy lần trước là anh em trong giới ngầm bị thương, không ngờ lần này là Từ Y Chi.

Tất cả mọi người lập tức đưa Từ Y Chi vào trong, hai chiếc xe cảnh sát cũng đã đuổi đến nơi. Hai người ngồi trong chiếc xe chạy đến đầu tiên nhìn biển hiệu của bệnh viện đã cảm thấy bản thân sai lầm khi đuổi đến đây. Họ có nên chạy vào trong đó nói rằng “ À các người vừa vi phạm luật giao thông là vượt đèn đỏ cùng với chạy quá tốc độ?”

Nhưng mấy người kia là đang cứu người! Mà đó cũng không phải là vấn đề nên đặt lên bàn cân. Cái đáng nói ở đây là, gia thế cùng địa vị của chủ nhân cái bệnh viện này. Nên tiếp tục truy cứu hay âm thầm lặng lẽ rời đi? Cả hai cùng liếc mắt nhìn nhau rồi khẽ gật đầu.

Coi như bọn họ đã làm việc tốt, không bắt bớ người đang có lòng cứu người khác. Cho nên.... Chuyện gì bỏ qua được thì tạm thời bỏ qua. Nếu bỏ qua không được cũng phải bỏ qua. Bọn họ sợ vào trong chọc phải người không nên chọc thì cuộc sống của họ sẽ trở nên khó khăn. Vậy chốt lại... Lùi một bước để sống yên bình lặng lẽ đi =.=

Hai chiếc xe âm thầm lặng lẽ rời đi một cách bình thản như vừa rời họ là đi hóng gió chứ không phải đuổi bắt người .

Sáu người cấp tốc đẩy xe cứu thương vào phòng cấp cứu. Đến cửa phòng thì Văn Thiếu Kiệt và Trương Quân Nhân bị cản lại không cho vào trong. Bốn người còn lại tiếp tục chuyển môn của mình cứu người để bắt tay vào việc.

Xe cứu thương vừa rời khỏi tay Văn Thiếu Kiệt, anh cảm giác như tất cả đang nằm ngoài tầm kiểm soát của mình. Nhìn đôi bàn tay mình dính đầy máu của Từ Y Chi mà lòng cảm thấy run sợ. Cái cảm giác đau đốn tột cùng này anh đã từng trải qua khi mẹ anh gặp tai nạn xe. Lúc đó anh mới tròn sáu tuổi, chỉ vì ham chơi mà bị lạc, để mẹ sợ hãi đi tìm. Vì sợ hãi bà không hề để ý đến nguy hiểm chạy băng qua đường. Và, bà đã ra đi vĩnh viễn.

“Kiệt, cậu đừng lo, có Hoàng Dương, Y Chi sẽ không sao” Đứng bên cạnh, Trương Quân Nhân vỗ nhẹ vai Văn Thiếu Kiệt. Mặc dù tình cảnh hiện giờ không ai đoán được kết quả, nhưng lời an ủi lại vô cùng cần thiết. Anh biết tâm trạng hiện giờ của bạn mình, rất hoang mang.

Văn Thiếu Kiệt không nói lời nào, im lặng đứng trước cửa phòng cấp cứu thờ thẩn nhìn vào. Trong đầu anh hiện giờ trống rỗng, không muốn nói chuyện, không muốn suy nghĩ, không muốn làm bất kì hành động nào cả. Chỉ muốn yên tĩnh chờ, chờ thời gian trôi nhanh qua, chờ cho cô ngốc nào đó bình yên trở về bên anh. Anh chờ, chỉ đơn giản muốn chờ vậy thôi.

Một giờ, hai giờ rồi lại ba giờ.

Cửa phòng cấp cứu vẫn đóng, Văn Thiếu Kiệt vẫn đứng nguyên vị trí ban đầu không động đậy. Không gian như im lặng, thỉnh thoảng có tiếng điện thoại reo, tiếng Trương Quân Nhân nói, tiếng bước chân như kiêu đứng ngồi không yên. Mọi thứ đều rõ ràng trong không gian khiến lòng người nặng trĩu.

“Toạch...”

Cửa phòng cấp cứu mở!

“Chi Chi thế nào rồi” Vốn như kẻ vô hồn, vậy mà đèn đỏ phòng cấp cứu vừa tắt, cửa mở ra, là Văn Thiếu Kiệt lấy lại tinh thần cấp tốc hỏi điểm chính.

Với anh hiện tại không còn gì quan trọng hơn tình trạng của Từ Y Chi. Tiếng nói lớn hơn bình thường, đôi tay giữ chặt vai Lâm Hoàng Dương. Có thể do mất kiểm chế, lực nơi tay anh hơi dùng sức, anh đang sợ hãi.

“Cậu bình tĩnh, cô ấy không sao, chỉ cần cô ấy tỉnh lại sẽ ổn” Lâm Hoàng Dương vỗ mặt một mồi nhưng vẫn cố ý tươi cười vỗ nhẹ vai Văn Thiếu Kiệt. Lần trước anh dám đùa giỡn khi mẹ Từ nhập viện, lần này có cho anh mượn gan hùm anh cũng không dám đùa, vì người bên trong rất có tầm ảnh hưởng đến cái tên không nhìn bà con dòng họ trước mặt này. Nhìn đi, lực đạo mạnh thế này, đùa một câu thôi, hai tay anh sẽ bị tàn phế ngay.

“Nếu không tỉnh?” Như bắt được vấn đề quan trọng trong câu nói của Lâm Hoàng Dương, Văn Thiếu Kiệt vừa buông nhẹ đôi mày, rồi nhanh chóng chau lại. Anh muốn cô bình bình an an mà tỉnh, chứ không phải câu nói mang tính an ủi. Anh rất ghét cái cảm giác mập mờ không rõ ràng, càng ghét bản thân mình không thể kiểm soát hết mọi chuyện trong tay, anh thấy mình vô lực trước sự tình này.

“Có thể cô ấy sẽ ngủ như vậy mãi mãi?” Một suy nghĩ vừa lướt qua, Trương Quân Nhân vô cùng thành thật và thực tế nói. Lời vừa dứt xong liền cảm nhận được bầu không khí thay đổi đến ngột ngạt. Anh nuốt vội nước bọt, gương mặt vô tội nhìn hai kẻ có ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống mình.

“Câm miệng”

“Câm miệng”

Hai từ được xuất phát ra từ hai người còn lại. Tuy cùng một câu nói, một trạng thái tức giận, nhưng ý nghĩa trong câu nói đó lại hoàn toàn khác nhau đến đã kích người @@.

Văn Thiếu Kiệt : Khốn kiếp, cái gì mà mãi mãi không tỉnh? Nếu Từ Y Chi không tỉnh, cậu nên chuẩn bị hành lý qua Bắc Cực chơi với chim cánh cụt đi. Một câu nói như trên kèm hình ảnh phùng mang trợn mắt làm Trương Quân Nhân vô cùng sợ hãi khi lỡ lời =.=

Văn Thiếu Kiệt tức giận rất đúng, vậy người còn lại vì sao lại tức giận?

Lâm Hoàng Dương: Khốn kiếp, cái gì mà mãi mãi không tỉnh? Tay nghề của anh là để cứu trọn vẹn mạng người, chứ không phải cứu nửa mạng rồi để đó trưng làm kiếng. Mà nếu thật sự tay nghề anh kém đến thế, cứ để cho cô gái trong kia mãi mãi nằm như vậy, biết đâu người nằm kế tiếp không tỉnh chính là anh? Xin lỗi, anh còn phải cưới vợ sinh con nữa, chưa có phúc phận nằm một chỗ cho người phục vụ đâu =.=

Bạn đang đọc truyện *Khi Cô Ngốc Là Ôsin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.